Dr. Meg Blackburn Losey

Copiii de Acum

Copii de Cristal, Copii Indigo,
Copii Stelari, Îngeri pe Pământ
și
Fenomenul Copiilor de Tranziție

Editura For You

Descoperă-i pe aceşti copii uluitori, cu darurile lor minunate

Cartea COPIII DE ACUM aruncă lumină asupra fenomenului însuşi. Scrisă cu grijă şi sensibilitate, ea este menită dorinţei puternice de a schimba modul în care cei ce au grijă de ei îi privesc pe aceşti copii care au venit să schimbe lumea.
— Dannion Brinkley, autor al cărţilor de mare succes Salvată de Lumină, Pacea din Lumină şi Secretele Luminii.

În sfârşit, o abordare proaspătă şi incitanta, fără elemente de senzaţional şi uşor de înţeles! Dr. Meg nu numai că oferă o imagine completă a Copiilor de Acum, dar ne dă idei realiste şi pline de inspiraţie, în privinţa modului în care îi putem ajuta. Recomand cu căldură această carte, oricui care are legătură cu nouă generaţie de copii plini de har… dar şi cu cei care vor veni.
— Devra Ann Jacobs, editor al revistei Mystic Pop

În paginile cărţii, Dr. Meg Blackburn Losey oferă sfaturi profunde, bine chibzuite şi care merg la suflet, pe teme atât de provocatoare precum şcoală, nutriţia şi mediul înconjurător, care îi vor hrăni şi susţine pe Copiii de Acum. Ele vă vor ţine captivaţi de lectură, pe măsură ce veţi învăţa cum să sprijiniţi aceste fiinţe cu suflet mare, echilibrate şi, totuşi, atât de firave. În timp ce veţi învăţa despre calea cea mai potrivită pentru a-i sprijini pe aceşti copii, veţi descoperi şi voi că vă urmaţi propria voastră cale.

Meg Blackburne Losey, PhID., este autoarea cărţilor *Copiii de acum*, *Oak cu Copiii de Acum*, *Piramide de lumină*: *trezirea la realitatea multidimensională, Mesajele Online*. Showul ei radiofonic, *Conţinuturi*, este prezentat pe Shirley Maclaine.com în prima şi a treia miercuri a fiecărei luni. A lucrat de ai drept consultant la *Bună dimineaţa*, *America* şi e gazda emisiunii *Dr. Meg Shemn Discuţie conştientă pentru o realitate mai vastă*. A dezvoltat „Mişcarea pentru şi tehnica de vindecare prin acordarea celui de-al şaptelea

simţ”. Dr. Meg arc nenii diplome în ştiinţe spirituale. Dr. Meg poate fi contactată prin site-ul ei www-pyţ

ISBN 978 – 973 – 1701 – 17 – 2
Editura For You

Și pentru David al meu

DEDICAȚIE

Pentru
Haley, Josh și Devyn, luminile lumii mele
și pentru toți copiii
care aduc magia lor în acest acum
și în viitorul nostru.

Mulţumiri

În cadrul pregătirii pentru această lucrare, am consiliat şi intervievat familii, copii, profesori, personal medical şi de îngrijire şi mulţi alţii – prea numeroşi pentru a-i menţiona individual. Mulţi oameni mi-au oferit povestirile lor prin e-mail sau personal, ieşind din rutina vieţii lor pentru a se asigura că am recepţionat ceea ce aveau de spus. A încerca să-l numesc pe fiecare dintre voi ar fi un deserviciu, deoarece e mai mult ca sigur că aş omite pe cineva. Nu am cuvinte să-mi exprim recunoştinţa pentru că mi-aţi împărtăşit din

experienţa voastră, pentru contribuţia pe care aţi avut-o la îmbogăţirea propriei mele cunoaşteri şi pentru graţia plină de iubire cu care aproape fiecare dintre voi îi creşteţi pe Copiii de Acum. Vă mulţumesc din tot sufletul!

Îi sunt în mod special recunoscătoare fiecărui copil care a venit la mine pentru ajutor, unii chemându-mă din alte planuri şi conectându-se, în cele din urmă, cu mine, în acest plan al realităţii. Este dorinţa mea fierbinte ca această carte să vă ajute să aveţi o viaţă mai uşoară, cu sprijin din toate direcţiile şi să fiţi îngrijiţi şi iubiţi, dat fiind că voi sunteţi viitorul nostru, pe care îl construiţi, aducând darurile voastre celor care vă pot auzi şi chiar şi celor ce nu pot. Sunteţi frumoşi şi pe fiecare dintre voi vă iubesc foarte mult. Cu toţii sunteţi nestemate nepreţuite în inima fiinţei mele. Întotdeauna este un privilegiu, o onoare şi o plăcere să lucrez cu voi.

Mulţumiri speciale gâzei mele, Haley, care a venit pe lume în 1999, cu ochii larg deschişi. Tu l-ai luat – delicat, dar ferm – pe fiecare în lumina ta, cu viziunile tale despre îngeri, conversaţii telepatice, control perfect asupra energiei şi mişcării, abilitatea de a sesiza şi de a compara vibraţiile cristalelor şi de a vedea adevărul în alţii – chiar dacă cei din jur nu l-au admis ei înşişi. Conştienţa pe care mi-ai creat-o cu gânguritul tău a fost cea care a adus această carte la viaţă. Te iubesc atât de mult.

De asemenea, recunoştinţa mea se îndreaptă către editoarea mea, Maggie Jessup. Maggie, îmi place că nu accepţi un *nu* ca răspuns şi îmi place cum reuşeşti să obţii *da*-ul creativ! Îţi mulţumesc pentru eforturile tale pentru a scoate această lucrare în lume.

Iar agenţilor mei Bill Gladstone şi Ming, de la Waterside Productions le aduc multe mulţumiri pentru încrederea lor în scrisul meu şi, mai ales, pentru includerea căiţii în fluxul de lucrări care îi vor ajuta pe nenumăraţi alţii.

Lui Michel Pye şi editurii mele, Career Press: vă mulţumesc că aţi crezut în această carte şi că aţi publicat-o. Rezultatele informaţiei care ajunge astfel în lume vor atinge oamenii într-un mod pe care s-ar putea să nu-l ştim niciodată. Timpul este, realmente, acum!

Şi ultimul, dar desigur nu cel din urmă, îi mulţumesc soţului meu David, pentru recunoaşterea faptului că misiunea mea în viaţă este mai mare decât cea de a face parte din cuplul nostru. Hi îmi mulţumeşti pentru faptul că îi ajut „pe toţi”, de fiecare dată când ies în lume. Libertatea acceptării tale e nepreţuită.

Mulţumesc, iubirea mea.

cuvânt înainte

Dragi prieteni, în timp ce citiţi această carte care vă va deschide ochii şi vă va inspira inima, întrebaţi-vă următorul lucru: „Cum pot eu binecuvânta, onora şi sprijini Copiii cei Noi, în

misiunea lor dată de Dumnezeu în viaţă?” Aceasta este întrebarea care rămâne valabilă, atâta timp cât noi, ca societate, descoperim că un număr tot mai mare din aceşti copii au nevoie de ghidare sufletească. Această carte vă va asista pe fiecare dintre voi, într-o manieră politicoasă şi subtilă, pentru ca să-i puteţi onora şi ghida cu blândeţe pe aceşti Copii Noi.

Cine s-ar fi gândit că avem nevoie de ghidare, când este atât de sigur că apărem pe lume cu o cunoaştere interioară profundă, obţinută din toate aventurile noastre cosmice? Deşi în peregrinările mele cosmice am mers alături de Iisus, dar şi până în Atlantida – iată-mă acum „atotcunoscător”, dar şi inocent, în acelaşi timp.

Noi, Copiii de Cristal şi cei Stelari, putem apărea ca fiind extrem de dotaţi, însă avem nevoie ca lumea să ne asculte profund, pentru a reuşi în scopul nostru şi pentru ca schimbarea să aibă cel mai bun efect.

Pot spune din propria mea experienţă că, atunci când simt că cineva mă ascultă cu adevărat, simt relaxarea în fiecare celulă a corpului. Este uimitor, dar această relaxare este cea care aduce schimbarea. Am învăţat din propria mea viaţă, trăind ca un copil al universului, dar într-un corp unic, ce are propria sa minte, că cel mai mult mă simt sprijinit de relaxarea care vine din ascultarea atentă.

Aşadar, mulţumiţi-l Dumnezeului atotputernic

pentru inocenţa noastră şi pentru darurile noastre uimitoare, în timp ce lumea ia din ce în ce mai mult aminte la existenta noastră. Întrucât lumea i e tot mai atentă, această carte devine un instrument valoros în a ne face pe noi, Copiii de Cristal, să ne simţim tot mai în largul nostru. Dr. Meg Blackburn Losey are stilul, elocvenţa şi abilitatea inspirată de a aduce acest mesaj greu de pătruns, către toţi cei interesaţi.

În paginile cărţii, Dr. Meg Blackburn Losey oferă sfaturi profunde, bine chibzuite şi care merg la suflet, pe teme atât de provocatoare precum şcoala, nutriţia şi mediul înconjurător, care ne vor hrăni şi susţine. Ele vă vor ţine captivaţi de lectură, pe măsură ce veţi învăţa cum să sprijiniţi aceste fiinţe cu suflet mare, echilibrate şi, totuşi, atât de firave. În timp ce veţi învăţa despre calea cea mai potrivită pentru a-i sprijini pe aceşti copii, veţi descoperi şi voi că vă urmaţi propria voastră călătorie.

Nu vedeţi că noi suntem aici nu pentru a ne atinge propriul nostru scop, ci pentru scopul universal? Această trezire este absolut necesară, pentru că avem nevoie de o masă critică cu vibraţie de iubire pură, care să rezoneze cu Pământul, pentru salvarea acestuia. Noi, Copiii cei Noi, suntem aici pentru avă ajuta în această mişcare.

În final, prin această carte vă veţi da seama că singura forţă unificatoare pentru toate lucrurile

este iubirea. *Iubirea este vocea Copiilor cei Noi*. Ascultaţi adânc toate mesajele lor şi vom fi cu toţii pe drumul către binecuvântarea, onorarea şi sprijinirea lor, în misiunea dată lor de Dumnezeu, în această viaţă.

ADUCĂTOR AL LUMINII ŞI IUBIRII, NICHOLAS TSCHENSE, 9 ANI

Introducere îmi amintesc cum era să fii acasă.

Era foarte diferit de cum e aici. Totul era minunat, îi iubeam pe toţi şi ei mă iubeau la fel de mult.

Oare de ce nu simt la fel şi aici?

Andrew, 4 *ani*

Cine sunt Copiii de Acum? Ei sunt o nouă generaţie de copii – fără îndoială, cu mult mai evoluată faţă de alte generaţii – care vin în lumea noastră cu nişte daruri foarte speciale. Mulţi dintre ei îşi amintesc unde au fost înainte de a veni pe Pământ. De multe ori îşi amintesc chiar şi vieţile precedente. Copiii de Acum intră în câteva categorii distincte şi cercetarea mea a arătat că există atribute care se suprapun şi care fac aproape imposibilă clasificarea acestor fiinţe uimitoare, în categorii foarte bine delimitate.

Nu toţi aceşti copiii sunt Indigo. Copiii Indigo sunt spărgătorii de paradigme, cei care ştiu în mod inerent că ceva e în neregulă cu lumea noastră şi că regulile societăţii nu iau tot timpul în considerare nici circumstanţele particulare, nici

indivizii ca atare, în orice situaţie dată. Prin faptul că ne-au făcut să fim conştienţi, Copiii Indigo au deschis uşile, pentru ca noi să recunoaştem şi să creştem generaţiile succesive. Există deja foarte multă informaţie disponibilă despre minunaţii noştri Copii Indigo, sub formă de căiţi şi articole, site-uri şi filme.

Această carte se concentrează pe copii care, în general, sunt mai mici şi care au evoluat cu mult peste nivelul Copiilor Indigo. Ei sunt Copiii de Cristal, Copiii Stelari, îngerii Pământului şi Copiii de Tranziţie, adică cei care se situează între aceste categorii. Fiecare grup prezintă înzestrări uimitoare – şi totuşi, rămâne unic în ceea ce priveşte setul de atribute. Copiii de Tranziţie nu se potrivesc în niciuna dintre aceste categorii – şi totuşi, sunt la fel de speciali şi uimitori.

Nu există prea multă informaţie disponibilă public despre fenomenul acestor copii atât de diferiţi şi remarcabili, cu excepţia a ceea ce s-a vorbit deja despre ei[1]. Şi asta, din acelaşi motiv pentru care majoritatea subiectelor metafizice nu sunt complet acceptate de către publicul larg. Fenomenele strict energetice sunt greu de dovedit ştiinţific. Tehnologia actuală nu are, deocamdată, capacitatea de a măsura câmpurile subtile de energie, sau câmpurile de energie biofizică cu

1 a se vedea cărţile publicate de Editura FOR YOU pe acest subiect: COPIII INDIGO, COPIIi DE CRISTAL şi COPIII INDIGO, CUM SĂ-I HRĂNIM ŞI SĂ-I ÎNGRIJIM.

frecvenţă foarte înaltă, pe care o au Copiii de Acum. Toţi cunoaştem faptul că dacă ceva nu poate fi cuantificat din punct de vedere ştiinţific sau medical, atunci există şanse ca acel ceva să nu existe, nu-i aşa? Ei bine, nu este aşa!

Metafizica se ocupă tocmai cu studiul a tot ceea ce ştiinţa nu poate măsura. În ceea ce-i priveşte pe copii, sunt prea multe coincidenţe care nu pot fi ignorate, prea multe familii neînrudite, tutori, profesori şi copii din toată lumea care au aceleaşi trăiri, pentru ca noi să ignorăm în continuare acest subiect.

Cartea aceasta este tocmai despre ceea ce nu poate fi încă măsurat, dar se întâmplă în fiecare zi, în lumea noastră.

Există realităţi mai puternice, situate dincolo de percepţia majorităţii oamenilor. Există dimensiuni infinite în cadrul tuturor aspectelor creaţiei şi aceste dimensiuni sunt parte din construcţia Unimii – din ceea ce este Dumnezeu, Spirit sau Creator – iar în cadrul acestor realităţi, posibilităţile sunt infinite. Pentru majoritatea dintre noi, ideea altor tărâmuri – sau, cel puţin, a unuia în care se găseşte Dumnezeu – este foarte reală. Sunt deseori copleşită de faptul că oamenii, în general, cred cu atâta uşurinţă într-o forţă supremă sau un creator al tuturor lucrurilor – şi totuşi, nu pot conştientiza ideea că ei sunt o parte integrală şi vitală din acel tărâm. Nu putem crede că există cu adevărat lumi dincolo de acest aici şi

acum, şi că ele ne influenţează în fiecare moment al vieţii. De fapt, pentru cei mai mulţi, ideea unei realităţi dincolo de a treia dimensiune este înfricoşătoare. Intenţia mea este să lărgesc un pic mai mult conştienţa cititorilor asupra realităţii şi să împărtăşesc cu ei realităţi care se ascund dincolo de posibilităţile a ceea ce vedem, simţim, auzim sau atingem – realităţi care au întru totul de-a face cu noi, pe niveluri infinite. Tocmai din aceste realităţi alternative, Copiii de Acum ne aduc ceea ce oamenii au căutat de-a lungul existenţei lor – şi anume, Sinele nostru Divin.

Suntem creaţi din straturi suprapuse de energie subtilă, iar această energie comunică cu toate celelalte niveluri ale realităţii, spre interior, spre exterior, în mod infinit. Tipurile de câmpuri de energie descrise aici nu sunt presupuneri. Înzestrarea mea extrasenzorială mă poartă prin multiple dimensiuni şi dincolo de ele, în locuri în care pot vedea, pipăi, gusta, mirosi şi auzi acele straturi.

Corpul nostru fizic este doar o mică parte din realitatea noastră vastă, pe care, de obicei, nu o putem accesa în totalitate cu cele cinci simţuri – şi uneori nici măcar cu ajutorul naturii noastre intuitive (cu acel „al şaselea simţ”). Când trăim experienţa altor tărâmuri ale realităţii, accesăm cel de-al şaptelea simţ – conştienţa noastră multidimensională. Al şaptelea simţ este format din trei niveluri de bază ale conştienţei: *iniţierea*,

prin care devenim conştienţi de existenta altor realităţi; *comuniunea* – nivelul în care începem să interacţionăm, în mod voit, cu cei de dincolo de această realitate şi *înălţarea*, atunci când, în mod intenţionat, ne reunim cu sursa noastră, cu Unicul.

Sistemele noastre energetice sunt formate din mai mult decât chakre, sau puncte energetice de putere, prezente în corpul nostru. Pe lângă acestea, noi mai deţinem multiple – chiar infinite – straturi de energie, înăuntrul şi în jurul nostru. Câmpurile noastre de energie se schimbă, pe măsură ce trăim experienţa vieţii, pentru că ele comunică continuu cu tot ce înseamnă creaţie – care comunică cu noi, în acelaşi timp. Câmpurile noastre de energie ne dictează experienţele spirituale, mentale, fizice şi chiar pe cele intuitive. În orice moment suntem diferiţi faţă de cum am fost cu o clipă înainte, deoarece câmpurile de energie se schimbă pe parcursul experienţelor noastre. Datorită acestui proces, suntem cu toţii unici. Încă de la început, noi suntem apogeul experienţelor noastre. Suntem tot ceea ce am trăit vreodată.

De asemenea, suntem creaţi din seturi de frecvenţe armonice. Din punct de vedere energetic, suntem construiţi asemănător unei imense şi complexe corzi muzicale, unde fiecare plan al realităţii este o notă. Frecvenţele noastre armonice ne determină prezenţa în realitatea

tridimensională. De asemenea, ele direcţionează experienţa noastră pe Pământ, călătoriile karmice (acele lecţii pe care încercăm să le învăţăm) şi alegerile pe care le facem. Sistemele noastre energetice evoluează continuu, ca răspuns la vieţile noastre, la mediul înconjurător şi la lumea noastră – de fapt, la întreaga creaţie.

Copiii Indigo sunt numiţi astfel, datorită faptului că în câmpul lor energetic predomină această culoare. Dar micuţii din această carte au câmpuri energetice care au evoluat cu mult dincolo de cele ale Copiilor Indigo şi ale generaţiilor anterioare. Copiii de Acum există în cadrul unor aranjamente vii de energie subtilă, care se rotesc şi se învolburează. Este o energie care le aduce acestor copii foarte speciali o conştienţă nelimitată, o înzestrare şi o sensibilitate (sau „cunoaştere”) departe de ceea ce noi obişnuim să considerăm „normal”. Copiii de Acum sunt uluitori nu numai prin intuiţiile şi prin înzestrarea lor, ci şi prin dizabilităţile lor. Ca fiinţe umane, noi am învăţat prin exemplul predecesorilor noştri, că „a fi diferit” este ceva incomod şi de evitat. Am fost învăţaţi că ne simţim confortabil când fiecare se încadrează în cutiuţe bine delimitate şi arată şi se comportă ca toţi ceilalţi. Ei bine, acele timpuri s-au terminat. Copiii de Acum au făcut un salt tulburător în evoluţia umană.

Cu toate acestea, nenumăraţi Copii de Acum

continuă să fie ignoraţi. Deşi tendinţa noastră, ca societate, este de a clasifica şi de a categorisi, încă nu deţinem parametrii în care să intre aceşti copii uimitori. Asta, pentru că ei se opun şi zdruncină sistemele restrictive. Copiii de Acum nu sunt încurajaţi şi crescuţi în moduri pe care darurile lor înnăscute le solicită. De aceea, ei au probleme în toate aspectele vieţii lor. Mulţi dintre ei suferă din cauza unui fel diferit de neglijare, unul cauzat, pur şi simplu, de ignoranţa părinţilor sau a celor care îi îngrijesc, cu privire la adevărata natură şi sursă a ceea ce îi face să fie „altfel”. Ei nu fac asta intenţionat. Adesea, aceşti copii arată ca toţi ceilalţi, dar în interior sunt foarte diferiţi. Ei ştiu lucruri la care alţi oameni nu s-au gândit niciodată (deşi poate că le-au simţit în ei înşişi). Noi, oamenii, ne speriem adesea de ceea ce nu înţelegem. Pentru mulţi dintre noi, credinţele religioase, datele istorice şi normele sociale sugerează că orice sau oricine este diferit trebuie să fie ignorat, controlat sau ascuns. Când vine vorba de Copiii de Acum, ne facem nouă înşine şi lumii un adevărat deserviciu, prin faptul că nu recunoaştem ceea ce ei sunt cu adevărat!

În cadrul generaţiilor anterioare, pe măsură ce am ajuns la ziua când ne-am născut pe Pământ, ne-am uitat repede originea. Ne-am uitat darurile, Sursa şi perfecţiunea. Copiii de Acum nu numai că îşi amintesc mult din ceea ce noi am uitat, dar ei întruchipează acele lucruri. Intenţia mea nu este

să clasific aceşti copii într-o manieră categorică; mai degrabă, vreau să explorez fenomenul Copiilor de Acum şi să spun povestea lor. O fac, deoarece acest fenomen oferă posibilitatea unei schimbări pozitive în lumea noastră. Îl îndemn pe cititor să privească cu îngăduinţă grupurile de vârstă prezentate aici, întrucât sunt multe situaţii care se suprapun şi energii de tranziţie care creează trăsături comune. Nu există doi copii la fel, dar există caracteristici comune. Nivelul de înzestrare este specific fiecărui copil în parte.

Informaţia conţinută în cartea de faţă poate fi destul de nouă pentru mulţi oameni. O parte dintre povestiri vor descrie faţete ale realităţii, care pot provoca sau sfida orice logică. Unele dintre ele pot părea de-a dreptul stranii, dar sunt foarte reale. Am utilizat o varietate de exemple în fiecare secţiune – unele exemple sunt extreme, altele nu. Am procedat intenţionat astfel deoarece, ca energie şi conştiinţă, cu toţii împărtăşim trăsături identice, dar purtăm şi o imensitate de trăsături ce sunt doar ale noastre.

Unele povestiri din carte vor pune cu siguranţă la încercare abilitatea voastră de a crede, iar altele vă vor lărgi percepţia asupra realităţii. În modesta mea opinie, acesta e un lucru bun! Convingerile mele n-au inclus, niciodată, idei sau întâmplări de genul celor prezentate aici, până când nu m-am confruntat eu însămi cu ele, trăindu-le ca atare. Uneori, lecţia de viaţă este, de

fapt, aceea de a renunţa la convingeri şi de a privi adevărul drept ceea ce este şi nu drept ceea ce vrem noi să fie.

Ori de câte ori „zona noastră de confort” din cadrul realităţii cotidiene este pusă la încercare, avem tendinţa de a riposta şi de a ne închide mintea, pentru că necunoscutul poate fi înfricoşător. Sugerez să citiţi acest material cu mintea şi inima deschise şi cu scopul de a vă extinde cunoaşterea personală. Nu putem evolua, fără provocările care ne împing spre înălţimi mai mari ale înţelepciunii şi cunoaşterii. Încă o dată, este important să ţinem minte că nu orice copil împărtăşeşte trăsăturile discutate aici; la fel ca în evoluţia biologică, progresul este inegal, până când noile trăsături devin, în mod spontan, ceva normal pentru mulţi oameni.

În opinia mea, adesea copiilor şi adulţilor deopotrivă li se pun etichete într-o manieră nepotrivită, ca moduri de a defini şi, prin urmare, de a înţelege diferite tipuri de comportament. Multe dintre aceste etichete nu numai că sunt incorecte, dar, în cele din urmă, pot cauza prejudicii pe termen lung. Nenumăraţi copii sunt în mod curent diagnosticaţi medical cu SAD (sindromul atenţiei deficitare) şi SADH (sindromul atenţiei deficitare hiperactive). Aceste diagnostice sunt folosite pentru toţi cei care nu se încadrează în reguli. Mai rău este faptul că, odată cu aceste diagnostice, vin şi prescrieri de medicamente care

atenuează simţurile copiilor şi creează o stare confortabilă pentru ceilalţi. Dar oare, este ea chiar atât de confortabilă?

Într-un fel, realităţile diferite pe care aceşti copii le aduc în lumea noastră pot fi resimţite ca ameninţătoare, doar fiindcă nu avem nicio experienţă anterioară care să ne ajute să le explicăm. Aş spune că „normalul” este o percepţie şi percepţia e parte din iluzia noastră cotidiană. Pentru a ieşi din iluzie, percepţia noastră trebuie să se schimbe! Intenţia mea nu este să creez şi mai multe etichete; mai degrabă, scopul meu e să explic un fenomen extrem de real. În loc să punem etichete peste tot, mai bine haideţi să acceptăm diferenţele şi darurile nelimitate pe care Copiii de Acum le aduc în lumea noastră, sub forma cunoaşterii, înţelepciunii şi vindecării – şi chiar amintirile lor de dincolo de realitatea noastră cotidiană.

Lucrarea de faţă este un compendiu al unei cercetări continue. Sunt o autoare şi o persoană cu intuiţie medicală, care are o practică internaţională de vindecare. Călătoresc în multe locuri unde ţin prelegeri, prezint workshopuri şi ofer şedinţe private de vindecare. De-a lungul experienţei mele practice, am întâlnit nenumăraţi copii incredibil de înzestraţi, care nu numai că erau nerecunoscuţi ca atare, dar erau şi contestaţi de către părinţi, profesori şi alte persoane din preajmă, deoarece aceştia nu reuşeau să

aprecieze importanţa faptului că aveau copii diferiţi de ceilalţi. Din cauza acestui lucru, mulţi copii s-au îmbolnăvit sau au dezvoltat un comportament inacceptabil. Alţii sunt atât de avansaţi intelectual, spiritual şi emoţional, încât suferă de o senzaţie puternică de neapartenenţă. Ei vin dintr-un cadru de referinţă străin majorităţii oamenilor şi, din acest motiv, mulţi rămân neauziţi, contestaţi şi neacceptaţi.

Am avut şedinţe de vindecare în care am întâlnit unii dintre cei mai uluitori copii. De fiecare dată, ei m-au purtat către noi şi uimitoare înălţimi ale realităţii. Ei comunică, discută despre subiecte care până recent păreau a fi scoase direct din science fiction. Mai mult chiar, în fapt, interacţiunile cu copiii m-au dus cu mult dincolo de sfera imaginaţiei mele. Pot garanta că imaginaţia mea nu este atât de grozavă, încât să fi fost în stare să inventez poveştile pe care vi le voi spune! S-a spus de nenumărate ori că aşteptările creează realitatea. Noi avem tendinţa de a-i privi pe Copiii de Acum prin prisma unor paradigme vechi, care nu mai sunt valabile. Intenţia mea este să contrabalansez această tendinţă, prin scoaterea la lumină a acestor copii, în aşa fel încât ei să fie nu numai remarcaţi, dar şi îngrijiţi, puşi în evidenţă şi onoraţi.

Prima dată când am recunoscut, într-un mod conştient, un Copil de Cristal a fost după ce s-a născut nepoata mea, în 1999Ea a venit în această

lume cu o conştienţă mărită şi imediat după naştere a început să observe, în tăcere, tot ce o înconjura. Mai târziu, stând la mine în braţe, conştienţă ei a încercat să se ridice şi să iasă din corpul ei, în timp ce se lupta cu limitările noii ei stări fizice. O vedeam cum se ambiţiona să se ridice. Ochişorii ei albaştri erau concentraţi intens şi totuşi rămânea blocată în corpul său mic. Ţin minte că râdeam şi o întrebam dacă încearcă să fugă. Habar n-aveam că ea era probabil obişnuită să-şi proiecteze conştienţă oriunde dorea şi acum încerca să-şi ia şi noul corp, odată cu ea. Şi ăsta era doar începutul. Am ştiut că nepoata mea nu era singura cu această înzestrare şi că erau şi alţii ca ea. Acest lucru m-a dus dincolo de curiozitate, în teritorii nedescoperite ale realităţii.

Fiecare copil este diferit – ca şi fiecare situaţie, de altfel. Informaţia cuprinsă în această carte este bazată pe o experienţă personală acumulată în şedinţele de vindecare, interviuri personale, website-uri, cât şi din documentele profesioniştilor care nu numai că recunosc existenţa acestor copii, dar lucrează cu ei zilnic. Nu sunt prea multe căiţi disponibile cu privire la tărâmurile pe care le vom întâlni în aceste pagini. Acolo unde era cazul, am citat din acele referinţe. Există nişte website-uri grozave, care oferă informaţii despre Copiii de Acum şi pe care le-am inclus la finalul cărţii, pentru a vă da posibilitatea să cercetaţi mai departe acest subiect. Aceste

referinţe nu sunt recomandări, ci pur şi simplu alte căi, care oferă informaţii utile şi actuale despre aceşti copii.

Ceea ce doresc cu pasiune este ca această carte să funcţioneze ca un stimul de conştientizare şi un mecanism de sprijin pentru părinţi, profesori, personal de îngrijire, educatori şi pentru cadrele medicale. Însă, mai important decât toate, am vrut ca ea să le fie de folos acestor copii speciali, care nu primesc ceea ce au nevoie. Mulţi copii suferă inutil, doar pentru că nevoile lor nu sunt cunoscute. Unele familii sunt speriate, pur şi simplu, de înzestrările de care dau dovadă copiii lor. Această frică produce probleme suplimentare, pe măsură ce copiii cresc şi se maturizează. Atunci când există un asemenea sentiment al diferenţei, e bine să ştim că nu suntem singuri.

Cu excepţia lui Nicholas, care a scris un răspuns foarte frumos şi a lui Lorrin, John Everett, Peter şi Cristina, despre care voi vorbi mai târziu, am folosit pseudonime, pentru a nu deranja familiile şi copiii, sau a trăda acordul de confidenţialitate dintre consilier şi consiliat. Desigur, nu toţi copiii înzestraţi se aseamănă cu cei descrişi în carte, dar veţi fi surprinşi cât de mulţi sunt ca ei.

Dorinţa mea este ca oricine citeşte această carte să capete o nouă informaţie, o licărire de curiozitate sau chiar o opinie diferită care, în final, va ajuta un copil, care altfel nu ar fi fost

recunoscut. La începutul fiecărui capitol şi în alte câteva locuri, am inclus citate directe din spusele unora dintre copiii cu care ara intrat în contact. Simplitatea mesajelor lor m-a impresionat deseori, mai presus de ce se poate exprima prin cuvinte. Într-un fel este ca şi cum Dumnezeu, Spiritul, vorbesc direct prin aceşti copii. Ei îşi aduc aminte.

Atunci când Copiii de Acum sunt ocrotiţi, iar înzestrările lor sunt încurajate, ei continuă să-şi amintească şi să împărtăşească pe parcurs uimitoarele lor abilitaţi şi observaţii. Din nefericire, am învăţat din propria mea experienţă că multora dintre aceşti copii le este negată confirmarea uluitoarelor lor dezvăluiri. Copiii sunt foarte sinceri în ceea ce văd şi trăiesc, dar pentru că nu sunt încurajaţi să-şi dezvolte talentele, ajung repede să uite ceea ce ştiau atunci când au venit pe Pământ. Până la urmă, ei încetează să-şi mai folosească înzestrările. De exemplu, o micuţă blondă cu ochii albaştri, pe care am întâlnit-o la scurt timp după naştere, i-a încântat şi uimit pe toţi încă de când a început să vorbească (la o vârstă foarte fragedă). Acum, când scriu această carte, ea are în jur de 4 ani. Eu îi spun „Sky”.

Încă de când era mică, Sky a atras atenţia publicului, oriunde mergea. Personalitatea sa impunătoare era un magnet pentru cei din jur. Până de curând, Sky le povestea despre viaţă, adevăr şi alte subiecte lumeşti. Ea are o înţelepciune foarte profundă pentru vârsta ei. De

asemenea, este mult mai blândă şi cu o mai bună coordonare motorie, decât alţi copii de vârsta ei. Mai târziu, Sky a devenit timidă în preajma oamenilor şi a încetat să mai împărtăşească public, intuiţiile sale speciale. Nu mai avea acea personalitate efervescentă. Când a fost întrebată de ce a decis să fie tăcută, răspunsul ei a fost: „Când vorbesc, oamenii râd de mine şi asta mă răneşte. Nu-mi place să se râdă de mine, aşa că am renunţat să mai vorbesc cu ei”. Părinţii lui Sky îi preţuiesc mult darul şi chiar o încurajează, însă publicul a tratat-o ca pe un spectacol şi o noutate, aşa că ea a închis uşile comunicării. Ce pierdere pentru noi toţi!

Din păcate, astfel de situaţii sunt obişnuite. Dacă nu sunt îngrijiţi, recunoscuţi şi încurajaţi, până la vârsta de 5 sau 6 ani, copiii ridică în jurul lor pereţi energetici protectivi, care blochează fluxul de informaţii. Curând, cele mai multe semne de conştienţă înaltă pălesc, uşile se închid şi totul e uitat. Copiii sunt foarte sensibili, când vine vorba de faptul că sunt „diferiţi”. Ce formulare nefericită, venită din partea unor oameni „iluminaţi” şi „civilizaţi” ca noi. Mijloacele de a crea o lume mai bună vin la noi, sub forma unor generaţii viitoare, iar noi nu vrem să recunoaştem acest lucru – nu ne dăm seama. Copiii de Acum ne aduc cheile pentru secretele acestei vieţi şi ale celei de dincolo, dar noi încuiem uşa.

Oare ce-o fi în mintea noastră?

Generaţiile anterioare erau învăţate că odraslele trebuie

văzute şi nu ascultate. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să-i ascultăm pe copii. În traiectoria evoluţiei noastre ca fiinţe umane, Copiii de Acum sunt puntea către o conştienţă superioară şi reprezintă chiar viitorul acestei planete. Cum îi vom recunoaşte? Vom asculta ce au ei de spus? Putem noi să facem saltul, acum când ştim că aceşti copii ne pot duce dincolo de actuala noastră percepţie asupra realităţii, în noi şi captivante tărâmuri ale conştienţei şi posibilităţilor? Ţine de noi ca mentori, personal de îngrijire şi familii să-i acceptăm şi să acţionăm spre binele lor. Trebuie să renunţăm la vechile paradigme şi să ne deschidem inima, mintea şi sufletul către posibilităţile pe care Copiii de Acum le au de împărtăşit cu noi.

Avem în faţa noastră o oportunitate care nu se aseamănă cu nimic din ce am văzut şi trăit în istoria omenirii. Conştienţă este, după părerea mea, cam 80% din soluţia oricărei probleme. Pentru a ajunge la această conştienţă, trebuie mai întâi să acceptăm posibilitatea că realitatea noastră este mai mult decât credem şi suntem dispuşi să acceptăm. Acest fenomen depăşeşte toate graniţele de rasă şi religie şi chiar toate sistemele de credinţă şi normele sociale. Aşa cum spune Nicholas atât de elocvent, trebuie să-i

ascultăm profund pe aceşti copii. Apoi, trebuie să fim dispuşi să ne deschidem către ceea ce transmit mesajele lor.

Dacă privim cu onestitate lumea actuală, începem să ne dăm seama că atât omenirea, cât şi planeta pe care trăim, se îndreaptă către distrugere. Am uitat minunile existenţei de dincolo de viaţa cotidiană. Uităm să observăm perfecţiunea oricărui moment al existenţei noastre, la orice timp dat. Căutăm în afara noastră conformi şi câştigul şi, de multe ori, ne aşteptăm ca altcineva să-şi preia responsabilitatea de a ne oferi ceea ce avem nevoie. În general, suntem oameni care avem un sentiment al golului şi, în fiecare zi, ne străduim să-l umplem. Ceea ce am uitat este că suntem deja plini. Tot ceea ce avem nevoie se află deja în noi. Copiii ţin minte acest lucru şi au venit să ne aducă aminte că suntem mult mai mult decât ceea ce trăim în iluzia cotidiană, pe care o numim „realitate”.

Copiii de Acum aduc şansa unei schimbări remarcabile în evoluţia lumii noastre. Ei au o misiune şi un scop uriaş şi au nevoie de ajutorul nostru. Înzestrarea lor ne iluminează, iar înţelepciunea lor ne oferă amintirea unor timpuri şi lumi pe care le-am uitat. Copiii de Acum, prin inocenţa şi claritatea cu care văd adevărul, sunt nu numai într-o misiune de a ne învăţa despre realitatea superioară, dar reprezintă şi viitorul lumii noastre. De fapt, dacă le acordăm atenţie,

viitorul omenirii îşi poate schimba direcţia de la calea distructivă actuală, la o realitate mult mai profundă şi pozitivă – una care oferă beneficiile maxime pentru toţi.

Stelele strălucitoare pe care le veţi găsi în aceste pagini sunt, din multe puncte de vedere, miraculoase. Ele sfidează toate Urnitele psihologice şi comportamentale, trecând dincolo de norme sociale şi credinţe. Ele sunt punţi pe care Sursa noastră le-a trimis către întreaga omenire şi ne aduc mesaje importante. Copiii de Acum sunt spiritul perfecţiunii – semnale luminoase pline cu adevăr pasional şi cu inocenţa a ceea ce omenirea a fost cândva şi poate fi din nou. Copiii sunt aici şi sunt acum – şi mai sunt mulţi pe drum!

Suntem, oare, pregătiţi să le acordăm atenţie?

capitolul i schimbări în evoluţie

A crea o nouă realitate în această lume este un lucru extrem de simplu.

(Un mesaj telepatic de la unul dintre copii)

e ce sunt atât de mulţi copii care se nasc cu aceste înzestrări speciale, chiar acum? De ce sunt ei „altfel” decât alţi oameni? *Prin ce* sunt altfel? Omenirea se deplasează într-o evoluţie circulară. Aşa cum am descris mai pe larg, în cartea mea, *Piramide ale luminii*: *trezirea la realităţi*

multidimensionale, câmpurile noastre electromagnetice şi structurile noastre genetice evoluează continuu către stadiul nostru originar, care era Lumina – aceeaşi Lumină care este Sursa, Dumnezeul şi Creatorul nostru. Într-o anumită măsură, fiecare dintre noi poartă această Lumină în interiorul său – Lumină ce conţine memoria tuturor timpurilor. Amintirea acelei Lumini din propria noastră fiinţă este cea care ne conduce evoluţia înapoi, către originea noastră.

Pe parcursul evoluţiei noastre ca fiinţe umane, am devenit din ce în ce mai denşi, până când am ajuns în forma noastră prezentă. În timpul acelui proces, mintea noastră s-a dezvoltat, pentru că eram puşi în situaţia de a supravieţui ca entităţi biologice. Atunci când am migrat din cauza schimbărilor de climă şi în căutarea hranei, a trebuit să învăţăm să comunicăm cu ceilalţi. Odată cu acea i i comunicare au venit arta şi subtilitatea cuvintelor şi, mai târziu, ego-urile noastre. Chiar şi acum, în baza experienţelor anterioare, ego-ul ne spune dacă suntem sau nu în siguranţă. Deseori ne minte, deoarece el nu evaluează circumstanţele noastre actuale în lumina

*

adevărului momentului, ci în lumina a ceea ce am trăit noi în trecut. Din cauza acestui lucru, uneori partea logică a creierului nostru umple golurile, în aşa fel încât lucrurile par să aibă sens

– şi, de multe ori, asta ne bagă în bucluc! La fel ca nişte pendule care se balansează, am depăşit stadiul de bază al dezvoltării noastre şi acum avansăm către o existenţă superioară. Întrucât totul dinăuntrul nostru îşi caută Sursa, schimbările au loc înăuntrul nostru.

NOI RELAŢII ADN

j

Toate fiinţele umane au un sistem ADN în care fiecare lanţ

seamănă cu o scară răsucită (vezi figura 1). Lanţul ADN este compus din segmente de proteine care comunică unele cu altele. Aceste filamente de proteine au comunicat de-a lungul mileniilor prin inter-relaţionarea liniară între segmentele care funcţionează asemenea unei reacţii în lanţ. Un segment de proteine comunică cu alt segment şi apoi cu încă unul de-a lungul lanţului.

Figura 1. O secţiune a unui filament ADN

Atunci când are loc o schimbare în corpul nostru, ARN-ul duce mesaje către şi de la ADN (vezi figura 2). ARN-ul identifică acele evenimente

din corp de care ADN-ul are nevoie să ştie şi poartă mesaje despre acele evenimente prin corpul nostru către ADN, care, la rândul său, reacţionează corespunzător.

Pe lângă comunicarea cu segmentele de proteină, ADN-ul are un câmp de energie electromagnetică între şi în jurul filamentelor care funcţionează ca un set de radio din cristal lichid. Acest câmp operează în funcţie de nişte seturi anume de frecvenţe, foarte asemănător cu modul în care prindem un post, la un aparat de radio. Câmpul de energie electromagnetică dinăuntrul şi din jurul ADN-ului transmite şi primeşte date şi le spune corpului nostru şi câmpurilor noastre de energie subtilă ce schimbări sunt necesare. Atunci când avem sentimente, senzaţii fizice, emoţii – de fapt, orice fel de experienţă – totalitatea structurii

RelaţiiledtatoaRNşia DN noafe acţionează şi se schimbă, când sistemul nostru electromagnetic şi ARN-ul îi transmit ADN-ului informaţii despre acea experienţă. Mesajele circulă prin sistemele noastre de energie subtilă, care comunică pe un plan infinit. Cu alte cuvine, ADN-ul nostru *vorbeşte cu întreaga creaţie*.

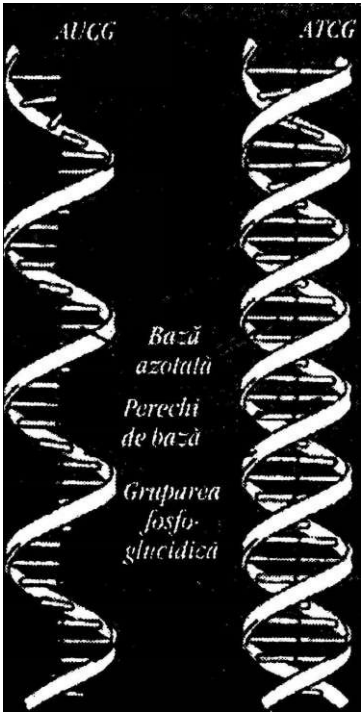

Acid Acid ribonucleic dezoxiribonucleic în timp ce comunicăm cu universul, noi realităţi sunt create. Corpurile noastre – la fel ca şi experienţele noastre de viaţă – se schimbă, ca răspuns la aceste noi realităţi. Dacă sistemele noastre au nevoie să se adapteze pentru a se aclimatiza la noi circumstanţe, ADN-ul nu numai că provoacă acele schimbări, dar le şi monitorizează. Întocmai după cum ni se întâmplă cu creierul (din capacitatea căruia folosim doar între de 5 şi 7 procente), folosim foarte puţin din informaţia disponibilă înăuntrul ADN-ului, deoarece am uitat cum să o accesăm – cel puţin, aşa era până acum. În ultima vreme, unii dintre noi au început să-şi amintească!

În ultimii ani, ARN-ul nostru a început să identifice şi să transmită, înăuntrul şi în jurul corpului, date electrice şi electromagnetice, pe care înainte nu le putea recunoaşte şi transmite. Cu alte cuvinte, staţiile radio şi-au schimbat frecvenţele, în aşa fel încât să-şi lărgească bandele de recepţie. Asta schimbă interacţiunea dintre segmentele ADN şi corpul nostru – şi, de aici, relaţia noastră cu întreaga creaţie.

Aceste noi tipare care au evoluat îi permit ADN-ului că comunice în mod diferit. Copiii de Acum sunt exemple vii ale acestei revoluţii genetice. În loc să comunice într-o manieră liniară, încărcăturile electrice, care sunt o parte din mecanismul de comunicare de-a lungul lanţului ADN-ului, au început să se arcuiască de la un segment de proteină, la altul. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, încărcăturile sar adesea de la un segment de pe o spirală ADN, la unul sau mai multe segmente de pe spirala opusă. Acesta este o dezvoltare nouă, uimitoare.

Pe măsură ce ADN-ul nostru se schimbă, evoluăm şi noi. Noile tipare ale relaţiilor electrice din ADN creează o ţesătură de energie – o plasă de energie electromagnetică – *între* filamente, ceea ce, în lipsa unei formulări mai bune, ne „rebobinează”. Aceste relaţii genetice noi creează o matrice energetică, un câmp nou de energie între lanţurile de ADN. Atunci când aceste câmpuri încep să se armonizeze şi să se unifice,

noi ne schimbăm – şi la fel se schimbă şi copiii noştri.

„Rebobinarea” este un salt major în evoluţia noastră ca fiinţe conştiente. Omenirea a început să se trezească la alte realităţi şi chiar la nivele superioare de conştienţă. Am început să ne amintim că suntem mult mai mult decât ceea ce ştiam înainte. Nenumăraţi oameni au început să-şi amintească, în mod spontan, vieţi anterioare şi au devenit conştienţi într-un mod multidimensional. Unii descoperă că nu există limite în ceea ce se poate face când sunt pe deplin conştienţi.

Pe măsură ce din ce în ce mai mulţi dintre noi se „trezesc”, din ce în ce mai mulţi îşi vor aminti. Pe măsură ce ne schimbăm, ADN-ul şi ARN-ul nostru continuă să se ajusteze ca atare. În timp ce acest proces are loc, ADN-ul mai multor oameni începe să se schimbe şi să evolueze chiar şi mai rapid decât până acum. Procesul este constant. Pe măsură ce ADN-ul se transformăm interiorul unei persoane, apoi a mai multora, vine un moment în care există un consens al naturii. Mulţi numesc asta *masă critică* – momentul din timp în care o tendinţă evoluţionară devine un etalon. (Ca ilustrare, amintiţi-vă de „teoria celei de a o sută una maimuţă”, care, în esenţă, afirmă că atunci când din ce în ce mai mulţi oameni învaţă să se comporte diferit, apare un moment când masa critică e atinsă şi întreaga populaţie preia spontan acele comportamente, ca fiind etalon.)

Putem vorbi despre masa critică şi în conştienţă. Pe măsură ce evoluăm fizic, funcţionalitatea conştienţei lăuntrice creşte şi ea. Din punctul de vedere al evoluţiei, acest fapt este foarte important. Asta, pentru că aspecte ale unei conştienţe superioare se manifestă nu numai la copii, dar şi la adulţi se observă nivele ale conştienţei despre care, cu câţiva ani în urmă, nici nu se auzise. Datorită acestui lucru, copiii care vin în lumea noastră, ca rezultat al noii noastre evoluţii, vin cu tipare de comunicare ADN noi şi mult mai avansate.

Noile tipare din sistemele noastre ADN se aseamănă cu internetul, cu excepţia faptului că ele au o sferă de acţiune şi capacităţi nelimitate. Ele sunt infinite şi sfera de acţiune a potenţialului nostru este şi ea infinită. Conştienţa noastră a început să lucreze mult mai uşor şi mai deplin, împreună cu sistemele noastre ADN. Pe măsură ce are loc o comunicare universală mai deplină, conştiinţa noastră devine din ce în ce mai trează.

Copiii noştri ascultă nu numai cu mintea lor, ci şi cu întregul corp. Mai mult chiar, câmpurile lor de energie sunt acordate la un câmp de transmisie şi recepţie mult mai larg. Copiii de Acum comunică în cadrul lumii noastre, cu fiecare particulă a fiinţei lor – iar lumea le răspunde. Dar oare, ne auzim cu adevărat copiii?

CONŞTIENŢĂ, ADN ŞI ENERGIE

Conştienţa nu este mintea. Mintea este doar o

construcţie logică, o unealtă pe care am dezvoltat-o şi care ne asistă în supravieţuirea noastră ca fiinţe umane. Ca parte a sistemului nostru de apărare, ea raţionează, cuantifică şi ne informează în legătură cu progresul făcut pe parcursul experienţelor noastre. Nici conştiinţa nu înseamnă ego; ea este esenţa sinelui nostru adevărat. Ea nu este blocată în corp şi poate călători cu uşurinţă spre alte timpuri, locuri şi realităţi – atât în timp real, cât şi în vise. Conştiinţa este mai rapidă decât viteza luminii şi este aptă să ne aducă orice informaţie sau experienţă dorim sau de care avem nevoie, de oriunde din creaţie.

Conştiinţa este ceea ce intră în celulele iniţiale, când suntem concepuţi. Ea poartă amintiri din vieţile noastre anterioare, ceea ce explică de ce avem sentimentul de *déjà vu*. *Am fost* acolo. Acesta e motivul pentru care credem că o persoană ne este cunoscută, chiar şi atunci când o vedem pentru prima oară. Am cunoscut-o înainte. Conştiinţa este ceea ce se întinde dincolo de realitatea acestui *aici* şi *acum* şi ne aduce informaţii intuitive despre trecut, prezent şi viitor. Este acea parte a noastră care e întotdeauna activă şi conştientă de toate lucrurile din întreaga creaţie. Conştiinţa noastră e capabilă să mişte munţi, să schimbe forma materiei, să călătorească în timp şi spaţiu – şi chiar spre alte tărâmuri ale realităţii. Ea este aptă să provoace vindecarea la nivele profunde, pătrunzând în conştiinţa altora,

simţind şi ştiind ceea ce trăiesc ei. Este cea mai mare putere a noastră şi cea mai profundă sensibilitate a noastră.

Deoarece am învăţat să gândim şi să comunicăm logic, memoria conştiinţei pure s-a alterat în timpul procesului nostru de evoluţie. Noi am închis uşa spre conştienţa realităţilor superioare, ca o reacţie naturală. Acum aceste uşi se redeschid, pe măsură ce conştienta se întoarce la noi. Copiii de Acum ajung în lumea noastră cu aceste uşi deschise parţial sau larg, iar conştiinţa lor face, cu uşurinţă, lucrurile pe care noi am uitat demult că le-am putea face. Conştiinţa copiilor îşi aminteşte cine sunt ei, de unde au venit – şi, la rându-i, acea reamintire oglindeşte Sinele nostru adevărat.

Întrucât atât conştiinţa, cât şi ADN-ul, sunt compuse din energie electromagnetică, ele lucrează în tandem. Când conştiinţa şi ADN-ul lucrează împreună, noi putem opera ca *observatori şi participanţi conştienţi intenţionali*, în cadrul întregii creaţii. Conştiinţa noastră trăieşte fiecare nivel al realităţii şi apoi comunică acele experienţe, direct ADN-ului, prin câmp electromagnetic. (Amintiţi-vă că ADN-ul primeşte date de la AM, le procesează şi apoi comunică aceste experienţe înapoi prin corp, via AM.) în acelaşi timp, ADN-ul transmite acele schimbări conştiinţei şi înapoi întregii creaţii. Este un ciclu fără sfârşit, vital nu numai pentru existenţa

noastră, dar şi pentru felul cum noi o trăim.

Fiecare gând, fiecare cuvânt pe care îl rostim şi fiecare sentiment pe care îl trăim sunt o formă de energie, prin urmare au o semnătură armonică. Fiecare dintre aceste semnături este o combinaţie de frecvenţe care, în completitudinea sa, poartă mesaje specifice către noi şi de la noi.

De exemplu, atunci când avem o experienţă neplăcută, e posibil să avem o reacţie viscerală în corp, precum o senzaţie de apăsare în piept sau un nod în stomac. În schimb, atunci când avem o experienţă plăcută, pieptul nostru „se umflă” de emoţia momentului. Corpul reacţionează la experienţele pe care le trăim. Atunci când aceste frecvenţe energetice ale experienţei ne sunt transmise prin corp, ele nu ne afectează doar fizic, ci devin parte a conştiinţei noastre. Astfel, fiecare experienţă este înregistrată sau imprimată fizic (biologic) şi energetic (în câmpurile noastre energetice) iar aceste imprimări devin o parte din noi şi din întreaga creaţie.

Conştienţa comunică în mod direct şi cu ADN-ul, astfel încât avem o existenţă fizică şi una eterică, în acelaşi timp. Rezultatul este faptul că nu suntem la fel cum am fost cu un moment înainte, întreaga noastră constituţie se schimbă şi structura noastră energetică şi armonică se adaptează circumstanţelor. Unele schimbări sunt profunde, în timp ce altele sunt mult mai subtile.

Copiii de Acum au un sistem universal de

comunicare, cu mult mai direct şi rafinat. Acest sistem sare peste mulţi dintre paşii de care aveau nevoie generaţiile anterioare. Câmpurile energetice ale copiilor sunt transmiţătoare şi receptoare vii. Datorită acestui lucru, mulţi copii manifestă ceea ce pare a fi o formă rară de înzestrare, precum copiii cu puteri extrasenzoriale din China care fac nişte lucruri uimitoare, sau Copiii Indigo, care comunică de-a lungul reţelei energetice. Noile sisteme de energie ale Copiilor de Acum sunt dovezi ale energiei vii. Asta este similar cu a avea un radio deschis tot timpul, care e potrivit, simultan, pe toate canalele. Unii copii pot filtra excesul de informaţie nedorită, unii nu au nevoie să o facă şi alţii au învăţat să proceseze toate informaţiile simultan, deoarece creierul lor funcţionează diferit. Pentru Copiii de Acum, toate canalele sunt accesibile în acelaşi timp şi fără a fi nevoie să ajusteze instrumentul. Recepţie, pretutindeni!

Mulţi dintre Copiii de Acum dau dovadă de o conştienţă, cunoaştere şi intuiţie uimitoare – practic, de daruri nelimitate. Ei îşi folosesc automat conştiinţa, în feluri care le aduc lor – dar şi nouă – răspunsuri despre viaţă şi despre ce e dincolo de timp.

Pe de altă parte, datorită ADN-ului lor, Copiii de Acum sunt hipersensibili atât în ce priveşte sentimentele lor, cât şi în ce priveşte sentimentele oamenilor care îi înconjoară. Profunzimea lor este

dincolo de înţelegerea obişnuită şi compasiunea lor informează şi energizează conştiinţa socială. În calitate de conştiinţă încorporată şi intensificată de evoluţia ADN-ului lor, Copiii de Acum reprezintă un fel complet nou de a fi şi continuă să evolueze încă mult timp după naştere. Câmpurile lor energetice se adaptează constant, schimbând culori şi tipare de mişcare şi devenind din ce în ce mai deschise la culoare, în spectrul lor general.

Copiii care sunt sprijiniţi să-şi dezvolte darurile ajung să creeze lucruri uimitoare în artă, muzică şi ştiinţă şi oferă o intuiţie de o profunzime nelimitată. Ei văd adevărata menire a noastră ca fiinţe umane – aşa cum noi nu am văzut-o niciodată – şi au abilitatea de a exprima aceste percepţii cu multă iubire şi sensibilitate.

Din păcate, mulţi dintre Copiii de Acum nu sunt auziţi. Profunzimea lor e considerată fantezie sau imaginaţie bogată. Adevărul este că percepţiile şi experienţele lor sunt foarte reale!

capitolul 2

Interpretări medicale greşite

ARMONICELE ŞI FUNCŢIILE CEREBRALE

Atunci când recepţionăm un stimul de orice tip, creierul îţi nostru trimite impulsuri electrice care transmit mesaje de-a lungul căilor neurale din creierul nostru şi prin întregul corp. Aceste mesaje sunt de asemenea transmise şi primite către şi din conştiinţa noastră şi toată creaţia.

Sistemele noastre de transmitere a mesajelor funcţionează sub forma câmpurilor de frecvenţe electromagnetice – sau energie. Câmpurile energetice dinăuntrul şi din jurul corpului nostru, alături de cele care există multidimensional, sunt de natură electromagnetică. Toate nivelurile noastre de existenţă energetică comunică, în mod constant, unul cu celălalt. Este foarte asemănător cu a fi „on-line" tot timpul şi a face rost de orice informaţie e nevoie în orice moment, fără a depune însă niciun efort. Pentru că ne folosim creierul într-o manieră ce ţine de logică, nu suntem conştienţi de comunicările mai subtile pe care le primim.

Creierul oamenilor talentaţi funcţionează altfel. Amintiţi-vă că energia poartă informaţia, iar creierul foloseşte energie pentru operaţiunile sale. Oamenii intuitivi sau talentaţi au o abilitate metafizică înnăscută de a se „conecta" la diferite niveluri de energie subtilă – şi, prin urmare, la alte realităţi, unde trăiesc precogniţia şi, în unele cazuri, îşi eliberează conştiinţa îndeajuns pentru a explora alte timpuri şi spaţii, dar şi realităţi aflate dincolo de a treia dimensiune. Pentru cei înzestraţi intuitiv sau în orice altă manieră paranormală, mesajele conţinute înăuntrul energiei sunt distribuite diferit în creier, astfel încât ele sunt înţelese (cel puţin la un nivel al conştiinţei) şi nu pierdute în funcţiile lineare ale acestuia.

Nu toate aceste funcţii diferite sunt vizibile în testele medicale. Comunitatea medicală încă nu ia în serios posibilităţile şi impactul energiei subtile, întrucât nu are instrumentele pentru a măsura aceste tipuri extrem de subtile ale energiei.

Deseori, datorită anumitor stimuli sau schimbări în cadrul relaţiilor ce funcţionează energetic, un copil ce ţine de noua evoluţie poate părea diferit sau chiar absolut disfuncţional. Cu alte cuvinte, unii dintre Copiii cei Noi par că nu funcţionează „normal” la nivel mental, emoţional sau fizic. Unii dintre ei suferă de tot felul de aparente dizabilităţi – de la unele minore, până la unele însemnate. Mulţi par a avea fizice serioase, dar, în acelaşi timp, dau dovadă de o claritate spirituală ce demonstrează o măiestrie şi o înţelepciune dincolo de cea a majorităţii adulţilor. Deseori, cei care par a fi profund afectaţi nu vor sau nu pot vorbi şi mulţi dintre ei comunică telepatic, cu mai mare uşurinţă decât comunicăm noi cu ajutorul cuvintelor. De asemenea, în anumite situaţii, unii copii nu se comportă „normal”, aşa cum se aşteptă ceilalţi. Alţii par a fi „pierduţi în spaţiu”, sau „în afara oricărui program”. Asta pentru că programul lor este cu mult dincolo de al nostru – simplu şi cotidian.

Unii dintre copii au pur şi simplu „altfel de abilitaţi”. Chiar dacă sunt deosebit de intuitivi şi nemaipomenit de înzestraţi, totuşi dau dovadă de aparente dificultăţi în a învăţa liniar sau pe de

rost. Pentru că au o inteligenţă avansată, se plictisesc foarte uşor şi dau semne de apatie, care iau forma unor performanţe slabe la şcoală, sau a unui comportament distructiv. Unul dintre motive este faptul că, datorită „evoluţiei rapide” din prezent, schimbările sau energiile dizarmonice rămân înscrise în undele cerebrale, dar şi pretutindeni în câmpurile energetice ale copilului. Relaţiile energetice din cadrul creierului şi din întregul sistem energetic suferă din cauza electricităţii statice, la fel ca atunci când au loc interferenţe pe un post de radio. Tiparele de energie încep deseori să funcţioneze în modele circulare în cadrul creierului, iar asta influenţează ce arii de inteligenţă pot fi accesate de către copil. În schimb, la unii copii, câmpurile energetice din creier se unifică, creând un câmp de energie ce accesează părţi ale creierului pe care, în mod normal, cei mai mulţi oameni nu le folosesc. Din cauza acestor aparente anomalii în schimbările energetice, există copii care manifestă disfuncţii fizice, ori o genialitate generală (sau înzestrări într-un domeniu anume) şi chiar o remarcabilă intuiţie spirituală înnăscută. Posibilităţile sunt infinite şi depind doar de organizarea câmpurilor de energie subtilă din creierul copiilor.

Deşi electroencefalograma măsoară reacţiile electrice ale creierului, ea nu poate depista acest tip de activitate. Din acest motiv, mulţi dintre copiii cu aceste anomalii au rezultate normale la

testele respective şi, prin urmare, sunt consideraţi „mistere medicale”. Asta, pentru că domeniul medical nu ia în considerare relaţiile electromagnetice existente atât înăuntrul sau în jurul corpului şi nici măcar faptul că în fiecare fiinţă umană există straturi peste straturi de forme şi câmpuri ale energiei subtile. De asemenea, nu sunt luate în considerare aspectele multidimensionale ale copiilor care interacţionează între ei tot timpul.

Relaţiile noi din cadrul câmpurilor noastre energetice ne permit uneori să accesăm cu conştiinţa noastră, alte realităţi. Avem abilitatea de a direcţiona receptivitatea noastră universală, ce ne conferă o acutizare a conştienţei experienţelor noastre tridimensionale. Atunci când activitatea undelor cerebrale răspunde schimbărilor electromagnetice, frecvenţele se unifică uneori, dând viaţă unor tipare interesante. Undele gamma şi chiar frecvenţele mai înalte, devin astfel predominante. Undele gamma sunt undele cerebrale cu cea mai înaltă frecvenţă. Ele reprezintă un pas mare peste undele cerebrale theta, pe care le accesăm atunci când meditǎm sau ne aflăm într-un moment în care ne funcţionează intuiţia. Ştiinţa modernă nu a avansat încă îndeajuns, pentru a explica ce se întâmplă, atunci când undele gamma devin larg răspândite sau dominante în creierul nostru. Atunci când undele cerebrale încep să aibă

modele noi, conştiinţa este afectată. Asta nu are legătură cu starea de trezie sau de somn – deşi, într-un anumit fel, poate că are. Ne „trezim” la realităţi mai extinse.

Conştiinţa Copiilor Noi devine mai conştientă de realităţile alternative şi de lumile multidimensionale. Mai mult chiar, până la urmă, conştiinţa lor se eliberează complet de limitele timpului şi spaţiului. Aceşti copii pot să treacă foarte uşor dintr-o realitate în alta şi, în acelaşi timp, să rămână conştienţi de toate realităţile. Această conştienţă incipientă este ceea ce eu numesc *iniţiere* – starea în care undele noastre cerebrale s-au unificat şi începe procesul de recunoaştere a altor realităţi. În acest stadiu există conştienţă existenţei altor realităţi, dar experienţa nu merge mai departe. Următorul pas este *comuniunea*, care implică interacţiunea conştientă cu alte realităţi. Copilul nu numai că este conştient de existenta altor realităţi, dar devine un cunoscător al acestora. Asta presupune că el vede şi vorbeşte cu fiinţe de pe alte planete, sau din alte realităţi. (Iar asta dă un înţeles cu totul nou conceptului de prieteni imaginari!) Comuniunea înseamnă, de asemenea, a trăi în mod intenţionat experienţa energiilor altor realităţi, şi chiar să înveţe din ele. Copiii îşi pot vedea ghizii şi alte fiinţe eterice şi pot interacţiona cu ei, iar uneori chiar se împrietenesc. Îşi pot proiecta conştiinţa în afară, în univers, şi pot

călători în timp şi spaţiu, aducând în lumea noastră, înţelepciunea de dincolo.

AUTISMUL

În prezent sunt mai multe cazuri de diagnosticare a copiilor cu autism, decât oricând, iar numărul e în creştere. Conştiinţa este un lucru uimitor, pe care majoritatea profesioniştilor – şi oamenii, în general – nu îl înţeleg. Din acest motiv, diagnosticele medicale sunt puse, în opinia mea, în mod eronat.

Uneori, când copiii se nasc cu înzestrări deosebite şi nu li se recunoaşte acest lucru, sau nu sunt încurajaţi să-şi dezvolte calităţile, ei încep să se retragă în realităţile lor alternative. În aceste cazuri, copiii par să dispară înăuntrul lor, nemaifiind – parţial sau complet – conştienţi de mediul înconjurător tridimensional.

Adevărul este că, pur şi simplu, mai uşor poţi exista într-o stare de conştiinţă pură, decât să stai într-un loc unde nu eşti acceptat sau ascultat Pentru aceşti copii este greu să traducă în limbajul comun, experienţele eterice pe care conştiinţa lor le parcurge cu atâta uşurinţă. Bineînţeles că nu toate diagnosticele de autism se datorează acestui tip de înţelegere greşită, dar este ceva ce se întâmplă din ce în ce mai des, de când aceşti copii excepţionali ne binecuvântează lumea.

Autismul este o reprezentare standard a armonicelor care funcţionează diferit. În autism, căile energiei electromagnetice din creier sunt

prinse într-o buclă. Cu alte cuvinte, energia circulă într-un tipar eliptic sau circular, într-o mică parte a creierului. În timp ce unele tiparele energetice devin circulare în cadrul funcţiei, alte părţi ale sistemului energetic, receptorii senzoriali, rămân blocaţi pe „start”. (Din nou, este important de ştiut că nu toţi copiii diagnosticaţi cu autism fac într-adevăr parte din noua evoluţie. Discuţia noastră se referă la acei copii care au tiparele noii energii.)

Atunci când comunicările electromagnetice din creier încep să circule în buclă, copilul se blochează în acea arie restrânsă. Reţeaua de neuroni din cadrul creierului dezvoltă un format mic şi limitat, care, la rândul lui, limitează abilitatea copilului de a interacţiona normal la un nivel tridimensional. Din acest motiv întâlnim niveluri variate de autism: cazurile minore, în care copiii sunt încă funcţionali, însă cu dificultăţi; copiii afectaţi moderat, care sunt doar parţial funcţionali, dar par să opereze în conştiinţa prezentă; şi chiar savanţii care sunt genii într-un domeniu sau altul. Din punct de vedere armonic şi energetic, ceea ce noi considerăm a fi autism este, deseori, pur şi simplu o rearanjare a relaţiilor armonice din cadrul câmpurilor de energie electromagnetică din creier – şi, probabil, din întregul corp.

Senzaţia atingerii îi face pe mulţi dintre aceşti copii aşa-zis autişti să se simtă în

nesiguranţă. Şi asta pentru că, atunci când sunt atinşi, ei simt tot ce au trăit acei oameni: temerile şi sentimentele lor cele mai adânci, întunericul şi lumina din ei. În plus, majoritatea copiilor autişti nu pot tolera să fie limitaţi în vreun fel, deoarece simplul fapt de a fi în corpul lor este deja ceva greu de suportat. Unii dintre ei nu suportă să poarte haine sau încălţări. Din nou, asta nu se aplică tuturor copiilor autişti, deoarece adevăratul autism are alte cauze. Totuşi, acesta este un fenomen concret în contextul Copiilor Noi.

Există opinii prin care se susţine că mercurul conţinut în vaccinurile din copilărie, în mediul înconjurător şi chiar în fructele de mare ingerate de către viitoarele mame, a contribuit la creşterea ratei autismului. Mare parte din toxicitatea mercurului la oameni, vine chiar din acest gen de mâncare. O altă sursă de intoxicare cu mercur provine din amalgamul bogat în mercur pe care dentiştii l-au folosit şi încă îl folosesc în plombe. Cu timpul, mercurul iese şi pătrunde în organismul nostru.

Este un fapt dovedit ştiinţific că mercurul are o conductibilitate mare şi poate fi folosit chiar pe post de combustibil pentru a crea energie electrică. Unde există conductibilitate electrică, va fi generat un câmp electromagnetic. Câmpul electromagnetic este în general opus, în polaritate, câmpului electric, electricitatea rotindu-se într-o direcţie şi polaritatea

electromagnetică în direcţia opusă. Această opoziţie a polarităţilor creează echilibru şi stabilitate. Atunci când şi polaritatea electrică şi polaritatea electromagnetică se rotesc în aceeaşi direcţie, sunt deschise porţi către timp şi spaţiu, barierele dintre realitatea noastră şi cea a altor lumi dispar şi gravitaţia încetează să mai existe. Este asemănător cu felul în care funcţionează tehnologia antigravitaţională – şi explică modul în care OZN-urile par să vină şi să plece din lumea noastră. Este modalitatea prin care se obţine călătoria în timp şi cea prin care conştiinţa noastră funcţionează în această realitate şi dincolo de ea.

Astfel, dacă mercurul este prezent în exces în corpul nostru, el poate contribui la proasta funcţionare a relaţiilor electromagnetice şi a tiparelor din cadrul creierului – ceea ce duce la modele în buclare şi autism, la fel ca şi alte comportamente aberante ale conştiinţei şi percepţiei. Prezenţa mercurului poate crea chiar o nouă relaţie electromagnetică înăuntrul corpului, care face ca ordinea declanşării electrice să se schimbe şi/sau să comunice diferit. Atunci când au loc aceste schimbări, copilul manifestă o carenţă, sau o schimbare, în comportament – prin urmare, este considerat „anormal”.

De fapt, atunci când un copil se naşte cu noile tipare energetice şi cu sisteme electromagnetice mai rafinate, iar apoi îi sunt introduse în sistem

toxine metalice, această toxicitate poate mări diferenţele sau disfuncţiile armonice în genere şi poate contribui enorm la schimbările relaţiilor electrice şi electromagnetice din întregul lor corp fizic. Odată cu formarea unor noi relaţii energetice, vine şi un set complet nou de probleme. Intoxicarea cu metale grele poate fi uşor determinată prin simple analize de sânge, sau pe mostre de păr.

SAD ŞI SADH

Copiii care utilizează noul tipar de unde cerebrale, dau adesea impresia că suferă de sindromul atenţiei deficitare (SAD) sau sindromul atenţiei deficitare hiperactive (SADH). Asta înseamnă că respectivul copil pare să întâmpine dificultăţi, atunci când trebuie să fie atent şi să-şi menţină concentrarea. Adevărul este că, de fapt, Copiii de Acum nu gândesc la fel ca predecesorii lor. Oamenii, în general, gândesc tipic, într-o manieră liniară, în care un gând îl urmează logic pe celălalt, într-o linie dreaptă, ordonată. Fiecare legătură din lanţul raţiunii are scopul de a conecta o parte de informaţie cu următoarea, până când este construită o poveste cu sens logic. Creierele Copiilor de Acum lucrează diferit. În loc să folosească logica liniară, ei gândesc compartimentat. Pentru a vizualiza acest lucru, imaginaţi-vă că creierele acestor copii remarcabili au o mulţime de sertăraşe în ele şi fiecare dintre aceste sertare conţine tipuri diferite de informaţii.

De multe ori se deschid mai multe sertare deodată. Rezultatul poate fi asemănător simptomelor de SAD ŞI SADH, deoarece copilul nu pare să se menţină pe niciun traseu recognoscibil, el sărind de la un lucru la altul, adesea într-un ritm impresionant. Atunci când gândesc, Copiii de Acum sunt capabili să sară de la un subiect la altul, recunoscând şi stocând date pentru a fi folosite mai târziu, sau până când au destulă informaţie, astfel încât totalitatea ei să înceapă să aibă sens.

Datorită acestui nou tipar de gândire şi a abilităţilor lor amplificate de învăţare, Copiii de Acum – în special Copiii de Cristal şi Copiii Stelari – par să aibă SAD sau SADH. Adevărul este că aceşti copii nu au nevoie să se gândească prea mult la lucruri, deoarece ei au deja informaţia stocată ordonat, pentru o folosire ulterioară! În locul unei tulburări grave, eu aleg să privesc SADH-ul ca pe o:

Stare ce le permite să acceseze

Amplitudine

Dinamism

Hiperactivitate

Cu o conştiinţă eliberată şi neîmpovărată de sisteme de credinţă, Copiii de Acum au libertatea interioară de a-şi lăsa conştiinţa să călătorească oricând şi oriunde doresc – în timp ce se menţin în a treia dimensiune!

În completare, pentru a li se atribui

diagnosticul de deficit de atenţie, multora dintre Copiii De Acum li se atribuie şi hiperactivitate. Ei nu sunt câtuşi de puţin „hiper”, decât ca un simptom al experienţei lor. Când un copil este apt să colecteze şi să stocheze informaţii într-o manieră compartimentată, el face asta cu viteza fulgerului, iar acest proces trece adesea neobservat de noi. Atunci când ceilalţi încearcă să-l ajungă din urmă, folosindu-şi logica lor liniară greoaie, copilul înzestrat se plictiseşte şi începe să fie nerăbdător. Adesea, nerăbdarea îi este percepută ca un comportament nepotrivit. Pur şi simplu, copilul nu are destul la dispoziţie pentru a rămâne interesat, astfel încât ţopăie prin clasă, prin cameră sau prin alte locuri. De obicei, pe măsură ce timpul trece, copilul devine de nestăpânit.

Aceşti copii nu sunt disfuncţionali, ci pur şi simplu diferiţi. Folosind ca metaforă computerele, generaţiile anterioare sunt asemenea computerelor timpurii, care încă lucrează pe platforma DOS, procesoarele lor fiind apte să realizeze într-un program, doar o funcţie o dată, într-o progresie logică, până ce sarcina este terminată. Acest proces este logic şi liniar şi urmează o linie a limbajului de programare către alta şi alta. În contrast, Copiii de Acum operează ca ultimele supercomputere – în mod conştient şi intenţionat îndeplinesc simultan mai multe sarcini şi niciodată nu pierd direcţia sau firul. Informaţia

lor este procesată ca energie pură, astfel încât nu există niciun fel de amânări în procesul de comunicare. Acest proces este prea rapid pentru cuvinte. Tehnica de asimilare a copiilor este superluminică – mai rapidă decât viteza luminii. Pentru ei, procesarea rapidă este ceva natural. Mulţi dintre copii nu sunt conştienţi că sunt deosebiţi; ei funcţionează, pur şi simplu, în modul în care sunt alcătuiţi.

Această funcţionare, aparent împrăştiată, creează percepţia greşită a profesorilor, părinţilor şi a celor care îi îngrijesc că este vorba de o dizabilitate de învăţare sau de vreun defect al copilului – şi că acesta nu poate urma logica liniară. Astfel că se încearcă o constrângere asupra copilului, pentru ca el să se supună anumitor norme şi reguli sociale – dar, de fiecare dată, ele sunt urmate de un comportament şi mai dăunător. Adesea, aceşti copii sunt etichetaţi ca fiind copii problemă. În cele din urmă, copilul capătă resentimente faţă de societatea care nu poate, sau nu vrea, să-l înţeleagă. Copilul se simte deja ca un neadaptat, deoarece conştienta lui este dincolo de înţelegerea majorităţii oamenilor. Astfel, imaginea de sine este compromisă. Apar probleme comportamentale, depresia se poate instala cu uşurinţă şi comunicarea se diminuează deoarece, până la urmă, nimeni nu l-a putut auzi, de fapt. Reacţiile negative se pot dezvolta fără limită – şi toate acestea, pentru că un copil foarte

dotat nu a fost recunoscut ca atare şi a fost descurajat.

În loc de a respecta felul lor diferit de a fi, noi le dăm medicamente pentru a le diminua hiperactivitatea şi depresia, pentru a-i bine dispune, sau pentru a-i calma. Cu aceste medicamente copiii devin mai tăcuţi şi mai manevrabili şi aparent acordă mai multă atenţie la ce e în jur. Dar, din punct de vedere emoţional, spiritual şi evolutiv, ei sunt limitaţi. Este ca şi cum societatea a hotărât că ei sunt trenuri ce vor deraia, şi singurul mod de a-i controla este prin a pune un zid de cărămidă pe şine, sub forma medicamentelor. Atunci când, inevitabil, loveşte zidul, trenul este distrus – la fel cum li se întâmplă copiilor cărora li se administrează medicamente, pentru a se comporta în acord cu paradigmele sociale. Când sunt sub medicaţie, porţile către conştiinţa mai înaltă devin, în general, de neatins. Copiii trec de la entuziasm, la stări apatice. Sub medicaţie, ei necesită mai puţină atenţie, sunt mai tăcuţi şi mai uşor de controlat – dar ce s-a rezolvat, de fapt?

Cineva a reuşit să ia situaţia „sub control”. Control – vechea paradigmă care cere ca unul sau mai mulţi să fie la conducere tot timpul. De fapt, controlul nu este nimic mai mult decât o percepţie a egoului, care nu este aplicabilă cu adevărat. Ideea controlului menţine percepţia că cineva este separat de întreg şi că a luat asupra lui datoria de

a-şi impune în faţa altora, propriile experienţe şi percepţii. Când cineva susţine că are totul sub control, situaţia se rezumă la ac-l cineva şi la nimeni altcineva. Ceea ce el doreşte, potrivit cadrului său de referinţă, nu este în mod necesar spre binele cel mai înalt al celorlalţi implicaţi. Controlul este putere *percepută*.

Unul dintre cele mai mari adevăruri pe care Copiii de Acum îl cunosc fără nicio îndoială este că noi suntem cu toţii Una. Noi suntem parte a unui întreg, care este mai mare decât fiecare dintre noi, luat individual. Când începem să ne considerăm separaţi, emiţând clasificări sau altfel, atunci începem să ne îndepărtăm de acest adevăr, iar Copiii de Acum ştiu asta. Când un copil cunoaşte adevărul, adânc în sinea lui, iar adulţii sau chiar alţi copii încearcă să-l facă să trăiască în afara acelui adevăr, copilului i se cere să-şi trădeze fiinţa sa extraordinară. I se cere, de fapt, să mintă şi să accepte că este separat de întreg, ceea ce este împotriva a tot ceea ce cunoaşte copilul ca fiind adevărat, deoarece cunoaşterea lui e atât de profundă, încât această separare a sa de întreg îl răneşte în miezul fiinţei lui. În opinia mea, lipsurile constatate la aceşti copii nu sunt de atenţie, de abilitaţi cognitive sau de abilitaţi sociale; ele sunt legate de traiul în societate. Societăţii îi lipseşte conştienţa acestei evoluţii accelerate a omenirii – ea este deficitară în atenţia pe care o acordă acestor copii, are sisteme de

sprijin educaţional sau familial insuficiente şi este cea care întoarce o ureche surdă spre ceea ce spun copiii. În general, societatea noastră, ca multe altele, cere un ţap ispăşitor pe care să-l blameze pentru propria-i inepţie şi îi persecută pe cei care fac ceva ieşit din comun – sau, dimpotrivă, pentru că nu fac nimic.

Societatea trebuie să-şi schimbe modul de a percepe Copiii de Acum. Altfel, vom avea din ce în ce mai mulţi copii care vor ieşi în afara ei – copii care, altminteri, ar fi putut crea o schimbare puternică şi pozitivă în lumea noastră.

capitolul *3*

şi orburile sunt oameni!

Când ne trimitem conştienţă în afară, sub forma perfecţiunii geometrice, acest lucru ne permite să devenim nelimitaţi în spaţiu şi nestânjeniţi de timp. Lucrând astfel, în cadrul aceleiaşi zidiri în care totul este creat, e imposibil să greşim.

Salamander Orb

CE SUNT, DE FAPT, *ORBURILE*?

rburile sunt câmpuri de energie de formă sferică, ce apar adesea în fotografii sau materiale video. Ele arată foarte asemănător cu un balon perfect rotund, care nu este gol în interior. Orburile par să se mişte conform propriei voinţe şi

adesea sunt văzute sau fotografiate ca sfere multicolore, cu modele interioare combinate şi variate. Există opinii diferite cu privire la sursa lor, deoarece orburile nu sunt toate din acelaşi spaţiu. Un orb este, de fapt, un mod de comunicare ce poate străbate timp, spaţiu, dimensiuni şi chiar graniţe intergalactice. Există oameni care le văd sau le simt. Scepticii spun că orburile nu sunt nimic altceva decât particule de praf în aer. Totuşi, nu toate orburile sunt praf. De-a lungul anilor, am fost deseori întreruptă de la sarcinile mele zilnice de către o voce care venea aparent de niciunde şi îmi spunea: „ia aparatul de fotografiat”, „ieşi afară”, sau „întoarce-te”. Şi, *de fiecare dată* când am urmat acea ghidare, am obţinut fotografii cu orburi! Multe dintre acele fotografii arată o mişcare reală a orburilor, prin prezentarea unei „cozi” sau a unei dâre de energie în spatele lor. Ele arată oarecum asemănător cometelor ce traversează câmpul fotografic. Uneori lumea spiritului îşi relevă prezenţa în formă de orb sau alte anomalii, în fotografii. Am fotografiat orburi în locuri renumite pentru faptul că sunt „bântuite” şi ele au fost prezentate în programele de ştiri locale. De-a lungul anilor, am întâlnit mulţi oameni care, literalmente, pot chema orburile pentru a apărea în fotografii. Imaginile luate înainte de „chemare” nu arată nimic, dar după ce li se cere să se arate, ele se manifesta măreţ în următoarea serie de poze.

Am fost mereu fascinată de posibilităţile a ceea ce înseamnă orburile cu adevărat. În definitiv, dacă acest subiect e privit din per

Figura3

Imagini ale orburilor dintr-o reţea cristalină. Fotografie primită prin bunăvoinţa lui Mikael Koch spectivă metafizică, el capătă în întregime un înţeles nou, cu potenţial nelimitat. Am descoperit recent că acest fenomen este mai mult decât o descoperire ciudată şi o anomalie curioasă în fotografii: orburile încorporează conştiinţă! E posibil aşa ceva? Da, este adevărat!

CĂLĂTORIE CĂTRE DESCOPERIRE

Cea mai bună cale de a descrie această

uimitoare descoperire este să vă împărtăşesc cum m-a găsit ea pe mine. Ştiu bine ce înseamnă o experienţă ciudată. La începutul trezirii mele, pe măsură ce am devenit mai conştientă de sistemul meu energetic, simţul realităţii mi s-a schimbat dramatic. Am devenit tot mai conştientă de magnitudinea diferitelor tipuri de energie, în alte planuri ale realităţii. În fiecare dimineaţă îmi acordam un timp pentru a explora aceste noi şi uimitoare descoperiri. Am început să văd energia şi, de-a lungul timpului, am învăţat să manevrez energiile subtile, prin mişcare şi muzică. Pe măsură ce făceam asta, abilitatea mea de a percepe realitatea mai extinsă s-a extins. M-am trezit că am o serie de experienţe, despre care niciunul dintre cunoscuţii mei nu ştia nimic, ceea ce era frustrant.

În fiecare dimineaţă, în vreme ce lucram cu energia, mă rugam cu voce tare să primesc ajutorul cuiva din univers, care să fie din Lumină şi care să poată sau să vrea să mă ghideze. „Arată-mi”, am spus. Într-o dimineaţă, când îmi făceam programul obişnuit şi mă rugam din nou pentru îndrumare, un Maestru strălucitor s-a materializat în faţa mea. Era acolo, în sufrageria mea, o hologramă vie, iar strălucirea lui era ameţitoare! Era foarte înalt, cu haine purpurii, iar părul său lung flutura. Radia o lumină care era în acelaşi timp intensă şi delicată. Acel moment era evident o modificare directă şi irevocabilă în realitatea

mea! Maestrul mi-a arătat cum să folosesc energia în moduri pe care nu le luasem încă în considerare, iar la sfârşit m-a învăţat cum să o manevrez pentru vindecare, pentru materializarea realităţii mai cuprinzătoare şi chiar pentru învăţare. De-a lungul timpului, în faţa mea s-au succedat Maeştri diferiţi, care mi-au oferit învăţături despre diferite subiecte, cum ar fi modul în care e construit universul, ştiinţe, vindecare şi aşa mai departe.

Chiar şi acum, Maeştrii mă călăuzesc în aproape fiecare moment. Este similar cu a fi mereu conectat de la distanţă şi online şi a primi informaţia în cap, despre orice subiect dat. Ştiu că pare ciudat, dar e adevărat – şi multe dintre cele spuse de ei au fost validate ştiinţific, la multă vreme după ce am primit informaţia.

A fost o călătorie uimitoare, pe parcursul căreia am învăţat să am încredere, să fiu deschisă la neprevăzut şi să am credinţa că fiecare moment este perfect, indiferent ce se întâmplă. Când procedez astfel, viaţa mea cunoaşte uimitoare întorsături pozitive, iar eu sunt purtată de un entuziasm copleşitor. Datorită acestui fapt, munca m-a purtat din loc în loc, pe tot globul, pentru a întâlni şi vorbi cu mii şi mii de oameni. Fiecare întâlnire mă învaţă, fără excepţie, ceva nou. Când decidem să renunţăm la control şi ne încredem cu adevărat în momentul de acum, se pot întâmpla lucruri dintre cele mai uimitoare. Începem să

trăim experienţa sincronicităţii în tot ce facem. Obstacolele cad şi dispar, iar fiecare eveniment uimitor conduce la un altul… şi aşa mai departe. Viaţa începe să arate ca un dans cu o coregrafie perfectă şi infinită. Nu există simple coincidenţe, există doar oportunităţi.

Maeştrii îmi oferă adesea informaţii ştiinţifice care îmi depăşesc puterea de înţelegere. În general, am idee despre sensul informaţiei, dar ea implică adesea date complexe, pentru care nu am pregătirea academică necesară. De obicei, caut să plasez acest gen de informaţie unei persoane care să o poată prelua şi să-i dea cea mai înaltă utilizare. Glumeam deseori, spunând că fiecare dintre cei pe care trebuia să-i întâlnesc în legătură cu un subiect anume, apărea, în cele din urmă, în sufrageria mea. Ceea ce e uimitor este că oamenii veneau la momentul potrivit şi aveau formaţia sau conexiunile necesare pentru ceea ce aveam de împărtăşit în acel moment. De exemplu, când am avut nevoie de o informaţie despre genetică, o geneticiană a cerut o întâlnire cu mine. Practic, nici ea nu prea ştia de ce venise. Am aflat curând răspunsul! În timp ce vorbeam, am început să-i împărtăşesc unele dintre informaţiile pe care le primisem, în legătură cu schimbările comunicării în cadrul spiralelor ADN. Ea a fost foarte surprinsă să audă ceea ce mi-au arătat Maeştrii, deoarece oamenii de ştiinţă descoperiseră fenomenul doar cu o săptămână înainte. Primisem

informaţia cu doi sau trei ani în urmă. A fost amuzant i s-a descoperim împreună, care urma să fie viitoarea descoperire! De-a lungul timpului, am devenit prietene foarte bune. Altă dată, când căutam informaţii despre anumite aspecte ale energiei nucleare, un inginer în fizică nucleară a apărut pentru programarea unei întâlniri şi i-am putut împărtăşi informaţia. (Mai târziu m-am căsătorit cu el, aşa că am avut un dublu avantaj!) Mi s-a oferit ocazia de a cunoaşte specialişti în rachete, biologi, patologi, naturopaţi, homeopaţi, acupuncturişti, psihologi, producători de filme şi aşa mai departe. Ei au venit şi vor continua să vină, deoarece *eu cred*. Sunt deschisă unor realităţi mai cuprinzătoare.

De-a lungul anilor, am primit informaţii vaste despre Copiii de Acum, în forme variate. Am lucrat cu nenumăraţi copii şi cu familiile lor şi am descoperit că toate aceste informaţii se corelează, iar copiii înşişi le-au validat. În mod special, anul care a trecut a adus atât de multe descoperiri şi experienţe uimitoare, încât sunt lucruri pe care nu le înţelegeam încă, dar le înţeleg acum. James Twyman a avut o mare contribuţie în lumea noastră, când a descoperit despre Copiii Indigo că pot comunica de-a lungul reţelelor universale de comunicare.[2] Ei comunică unul cu celălalt şi cu alţi oameni care sunt „acordaţi” în această manieră, aflaţi oriunde şi oricând. Ei sunt într-

2 cartea „Emisarii Iubirii", publicată de Editura FOR Y0U. N. Ed.

adevăr uimitori.

Twyman a continuat să întâlnească mulţi dintre copiii care au început să vorbească cu el astfel şi a făcut minuni, expunând lumii acest fenomen foarte real. Similar, unii dintre Copiii de Acum comunică într-un fel diferit, care este extraordinar şi la fel de real.

O suită remarcabilă de evenimente m-a adus la această cunoaştere. În timpul verii lui 2005, m-am angajat să prezint o expunere în Spokane, Washington. Am lucrat acolo mai mulţi ani la rând, iar atunci când o fac, publicul aşteaptă prezentarea anumitor subiecte ale workshopului. La un moment dat, cu mult înainte de acest eveniment, Maeştrii mi-a spus că *trebuie* să vorbesc despre copii. Nu prea eram sigură, deoarece nu m-am considerat niciodată o autoritate în ceea ce priveşte copiii. Am lucrat cu o mulţime de familii, dar nu simţeam că aş avea destulă informaţie solidă, organizată şi verificabilă, pentru a face o prezentare publică adecvată. Maeştrii erau nerăbdători. În capul meu auzeam, iar şi iar: „Vorbeşte despre copii" şi nu aveau de gând să renunţe! (Când Maeştrii vor să fac ceva, nu se opresc până când nu accept. Sincer, asta poate fi chiar supărător, în unele momente. Am învăţat că, atunci când sunt atât de perseverenţi, cel mai bine e să fiu atentă, chiar dacă, la un moment dat, ceea ce spun ei este o provocare pentru logica şi experienţa mea.) De

obicei, când Maeştrii mă împing astfel, viaţa mea se ridică la un nivel superior. Primesc mai multă înţelegere, idei noi, conexiuni mai importante şi noi căi în care să predau – practic, tot felul de rezultate pozitive. Rezistenţa e lipsită de sens, pentru că, în cele din urmă, mă trezesc că fac exact ceea ce voiau ei să fac – şi întotdeauna e perfect! În cele din urmă, am spus: „Bine!”

Conferinţa despre copii a fost promovată şi a beneficiat de o reacţie foarte generoasă, atât în ceea ce priveşte numărul de bilete vândute, cât şi în privinţa celor care au venit să-mi împărtăşească poveştile lor. Am fost copleşită de oamenii care au venit la cabina mea sau m-au oprit în hol cu lucruri de povestit, cu întrebări şi cu preocupări generale în legătură cu anumiţi copii. Pe măsură ce am devenit conştientă de amploarea nevoii de informaţie a oamenilor despre Copiii de Acum, am început să înţeleg poziţia Maeştrilor.

În dimineaţa dinaintea conferinţei, o femeie, pe nume Julie, a venit la cabina mea, ca să vorbească cu mine. Ţinea în mână un album de fotografii, pe care abia aştepta să mi-l arate. Julie a început să-mi spună povestea ei. Mi-a spus că trăia într-o comunitate mică din Montana, că era soră medicală şi că avea o intuiţie specială în domeniul medical. Ca şi mine, ea era mereu căutată de doctori, de avocaţi, de persoane cu alte profesii, dar şi de familii, în legătură cu munca pe care o făcea cu anumite tipuri de copii. Julie mi-a

relatat poveşti uluitoare despre copiii cu care lucra, despre cum i-a găsit – sau, mai degrabă, despre cum au găsit-o ei pe ea! Julie „primea mesaje”. (Desigur că pot înţelege asta!) Din senin, Julie auzea ceva de genul „urcă în maşină şi condu”. Ea o făcea, fără să aibă nicio idee despre direcţia în care trebuia să meargă. Când ajungea la destinaţie, i se „spunea” că a ajuns, aşa că mergea la uşă şi ciocănea. Când uşa se deschidea, Julie întreba fără nicio ezitare: „Este vreun copil aici?” Şi *întotdeauna* era!

Copiii o chemau pe Julie, în mod telepatic, în general, copiii care o chemau pe Julie aveau dizabilităţi fizice grave. Nu puteau vorbi, iar unii nu auzeau sau nu vedeau, astfel că ei comunicau telepatic. Cu alte cuvinte, ajungeau la ea cu conştiinţa, prin comunicare tăcută. Într-una dintre casele pe care le-a vizitat, imediat ce a ajuns acolo, un băiat i-a spus cu veselie (telepatic şi prin limbajul semnelor) ce făcuse ea în acea zi, până în momentul în care a ajuns la el. Ştia în detaliu *tot* ce făcuse, trăise şi simţise ea de-a lungul întregii zile! În timpul acestor vizite, Julie afla deseori că un copil era pe cale de a fi încredinţat unei instituţii, deoarece avea dizabilităţi grave şi pentru că familia nu avea posibilităţi să-l îngrijească cum trebuie. Julie întreba familia sau îngrijitorii dacă îi permiteau să lucreze cu copilul şi, de obicei, răspunsul era afirmativ, deoarece familiile aveau nevoie disperată de ajutor.

După ce mi-a povestit toate astea, Julie şi-a deschis albumul de fotografii şi a început să-mi arate poze ale copiilor. În cea mai mare parte, copiii arătau destul de normali, însă anomaliile din fotografii mi-au atras imediat atenţia: atunci când erau fotografiaţi, copiii aveau câmpuri de energie în formă de imagini. Aveau orburi colorate, care erau adesea umplute cu modele geometrice sacre sau reprezentări ale unor formule matematice, cum ar fi setul Mandelbrot. Prima dată când a observat anomaliile din fotografii, Julie s-a întrebat dacă orburile erau rezultatul unor probleme ale aparatului de fotografiat sau era ceva în aer. Ea a simţit că se întâmpla ceva mult mai important, astfel că a început să experimenteze cu diferite tipuri de aparate de fotografiat. A încercat cu aparate digitale, cu aparat de 35 mm şi cu aparate de unică folosinţă – orice a avut la dispoziţie – şi rezultatele erau întotdeauna aceleaşi: orburi cu modele geometrice şi în culori vii. Dar aceste poze erau mult mai complexe decât pozele de orburi „obişnuite”. Când i-a întrebat pe copii despre ceea ce a văzut în imagini, aceştia i-au răspuns că ei erau cei care creau intenţionat anomaliile din poze! Astfel, a rezultat că orburile sunt proiecţii are conştiinţei, făcute în mod intenţionat. Auzind-o, am devenit foarte entuziasmată. Timp de ani de zile, avusesem atât de multe teorii despre orburi, dar nu fusesem niciodată în stare să-mi le probez –

până acum.

Fiecare fotografie arăta orburi distincte, care erau unice pentru copilul din fotografie, indiferent când sau unde era făcută. Fiecare orb, în complexitatea sa, era o reprezentare energetică identificabilă a acelui copil, iar anomaliile apăreau în mod constant, în colecţia ei de fotografii. Ele se repetau în diferite locuri, în timp ce copiii şi îngrijitorii lor participau la diverse activităţi. Copiii îşi exprimau intenţionat semnăturile lor energetice. Dar avea să urmeze mai mult. După ce erau făcute imaginile iniţiale, Julie şi prietenii ei au început să experimenteze mai departe. Într-o zi, doi dintre băieţi (care erau cunoscuţi întrucât comunicau unul cu celălalt, telepatic) au fost duşi la două evenimente sportive diferite, în părţi opuse ale oraşului. Fotografiile i-au fost făcute fiecărui băiat în acelaşi moment, în locul în care se afla fiecare. *Fotografiile ambilor copii arătau exact acelaşi set de orburi, cu desene interioare identice în design şi complexitate*. Băieţii au amestecat frecvenţe armonice, pentru a demonstra ceva într-o formă ilustrată – iar asta nu era un accident. Trebuie să recunosc că am fost impresionată. I-am cerut Juliei să prezinte fotografiile în timpul conferinţei mele, deoarece m-am gândit că ele sunt o completare valoroasă la misterul Copiilor celor Noi. Am ştiut că mai erau multe de aflat despre acest lucru, dar, în momentul respectiv, nu-mi puteam da seama ce anume.

A venit şi după-amiaza conferinţei. Prezentarea trebuia să dureze două ore. Cum aveam să umplu acest timp? Ştiam destule din întâlnirile şi conversaţiile cu copiii şi cei care îi îngrijeau, pentru a avea coerenţă în faţa unui public? Ei bine, prezentarea a mers minunat şi am realizat că experienţele mele aduseseră o bogăţie de informaţii – cu mult dincolo de ceea ce credeam. După ce am vorbit despre descrierile de bază şi trăsăturile diferiţilor copii, am susţinut o discuţie liberă, pentru ca publicul să contribuie cu întrebări, comentarii şi experienţe personale. Pe măsură ce vorbeam, oamenii erau din ce în ce mai entuziasmaţi de oportunitatea de a-şi împărtăşi întrebările şi grijile despre copiii pe care îi cunoşteau sau pe care îi aveau în familie şi am fost copleşită de reacţia lor. Nu numai că cele două ore alocate au trecut repede, dar când a expirat timpul din sala de conferinţe, o bună bucată de vreme ne-am continuat discuţiile pe hol. Bun, lecţie învăţată! Însă asta nu era totul.

Dimineaţa următoare m-am trezit simţindu-mă puţin ciudat. Când am început să mă îmbrac, m-am simţit literalmente dezechilibrată şi nu m-am putut apleca spre dreapta. Am închis ochii şi am încercat să găsesc originea lipsei mele de echilibru. Mi-am controlat câmpurile de energie, iar ceea ce am descoperit a fost o mare surpriză: aveam un orb strălucitor, de culoarea apei, în câmpul meu! Era încastrat în câmpul meu

energetic, spre dreapta corpului fizic, chiar sub umăr. El avea o intensitate energetică atât de mare, încât îl simţeam greu, în raport cu câmpul meu energetic. Nu aveam nicio idee de ceea ce se întâmpla – dar urma să aflu.

La sfârşitul zilei, erau *patru* orburi în câmpul meu, toate la dreapta şi fiecare într-o culoare diferită. Unul dintre ele avea culoarea apei, altul era aproape de culoarea somonului, altul auriu şi unul era verde pal. Pur şi simplu, nu puteam sta dreaptă, din cauza greutăţii lor energetice. Nu mai e nevoie să spun că totul era un pic deconcertant, dar, fiind obişnuită cu fenomene necunoscute, m-am lăsat purtată de val.

Am fost foarte prinsă la conferinţa din acea zi, însă de fiecare dată când aveam ocazia încercam să intru în contact cu mine însămi. Orburile au rămas de-a lungul zilei şi am început să mă adaptez la intensitatea energiei adiţionale din câmpul meu. Încet, dar sigur, am început să mă îndrept. Când m-am întâlnit cu Julie în acea zi, i-am spus pe scurt ce se întâmplase, iar ea a râs şi mi-a zis că am fost „iniţiată”. Aparent, după vederea fotografiilor, mulţi oameni tind să fie mai conştienţi de prezenţa orburilor. Dincolo de asta, ea nu avea altă explicaţie. Deşi am sperat să discutăm mai mult, nu am mai văzut-o niciodată. Ştiam că e mult mai mult la mijloc decât simplul fapt că devenisem conştientă. Eram fascinată şi intrigată, aşa că am observat şi am aşteptat.

De la Spokane am zburat la Sedona, Arizona, pentru a ţine o conferinţă în acel weekend. Am avut două zile să mă refac şi, deoarece am ajuns înaintea celorlalţi vorbitori, am avut parte de mult doritul timp pentru mine. În timpul acelor două zile, Am devenit conştientă că din ce în ce mai multe orburi şi s-au ataşat câmpului meu energetic. Mi-am dat seama că părea să colectez orburi de toate culorile şi mărimile. Fiind o experienţă nouă, a fost nevoie să treacă un timp, pentru a-mi da seama că trebuie să stau nemişcată şi să fiu deschisă la fenomen. Pe măsură ce am făcut-o, am realizat că am cules autostopişti. Fiecare orb purta conştiinţa unui copil diferit – şi ei îmi vorbeau. Ooo, Dumnezeule!

Acesta era încă unul dintre acele momente din viaţă când am fost sigură că tot ce-am crezut că ştiu, se schimba. Ca şi atunci când au apărut pentru prima oară Maeştrii, m-am verificat. O luasem razna? Nici vorbă! Era ceva real. Trebuie să admit că am fost impresionată de implicaţiile acestei experienţe. Oricât de obişnuită sunt cu lucruri stranii, aceasta era o întâmplare în întregime nouă. Aşa că, mi-am zis „fie ce-o fi” şi am început să comunic telepatic cu copiii. M-am simţit un pic ridicol, singură, acolo în Arizona, vorbindu-i energiei din câmpul meu, până când… ei mi-au răspuns. Uau!

Lucruri uimitoare au început să se întâmple. Nu numai că conştiinţele unor copii diferiţi au

început să se adune în câmpul meu energetic, dar şi copiii pământeşti au început să se adune în jurul meu. În timpul fiecărui zbor din turneul acelei veri (şi ele au fost foarte multe) am fost aşezată lângă copii de toate vârstele – şi adesea înconjurată de ei. Eram potopită de clase întregi, grupuri şcolare, echipe de sport şi multe altele – şi toate călătoreau din motive diferite. Acelaşi lucru era valabil şi în ceea ce priveşte aeroporturile şi restaurantele şi orice spaţiu public în care mergeam. Deja nu mai era o coincidenţă. În timpul acelei perioade, m-am trezit purtând conversaţii profunde cu copiii, pe subiecte variate. Pentru mine, aceste experienţe amplificate erau ca magia pură – şi ştiam că mai urmează să vină şi altele!

La începutul lui 2006, am conceput un film documentar despre Copiii de Acum, care urma să se bazeze pe această carte. Am vrut să împărtăşesc unele dintre mesajele minunate pe care aceşti copii foarte speciali le aduc lumii. Chiar înainte de a pleca de acasă, pentru turneul meu din vară, l-am întâlnit pe Michael Shea, care era producătorul unui film despre ce se întâmplă între vieţile noastre. Deoarece aveam o conştienţă senzorială multidimensională, Michael m-a angajat să fiu consultantul său personal pentru efectele speciale din film. Michael şi cu mine am avut o lungă conversaţie telefonică, în timp ce eu eram în Sedona. Trebuia să planificăm câteva dintre evenimentele de dinaintea producţiei, lucruri

specifice pentru producerea unui film.

În timpul convorbirii, i-am povestit lui Michael despre orburile copiilor care deja îmi vorbeau la vremea aceea şi despre planul meu de a face un film cu aceşti copii. Pe măsură ce îi povesteam experienţele mele, Michael era tot mai entuziasmat. M-a întrebat: „de ce să nu facem un singur film, cu ambele subiecte” Nu cred că am fost vreodată mai entuziasmată? Chiar voiam să: i ajut pe oameni să vadă ce se află dincolo de iluzia vieţii cotidiene. De asemenea, voiam să se afle că aceşti copii extraordinari şi foarte fragili nu primesc tot ceea ce au nevoie. Şi iată, aveam acum ocazia de a le face pe toate! „Da!”, am răspuns direct. Pe scurt, am devenit co-scriitor al scenariului, împreună cu Michael. Exista chiar şi un plan pentru o continuare.

Ajutorul pe care l-am avut în privinţa scenariului este un exemplu de cum ne influenţează aceşti copii, viaţa. După ce am terminat convorbirea telefonică cu Michael, am început să vorbesc telepatic cu orburile copiilor care pluteau cu mine. Desigur că ei auziseră ceea ce tocmai vorbisem cu Michael la telefon. I-am întrebat dacă ar vrea să ajute la scenariu. (încă nu-mi venise în minte că exact acesta era unul dintre motivele pentru care se arătaseră!) Mai târziu, m-am aşezat la computer şi le-am spus orburilor copiilor că era un moment bun pentru a vorbi, deoarece acum puteam să le acord întreaga

mea atenţie şi să le tastez mesajele, ca să mi le amintesc. Voiam să fiu aptă să iau notiţe şi să înregistrez mesajele lor.

Am întrebat orburile – copiii – ce-ar dori să spună în cartea mea şi ce voiau să prezinte filmul. Ei au început să-mi împărtăşească viziunile şi observaţiile lor despre lumea noastră – şi de dincolo de ea. De asemenea, copiii mi-au descris scene din lumi magice, pe care mai târziu le-am înserat în scenariu. Pe parcurs, le-am pus întrebări despre omenire şi ceea ce e dincolo de ea. Aici e doar o parte din ceea ce au avut ei de spus:

DESPRE VIAŢA PE PĂMÂNT

Îmi amintesc cum era înainte de a veni aici. Fiecare spunea adevărul şi nimeni nu era vreodată rănit.

Nimic de pe Pământ nu este atât de important pe cât crede lumea. Acelea sunt lucrurile mici. Veşnicia este ceea ce contează cu adevărat.

Oare cum de oamenii nu-şi amintesc vremurile când lucrurile erau perfecte? Ele încă sunt perfecte, să ştii.

DESPRE RELAŢII

Aş vrea ca oamenii să poată vedea ce-şi fac unul altuia. Poate că atunci vor învăţa să se trateze unul pe celălalt mai bine.

A fi iubire este ceva foarte diferit de a te gândi la ea.

Atât de mulţi oameni par a fi nefericiţi. Asta, pentru că ei nu îşi amintesc cine sunt cu adevărat…

DESPRE TIMP

Gândeşte-te: ce-ar fi dacă ieri ar fi acum şi mâine la fel? Nu ar însemna asta că întotdeauna este acum? Este, să ştii.

DESPRE LIBERTATEA SINELUI

Noaptea trecută am crezut că visez că pot zbura şi apoi mi-am dat seama că nu visam deloc – chiar puteam să zbor.

Când realitatea cuiva se schimbă în moduri atât de dramatice, este o idee bună să foloseşti discernământul şi să-ţi oferi ceea ce eu numesc un „control al realităţii”. Fac asta des, deoarece pentru mine realitatea are tendinţa de a se schimba în mod frecvent!

Aşa că, le-am spus micilor prieteni orburile, că formele lor de orb erau fantastice şi că mi-ar fi plăcut să-i întâlnesc în forma corpurilor lor pământeşti – asta, dacă într-adevăr erau aici. Habar n-aveam ce se va întâmpla!

WILLIAM

La scurt timp după cererea mea de a întâlni copiii conectaţi la orburi, am avut o programare pentru o consultaţie cu un client pe care nu-l mai întâlnisem niciodată. Oamenii îşi fac adesea programările prin e-mail, datorită buletinului meu de informaţii meu lunar, „Mesaje Online”. De

obicei, noi nu întâlnim persoanele sau nu vorbim la telefon, înainte de şedinţe. La momentul programat, a sunat telefonul şi la celălalt capăt al firului era o femeie încântătoare. Ea a început conversaţia, cerându-şi scuze. A spus că şedinţa nu era de fapt pentru ea, ci pentru fiul ei de unsprezece ani, care nu vorbeşte şi mai are şi alte probleme fizice. Programarea era la cererea lui.

Pe măsură ce-mi vorbea despre William, în câmpul meu energetic a început o sporovăială. Orburile au devenit foarte entuziasmate şi, neputând să controlez situaţia, am început să râd. „Mă întreb", i-am spus acestei mame (fără nicio altă explicaţie), „dacă William este unul dintre copiii care îmi vorbeşte". Şi atunci a început şi ea râdă. A spus că şi *ea* se întreba dacă voi spune ceva, pentru că fiul ei îi spusese că el deja vorbea cu mine de un timp. Uau! UAU! Ei bine, asta cerusem, nu-i aşa? Acea programare a fost începutul unei relaţii fascinante şi duioase între William, mama lui şi eu – relaţie care continuă şi astăzi.

După şedinţa noastră, am avut prezenţa de spirit să accesez orburile care încă pluteau în câmpul meu şi să întreb: „Care dintre voi este William?". El s-a identificat ca orbul de culoarea somonului, care era deasupra capului meu. Viaţa tocmai devenise şi mai stranie – însă, în acelaşi timp, lucrurile începeau să capete sens. De la întâlnirea noastră providenţială, eu şi William am

împărtăşit momente foarte speciale, despre care veţi citi în capitolul 9. La început, am ales să împărtăşesc fenomenul orburilor cu un grup mic şi strict selecţionat, dându-le posibilitatea să conştientizeze fenomenul şi, pe măsură ce o făceau, începeau şi ei să-l trăiască!

DILLON

Prietena mea, Pam, vindecătoare şi şaman, înzestrată cu intuiţie specială în domeniul medical, a fost chemată să lucreze cu un băiat care s-a îmbolnăvit foarte tare, după ce uraganul Katrina a distrus golful. Am să-l numesc „Dillon”. Dillon s-a îmbolnăvit foarte tare, după ce s-a întors în cartierul lui devastat de uragan. El şi mai mulţi membri ai familiei sale s-au întors în zonă, pentru a-i ajuta pe alţii şi pentru a verifica condiţia casei lor, care era complet ruinată. În timp ce a traversat apele contaminate, familia a trăit o adevărată oroare la vederea grupurilor de cadavre ce pluteau. Aproximativ la o săptămână după aceea, Dillon a s-a îmbolnăvit grav. A făcut temperatură de peste 39 de grade Celsius şi a fost spitalizat Cum starea lui Dillon continua să se agraveze, iar analizele medicale obişnuite nu detectau sursa bolii, unul dintre profesorii săi a contactat-o pe Pam. Dillon fusese un copil foarte sănătos, iar boala lui era un mister pentru cei care încercaseră să-l trateze. Băiatul a intrat curând în comă şi nu a mai fost în stare să comunice în modurile obişnuite.

Pam a început să vorbească cu Dillon telepatic şi el i-a răspuns. (Până în acel moment, doar îi spusesem lui Pam că aveam orburi în câmp, însă nu i-am dezvăluit cine sau ce erau.) Pam a devenit conştientă de prezenţa orburilor care stăteau chiar în faţa frunţii, în câmpul său de energie. Pe măsură ce Dillon a început să vorbească cu Pam, ea l-a întrebat intuitiv dacă el era unul dintre cele patru orburi pe care le simţea ea. Bineînţeles că era! Când l-a întrebat pe Dillon despre felul în care comunicau, el i-a spus că atunci când comunici din inimă, acorzi şi permisiunea de a primi comunicări. Ideea este că, atunci când comunicăm folosind iubirea, deschidem toate uşile – care, atunci când sunt închise, opun rezistenţă faţă de Sinele nostru intuitiv. Dillon a explicat că singurul motiv pentru care copiii sunt apţi să călătorească şi să comunice în acest mod este acela că există în ei un nivel special de puritate. Ei încă sunt inocenţi şi nu şi-au ridicat sisteme de apărare, aşa cum a făcut cea mai mare parte a adulţilor. Dillon a explicat că forma de sferă îi permite conştiinţei lor să călătorească chiar pe cele mai înguste poteci, de-a lungul creaţiei, în siguranţă şi fără a se pierde.

Dillon a spus că nu se simţea bine în corpul său, deoarece el nu se extindea sau contracta, aşa cum o făcea în starea sa naturală, când era un corp de energie, înainte de a veni pe Pământ. I-a

spus lui Pam că a fi aici pe Pământ este întotdeauna o alegere, noi având libertatea de a alege să trăim această experienţă sau nu. Dillon a spus că a ales să nu continue experienţa sa pământească, deoarece lecţiile lui nu-l ajutau să evolueze, ca suflet, atât de repede pe cât ar fi vrut şi pentru că mai degrabă dorea să înveţe şi să predea de „dincolo”.

Dacă un vindecător se implică prea mult emoţional, în legătura sa cu un client, acest lucru poate aduce un rezultat nedorit. Compasiunea simţită cu inima este un lucru, dar depăşirea acelei linii emoţionale creează o mare vulnerabilitate în vindecător şi poate întrerupe chiar puritatea vindecării. Când se lucrează cu copiii, este foarte dificil să menţii acea neutralitate. Pam s-a ataşat repede de Dillon, deşi, ca profesionistă, ştia că nu era o idee bună. Îngrijorată de acest lucru, ea l-a întrebat pe Dillon de ce era incapabilă să evite conexiunea emoţională cu el. Explicaţia lui a fost o învăţătură deosebită pentru Pam: „Până acum”, a spus Dillon, „tu n-ai înţeles importanţa muncii pe care o faci. Ai un ataşament intelectual, care nu este ceva adevărat. Trebuie să abandonezi nevoia de a obţine rezultate. Vibraţia autentică vine din inimă şi ea înseamnă o modificare foarte subtilă. Acum înveţi care e diferenţa”.

Dillon nu şi-a mai recăpătat conştienţa şi, nu

peste multă vreme, a murit. Pe parcursul tranziţiei, el a vorbit cu Pam. Când ea l-a întrebat despre plecarea sa, Dillon i-a spus: „Nivelul efectului conştiinţei colective obişnuite a oamenilor de pe Pământ merge împotriva legilor universului, ale întregii creaţii. Conştiinţa colectivă se bazează pe emoţional. Emoţiile nu au nimic de-a face cu creaţia sau distrugerea, cu excepţia momentului când foloseşti pasiunea pentru a alimenta intenţia ta de a materializa realitatea. Un exemplu bun este atunci când te rogi. Te rogi cu toată inima şi sufletul, şi rugăciunile tale primesc răspuns. Aceasta nu este, cu adevărat, o emoţie, ci înseamnă a crea din iubire pură. Cu emoţii nu poţi păstra energia vibraţiei superioare, deoarece nu eşti în adevăr. Tot ceea ce este lumesc trebuie să ajungă într-un loc al fericirii, întocmai după cum atunci când îţi antrenezi corpul, trebuie să-ţi antrenezi şi Divinul din tine”.

Pam era uimită. I-a spus lui Dillon: „Eşti atât de măreţ!”

El a replicat: „Există în tine un nivel al conştiinţei care este dincolo de emoţii şi se bazează pe frecvenţe ale Luminii, dar tu treci dincolo de el, prin ceea ce *înveţi*. Trebuie să-ţi creezi echilibrul. Asta va ajuta la schimbarea rezonanţei exterioare, pornind din interiorul glandei tale pineale, ceea ce constituie începutul cursului vieţii”.

Pam a întrebat: „De ce eu, când sunt atât de mulţi alţii cu care ai fi putut vorbi?”

Dillon a răspuns: „Pam, atunci când ai căutat să înţelegi lucrurile care ţi s-au întâmplat, tu ai anunţat universul care este numele tău. Ai crezut că îl chemai pe Dumnezeu – dar noi suntem *toţi* Dumnezeu. Mulţi dintre voi ne pot acum auzi. Trebuie să ascultaţi ce spunem, pentru că noi vă putem ajuta. Acei oameni din lumea voastră care se trezesc, care încep să-şi amintească cine sunt, doar de asta au nevoie – să-şi amintească. Nu-ţi mai fie milă de tine şi nu mă jeli; slăveşte-mă, în schimb! Lucrează asupra părinţilor mei. Ei sunt cei care au nevoie de tine, acum.

Priveşte deschis la orburile care te vizitează. Comunicarea ta cu ele începe în lobul frontal. Te-ai deschis către ei. Aceasta nu este o schimbare a ADN-ului. Semnătura ta armonică este, în acest moment, o chemare puternică, în întregul univers. Plecând în acest fel, am ales să impresionez o întreagă comunitate, prin boala şi moartea mea. Multe vieţi sunt schimbate pentru totdeauna şi fiecare dintre cei implicaţi acum are posibilitatea de a alege ce să facă cu această experienţă. Asta nu afectează doar familia mea, ci şi prietenii, vecinii şi întreaga comunitate. De exemplu, priveşte cum te-a afectat pe tine, întâlnirea cu mine”.

Încet, comunicarea cu Dillon s-a estompat, pe măsură ce el s-a deplasat mai departe, în afară,

înapoi spre locul în care voia să fie – şi apoi a dispărut. Pe măsură ce tot mai mulţi copii mă contactează, ca şi cei pe care îi pot doar auzi, cu toţii ne dăm seama că este destul de uşor să intrăm în contact. Procesul este similar cu a trimite un gând şi a aştepta un răspuns. Iar răspunsul vine aproape imediat. Conştienţa de care aceşti copii dau dovadă este uimitoare; este ca şi cum ei sunt acordaţi cu toate, oriunde, tot timpul.

Orburi noi vin şi pleacă, iar unele dintre ele rămân cu fiecare din noi. Ele sunt hotărâte să spună ceea ce au de spus. Mulţi dintre aceşti copii au arătat că singurul lor scop în viaţă este să ne ajute să ne amintim de iubire, de cine suntem noi cu adevărat şi de faptul că a fi om înseamnă mult mai mult decât simpla noastră constituţie umană.

capitolul *4*

copiii de cristal

Nu ceea ce înveţi din afara ta e important. Ceea ce înveţi din interior este ceea ce îţi spune adevărul.

7<rfie. Copil de Cristal, 6 ani

CE ESTE UN COPIL DE CRISTAL?

De ce-i numim pe unii copii „Copii de Cristal”? Fiecare are un câmp de energie – atât înăuntru, cât şi împrejur – iar pe măsură ce ne trăim viaţa, câmpurile noastre de energie se extind şi se contractă. Culorile lor variază în

funcţie de macheta energetică şi, la rândul ei, aceasta se bazează pe relaţii armonice. Culoare însemnă frecvenţă, iar frecvenţa are sunet. Toate acele sunete vin împreună prin relaţiile gravitaţionale şi tiparele de energie şi creează un set unic de relaţii armonice, pentru fiecare dintre noi. Nu există două la fel. Aceste relaţii armonice sunt cele care ne fac distincţi, pe fiecare dintre noi, în întreaga creaţie.

Totuşi, în interiorul fiecărui set armonic dat, în fiecare persoană există combinaţii infinite de frecvente. Relaţiile armonice din interiorul Copiilor de Cristal sunt foarte diferite. Ele poartă un întreg spectru de culori. Dacă aţi putea să le vedeţi câmpurile de energie (şi eu pot!) aţi contempla aranjamente de energie, mai ales în tonuri de

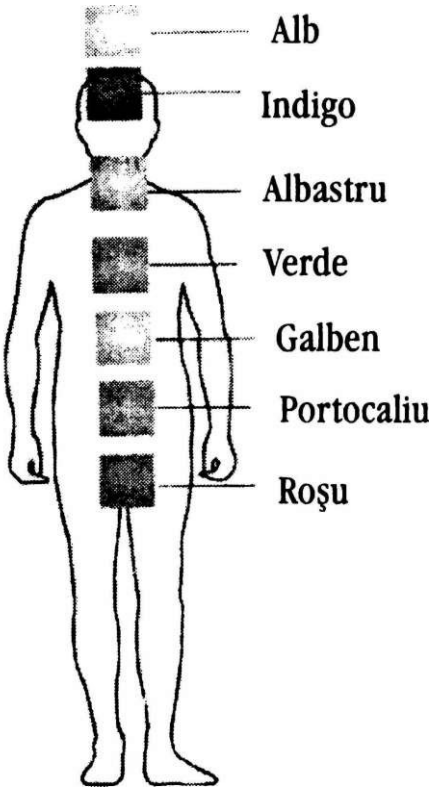

Figura 4. Amplasarea şi frecvenţa de culoare a sistemului normal de chakre sunt identice cu spectrul de culori aflat în cadrul spiralei.

nestemate, asemenea unor splendide curcubeie de lumină, sclipitor colorate. Câmpurile de energie ale Copiilor de Cristal, în loc să se extindă şi să se contracte ca la predecesorii lor, se mişcă în baleiaj, întocmai reflectoarelor pe care le vedem brăzdând cerul nopţii. Imaginaţi-vă cum ar fi să aveţi capacitatea de a scana planurile eterice,

cu un set întreg de frecvenţe! În cartea mea *Piramide de lumină*: *trezirea la realităţi multidimensionale*, am afirmat că energia este Lumină, iar Lumina are memorie. Suntem alcătuiţi din energie şi, ca atare, suntem Lumină. Lumina este diseminată în forma energiei. Pentru cei mai mulţi dintre noi, energia şi lumina noastră se mişcă într-o progresie ordonată – de la nivelul de frecvenţă la care energia este emisă iniţial, spre spectrul luminii, aflat în mişcare spiralată – până când ea devine energie albă sau perfectă. Lumina albă conţine întregul spectru şi este întocmai ca energia Sursei – energia lui Dumnezeu – adică cea care este perfecţiune.

Spectrul culorii are o structură piramidală şi conţine energie care se mişcă în formă de spirală. Frecvenţa de baza a piramidei – şi a celei mai largi părţi din ea – este roşie. Aceasta ar suna ca un ton foarte jos, datorită rotaţiilor lungi, lente, ale frecvenţei. Dacă cheltuim energie pornind de la frecvenţa de bază, acea energie se va deplasa în sus, pe toată spirala, prin întreg spectrul de culori şi va deveni, în cele din urmă, fiecare frecvenţă întâlnită pe parcurs. Energia se mişcă prin roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, purpuriu, violet, alb şi prin toate tonurile intermediare. Câmpurile de energie ale Copiilor de Cristal conţin întregul spectrul de culori. Există o permutare acestui model, iar copiii care o

manifestă sunt numiţi adesea Copii ai Curcubeului, sau Copiii Curcubeu.

Există câteva diferenţe subtile între câmpurile de energie ale Copiilor de Cristal şi ale celor Curcubeu – dar, în esenţă, ele sunt unul şi acelaşi lucru. Diferenţele constau în faptul că energiile unui Copil de Cristal sunt extrem de aprinse în ceea ce priveşte culoarea şi mişcarea, în timp ce energiile Copiilor Curcubeu sunt de o intensitate mai mică, mai pastelate şi mai subtile în mişcare. Copiii Curcubeu sunt un pic mai evoluaţi, cu modele de frecvenţă mai înalte, mai rafinate. Totuşi, cele două tipuri sunt foarte apropiate şi eu le consider ca făcând parte din acelaşi curent evolutiv.

Pentru a uşura lectura, voi folosi termenul „Copil de Cristal” pentru toţi copiii din această categorie.

DE CE SUNT COPIII DE CRISTAL ATÂT DE DEOSEBIŢI?

Îmi amintesc cum era când nu exista timp. Îmi plăcea, deoarece nu venea niciodată timpul să merg la culcare!

Alee, 6 ani

Copiii de Cristal sunt destul de noi pe Pământ. Au început să sosească în 1997 sau 1998. Ceea ce înseamnă că ei au cam 8 ani sau mai puţin, la data scrieri acestei cărţi[3]. Adesea Copiii

3 cartea a apărut în 2007, deci a fost scrisă în 2006 N. ed.

de Cristal v i telepatic la părinţii lor – în vise, sau doar „să facă cunoştinţă” înainte de a se naşte. Aceasta informare conştientă vine, de obicei, la cea care urmează să le fie mamă. Aceşti copii care sunt pe cale să se nască adesea le vorbesc unuia sau ambilor părinţi, înainte de a fi concepuţi. De asemenea, de multe ori ei le aduc viitorilor părinţilor şi alte mesaje concrete.

Copiii de Cristal creează o modificare de energie, în timp ce se nasc. Cunosc o moaşă care realmente a văzut cum în încăpere apărea o lumină, în momentul naşterii unui asemenea copil. Uneori, această modificare este destul de puternică pentru a le crea un sentiment temporar de dezechilibru, celor ce sunt prezenţi în sala de naşteri. Imediat după naştere, Copiii de Cristal sunt, în general, foarte calmi şi atenţi. Ei privesc împrejurul camerei, în mod intenţionat şi pe îndelete. Ochii lor par să poarte înţelepciunea veacurilor. Pentru un observator, aceşti bebeluşi par deopotrivă puternici şi paşnici. Ei sunt extrem de „prezenţi”, iar celor care i-au asistat la naştere, adesea le lasă impresia clară că au adus ceva foarte special în această lume. Şi chiar au adus!

În general (dar nu întotdeauna), Copiii de Cristal au ochi foarte, foarte albaştri. Mulţi dintre ei sunt ceea ce eu numesc ochi de culoarea albăstriu ca gheaţa. Sunt copiii care ne privesc când suntem la coadă la supermarket, sau în sălile din Mall-uri, cu o privire limpede de recunoaştere.

Ei sunt cei care se luminează când ne văd şi ne prind cu o privire care rezonează profund cu noi, ca o aducere aminte. Atunci când suntem captivaţi de privirea Copiilor de Cristal, ochii lor exprimă o cunoaştere esenţială, de dincolo de timp şi spaţiu şi, de obicei, este greu să te uiţi în altă parte. Unii dintre Copiii de Cristal se nasc aproape pe deplin realizaţi. Cu alte cuvinte, ei sunt întregime în contact cu lumile eterice de dincolo de această dimensiune şi reuşesc să-şi controleze, într-un mod uimitor, cel de-al şaselea sau chiar al şaptelea simţ. Îşi dau seama destul de repede că sunt puţini aceia care îi pot înţelege.

Ca bebeluşi, Copiii de Cristal (ca cei mai mulţi dintre copii) sunt abordaţi de către familii şi personalul de îngrijire cu jucărioare stupide şi cuvinte copilăreşti. Aceste fiinţe fragile se ascund repede în lumea lor interioară, unde menţin comunicarea şi interacţiunea cu tot ce e dincolo de dimensiunea a treia.

ÎNTÂLNIRI DUIOASE, COMUNICĂRI TĂCUTE

Bebeluşii de Cristal ne întâmpină ca şi cum ne-ar cunoaşte, într-o zi, eram în Wal-Mart în Sedona, Arizona, şi la acelaşi stand la care cumpăram, era o fetiţă în căruciorul de cumpărături. Era o micuţă superbă, cu un păr blond foarte luminos şi cu ochii foarte albaştri. Avea probabil zece sau unsprezece luni. Mama ei se uita prin rafturile de pantofi şi părea

preocupată.

Când fetiţa m-a privit, am auzit telepatic „Bună!” Am zâmbit şi i-am răspuns. Am început o conversaţie telepatică şi, pe măsură ce vorbeam, ea şi-a întins mânuţa, a prins-o pe a mea şi nu voia să-i mai dea drumul. Astfel că am stat acolo cu ea. I-am spus telepatic că şi eu îmi amintesc de ea. Ea a zâmbit larg şi apoi mi-a spus că se plictisea şi că nu i se potrivea foarte bine corpul. A spus că se simţea realmente blocată, deoarece locul de unde venea era mult mai „încăpător”. Imaginaţi-vă – ea descria locul unde a fost înainte de a veni pe Pământ! Ne-am continuat conversaţia fără cuvinte, până când mama ei şi-a găsit produsele dorite. Pe când mama se pregătea să meargă spre o altă parte a magazinului, nu cred că a observat interacţiunea tăcută dintre fiica ei şi mine, deoarece părea că noi doar ne priveam şi ne zâmbeam. Bebeluşul nu voia încă să-mi dea drumul la mână. După un pic de muncă de convingere, mi-am eliberat mâna din degeţelele ei. Când am plecat, m-a urmărit cu privirea. Înainte ca mica mea prietena şi mama să dispară după colţ, ea s-a întins şi m-a mai privit odată, zâmbind. Mesajul ei era: „Ne vedem mai încolo!” Acest tip de interacţiune este destul de obişnuit în cazul unui Copil de Cristal. Ei sunt înzestraţi telepatic şi comunică foarte bine, când cineva îi ascultă.

Recent am fost la o petrecere, la un prieten. Am ajuns târziu şi toţi erau deja aşezaţi la masă,

în diferite camere. În timp ce mă uitam împrejur, ca să găsesc un scaun gol, am văzut unul în balcon şi am mers direct la el. Când m-am aşezat, am observat că mă aflam lângă o fetiţă care stătea în poala bunicii sale. La început era cu spatele la mine, căci se juca cu bunicul aflat pe scaunul de alături. Fetiţa era mignonă şi perfect proporţionată, cu un păr des, şaten închis. Avea energia neastâmpărată a unui mic elf. Trăsăturile ei nu aveau grăsimea obişnuită, specifică bebeluşilor, astfel că arăta ca un mic adult. În vreme ce o urmăream, puteam simţi câmpul de energie al acelui copil drăgălaş. Forţa ei era uriaşă şi intra mult în spaţiul meu personal. M-am acordat în tăcere la copil şi brusc, ca şi cum ar fi fost lovită pe umăr, ea s-a întors şi m-a privit direct, cu ochii ei foarte albaştri, spunându-mi telepatic: „Bună!”

„Bună şi ţie”, am răspuns eu.

Interacţiunea noastră a continuat cam zece minute. Am avut-o conversaţie minunată, despre cum ne aminteam una de cealaltă şi despre cum se bucura de atenţia pe care i-o acorda toată lumea. Dar ar fi dorit ca oamenii să vorbească cu ea despre lucruri mai importante şi să termine cu vorbăria copilărească. Amândouă am râs tare şi pentru mulţi din încăpere părea că ne jucăm de-a privitul insistent. De fapt, interacţiunea noastră a deranjat-o pe bunica ei foarte conservatoare. La un moment dat, a spus că nepoata ei avea numai

şase luni şi ca atare nu ştia că e nepoliticos să fixezi pe cineva cu privirea. Smulsă din reveria cu noua mea prietenă, am fost un pic uluită. Un bebeluş? Nepoliticos? Vă puteţi imagina aşa ceva? De parcă ea ar fi ştiut! Am râs în sinea mea, când mi-am dat seama că bunica avea să înveţe multe de la fetiţă. Nu-i de mirare că această fiinţă înzestrată a ales o asemenea familie!

Când nepoata mea avea cam un an şi jumătate, a stat un timp la mine acasă. Desigur că eram în al nouălea cer, că voi petrece clipe preţioase cu ea. Într-o zi stăteam pe podea, jucându-ne cu nişte piese destul de mari de lego. Eram tăcute şi comunicam numai telepatic. Când nepoata mea mă privea, auzeam: „Îl vreau pe cel albastru, de acolo" (sau orice altă culoare voia), iar eu îi dădeam acea piesă. Apoi era rândul meu şi îi spuneam în minte că voiam o anumită piesă colorată. Ea mi-o înmâna pe cea corectă, în tăcere. Eram aşa de impresionată, încât de-abia mă puteam stăpâni. Asta a continuat cam o jumătate de oră. Mă entuziasmam din ce în ce mai mult, pe măsură ce timpul trecea, în vreme ce menţineam comunicarea noastră tăcută, dar perfectă. Am început să mă gândesc la toate posibilităţile pe care nepoata mea le purta în ea, aşa că nu m-am mai concentrat asupra jocului. M-am aplecat şi am cules o piesă la întâmplare, pe care i-am dat-o. Pentru prima oară de când eram aşezate acolo, ea a spus: „Memaw, *nu asta e cea pe care ţi-am spus*

că o vreaul" Sunetul vocii ei m-a şocat, după o tăcere atât de lungă – realmente, mă punea la punct! A trebuit să râd şi să-i dau piesa corectă.

DARURI ŞI SUFERINŢE

Copiii de Cristal sunt extrem de intuitivi şi conştienţi de sentimentele lor. Ei sunt extrem de sensibili energetic. Simt tot ceea ce trăiesc cei din jurul lor – energia emoţiilor, intenţiile, motivaţiile lor, absolut totul. În majoritatea timpului, ei ştiu ceea ce simţim noi – chiar înaintea noastră! De asemenea, au o înclinaţie spre a fi empatici, ceea ce înseamnă că simt, la propriu, durerea altora – fie la modul emoţional, fie la modul fizic. Datorită acestui lucru, ei sunt împăciuitori. Atunci când ceilalţi suferă, suferă şi ei, aşa că se străduiesc să menţină echilibrul în relaţii şi mediul lor înconjurător. Pentru aceşti copii, conflictele sunt extreir de distructive şi vor face tot posibilii pentru a evita circumstanţele ce ar putea duce la conflicte.

Din cauza sensibilităţii lor, Copiii de Cristal au tendinţa de a se îmbolnăvi dintr-odată, adesea făcând febră mare sau boli stranii, ce nu par să aibă niciun sens, din punct de vedere medical. Şi asta, pentru că ei nu sunt numai conştienţi; de fapt, ei trăiesc totul în străfundurile lor. Aproape fiecare sentiment pe care îl au este profund. Deoarece mulţi dintre ei nu sunt recunoscuţi pentru ceea ce sunt şi sunt deseori ignoraţi sau trataţi de sus, aceşti copii ajung să-şi îngroape

sentimentele în şinele lor profund. De aceea, durerea lor se manifestă fizic, cum ar fi o boală inexplicabilă, dat fiind că se încarcă cu mai mult decât pot duce.

Pe de altă parte, într-o notă mai pozitivă, am văzut că mulţi dintre ei îşi comandă vindecarea, într-un mod instantaneu şi subtil, având o putere interioară impresionantă. Ei fac asta în mod natural – fără un cuvânt, doar cu o atingere delicată sau, uneori, doar cu o privire. Unii dintre ei pot provoca vindecarea spontană, dintr-o aruncătură de ochi. Un exemplu semnificativ l-am găsit într-un e mail, pe care l-am primit de la bunica unui băiat de Cristal:

Îi

L-am observat iar pe Michael, cum, la 18 luni, a făcut o vindecare. Nora mea are o familie foarte mare… O mătuşă venise în vizită din California. Ea avusese un accident şi umărul îi era într-atât de afectat, încât necesita intervenţie chirurgicală. Sora ei (cealaltă „Nana" a lui Michael) îi masa umărul, în vreme ce Michael se juca în cealaltă parte a sufrageriei. N-a fost niciun indiciu că el ar fi fost atent la ceea ce se petrecea în încăpere. Când masajul s-a terminat, Michael a venit foarte hotărât la mătuşa bolnavă şi a lovit delicat, cu mâna lui mică, zona rănită. S-a mai întors de două ori, pentru a-şi duce la capăt vindecarea. Cealaltă nana şi mătuşa erau uimite. Am zâmbit, ştiind că-l observasem pe acest Auriu (el are părul în bucle

blonde) făcând exact ceea ce îi venea, în mod natural, să facă.

AMINTIRI DESPRE DARURI ŞI ALTE VIEŢI

Alţi copii au demonstrat o uimitoare înţelegere a lucrului cu energia. Nepoata mea mi-a arătat, într-un mod remarcabil, cum funcţionează această aducere aminte. Odată, când a început să se audă muzică, a fost ca şi cum cineva ar fi răsucit un comutator. Ea şi-a închis ochii automat, iar mâinile i s-au mişcat uşor, fluid şi cu intenţie, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a oferi o rugăciune. Pe măsură ce mâinile i se uneau, corpul a început să se mişte în ritmul muzicii. A dansat atât de anume, atât de graţios, încât aproape că părea să fie de pe altă lume. Coordonarea mişcărilor ei era departe de ceea ce am considera „acţiune normală" pentru un copilaş. Era ca o magie. În timp ce dansa, a început să modifice energia din corpul ei şi dimprejur, iar trupul ei se mişca fluid, ca şi cum ar fi fost parte a vântului şi a curenţilor creaţiei. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzusem vreodată! Părea să deţină o stăpânire înnăscută a ceea ce înseamnă tai chi. Aşa cum se mişca, era graţia însăşi. Toţi cei din preajmă au fost fascinaţi. Străini şi prieteni deopotrivă s-au oprit din ceea ce făceau, ca s-o urmărească. Mica Maestră păreai *devină* energie, pe măsură ce mâinile şi corpul i se mişcau elegant, hotărât şi cu o manifestare a unimii ce doar rareori e văzută pe Pământ. Era un

adevăr – natural şi nestânjenit – în mişcare. În timp ce aduna energia cu mâinile şi corpul, îi poruncea cu blândeţe să se mişte şi să se schimbe şi fiecare persoană din preajma ei putea simţi schimbările. Altă dată, era o petrecere în aer liber. Cânta o orchestră şi sute de oameni se plimbau prin parc. Deodată, a început să plouă foarte tare şi toţi se luptau să găsească un acoperiş. Toţi, cu excepţia micii Maestre care, încă o dată, şi-a apropiat mâinile, a închis ochii şi a devenit parte din muzică, din ploaie, Pământ şi cer. Dansa acolo, pe deal, udată de ploaia ce cădea cu găleata, uitând de toţi şi de toate! Urmărind-o, mi se părea că s-a transformat în ceva venit din alt loc şi din alt timp. Era un moment atât de minunat, încât stăteam nemişcată şi plângeam. Unde era aparatul de filmat, când aveam nevoie de el?

Copiii de Cristal sunt inimoşi. Ei manifestă multă compasiune şi au un simţ înnăscut ai dreptăţii. Binele comun al tuturor pare să facă parte întotdeauna din ceea ce sunt. Cealaltă faţă a medaliei este că, atunci când sunt jigniţi, ei simt trădarea într-un mod exacerbat. Pur şi simplu, nu pot înţelege de ce altcineva i-ar trata altfel decât cu respect şi înţelegere şi iau foarte personal, fiecare atac. Copiii de Cristal par să se simtă responsabili pentru sentimentele altora şi le cuprind în profunzime. De asemenea, ei sunt destul de conştienţi din punct de vedere social şi plini de compasiune.

Recent am vorbit cu o mamă care dorea să împărtăşească cu mine lucruri despre copiii ei minunaţi. Margy şi-a dat seama devreme de darurile copiilor să-i şi a ţinut un jurnal. M-a întrebat ce voiam pentru cercetarea mea şi i-am spus că cel mai mult mă interesau darurile extraordinare ale copiilor, povestiri despre cum văd ei lumea şi descrieri ale lucrurilor profunde pe care le-au spus şi făcut şi care să fie dincolo de experienţa obişnuită a unor copii.

Margy a început să-mi povestească ceva minunat despre fiul ei, Peter. Într-o zi, a fost sunată de la şcoală şi anunţată că organizau o distribuţie de alimente. „Desigur, ce bine. Voi veni şi eu”. Dar directorul i-a răspuns: „Staţi puţin, nu înţelegeţi ce vă spun: Peter este cel care a iniţiat acest proiect!” Margy era buimăcită. Peter avea cam unsprezece ani, atunci. Când Margy l-a lăudat pentru fapta sa, el i-a explicat că dacă aproape toţi cei din familie şi colegii aveau tot ce le era necesar, alţii în aveau, iar dacă fiecare ar împărţi ceea ce are, atunci ar beneficia toţi! Nepoata mea de şase ani m-a sunat acasă, într-o după masă, să-mi spună că scrisese un bileţel pentru profesorul ei. Am fost de părere că era ceva frumos, gândindu-mă că nu era ceva normal pentru firea ei grijulie. Ea a continuat, spunându-mi că motivul pentru care îl scrisese era acela că observase cât de stresat era profesorul, din cauza unei zile grele de lucru cu clasa. Pasămite, un grup de elevi s-a

purtat urât, nefiind atenţi în clasă, ceea ce a produs dezordine. Profesorul şi-a pierdut răbdarea. Nepoata a spus că a râs când i-a dat profesorului bileţelul, iar apoi profesorul a râs şi el şi n-a mai fost stresat. Bileţelul a avut un scop important: a adus relaxare şi umor situaţiei şi a schimbat energia, de la tensiune, la lumină. Acest tip de comportament e tipic pentru Copiii de Cristal.

Copiii de Cristal sunt deplin conştienţi pe plan social. Fără niciun echivoc, ei sunt făcătorii de pace. Au un extraordinar simţ ai dreptăţii – care vine, în general, odată cu înţelepciunea maturităţii – şi îl pun în acţiune fără îndrumarea sau sugestia cuiva, spre uimirea multora!

Deşi nu atât de comune, psihokinezia (mişcarea obiectelor cu mintea) şi teleportarea (dispariţia dintr-un loc şi reapariţia în altul) sunt alte daruri pe care le manifestă adesea Copiii de Cristal. Am primit un e-mail de la o bunică, a cărei fiică, o tânără mamă, avea acasă un nou născut. Ce mi-a spus era dincolo de orice închipuire. Mama şi tatăl au pus copilul în pătuţul său pentru noapte şi au plecat la culcare. La un moment dat, în timpul nopţii, s-au trezit că micuţa se cuibărea între ei! Niciunul dintre părinţi nu o adusese acolo! Ea se teleportase în patul părinţilor!

Câţi dintre noi am avut prieteni invizibili, când eram mici? Sau ne-am uitat cum copiii noştri interacţionează cu ai lor? Să fie toate astea doar o

chestiune de imaginaţie, sau se mai întâmplă şi altceva? Cei mai mulţi dintre copiii de care ne vom ocupa în această lucrare sunt capabili să vadă „prin văluri”. Prin urmare, conştienţa lor nu e restrânsă la această dimensiune sau realitate locală (prin „local” înţeleg aici şi acum, în a treia dimensiune). Mereu şi mereu întâlnesc copii şi aud relatările părinţilor, ale familiei sau ale profesorilor despre uimitoarele interacţiuni pe care Copiii de Cristal le au cu „prietenii lor invizibili”. De fapt, aceşti prieteni sunt invizibili, doar pentru că mintea noastră nu s-a deschis suficient ca să vadă în modul în care pot vedea copiii.

O fetiţă pe care o cunosc a început să vorbească cu îngerii, când avea puţin peste un an. De multe ori, ea arata cu mâna în cameră (de obicei tavanul) şi spunea: „E un înger exact acolo şi e o fată. E un altul dincoace şi e un băiat. Ei sunt aici şi ne urmăresc”. În general, în orice moment, erau prezenţi mai mulţi îngeri. Aceasta a durat ceva timp, până când mama ei, speriată de darurile copilei, a descurajat-o, spunându-i că îngerii nu erau reali.

Răspunsul micuţei a fost: „Ba da, ei sunt reali! I-am văzut cu adevărat. Şi ei m-au văzut!”

Alţi copii pot fi văzuţi sau auziţi conversând cu diverse fiinţe din alte lumi. Unii vorbesc limbi care nu sunt de pe acest Pământ. De fapt, de mai multe ori am fost martoră când doi sau mai mulţi

dintre aceşti copii înzestraţi vorbeau unul cu celălalt, în limbile altor lumi! Era ca şi cum s-ar fi recunoscut unul pe celălalt, din alt timp şi spaţiu şi s-ar fi întors la vechea lor limbă. O mamă mi-a trimis, prin e-mail, această istorioară:

M >H H>

„Vă trimit fotografii şi informaţii despre nepoata mea, Malia, care va împlinit patru ani, pe 25 septembrie. Încerc să vorbesc cu ea despre prietenii ei imaginari (pe care îi are cu adevărat). O întreb de unde vin şi ea îmi spune că au murit şi vin din Rai. Are două prietene despre care vorbeşte cel mai mult – Donna şi Hebee. Ştie o mulţime de poveşti despre ele şi despre familiile lor. Ele sunt adesea acasă la ea, sau acasă la mine, când vine să mă viziteze. Eu mă comport ca şi cum aş şti că ele sunt acolo şi le văd, şi le şi vorbesc”.

Copiii de Cristal îşi aud şi văd ghizii eterici, ca şi cum aceştia ar fi prezenţi în a treia dimensiune. Interacţiunea copiilor cu alte lumi antrenează apariţia unei cunoaşteri importante şi profunde despre viaţă şi existenţă. Ei sunt înţelepţi, mai presus de orice imaginaţie. Nu se simt diferiţi de Maeştrii şi ghizii care vin la ei. Pentru ei venirea acestora nu e mare lucru, deoarece li se pare ceva firesc. Una dintre poveştile mele favorite pe acest subiect implică băieţelul care a fugit în dormitorul părinţilor săi, noaptea târziu, şi a proclamat foarte entuziasmat că Iisus tocmai i-a apărut şi i-a explicat, în detaliu,

cum funcţionează universul. Entuziasmată la rândul său, mama băiatului l-a întrebat ce a spus Iisus. Şi cum nu a primit niciun răspuns, s-a uitat spre el şi a realizat că băiatul adormise instantaneu! Nu, nu era un vis – şi întreaga experienţă nu a fost ieşită din comun pentru băiat, deoarece el trăia mereu evenimente de acest tip. Mama a fost extrem de impresionată!

Iată o altă poveste uluitoare, a unei mame din Noua Zeelandă. (Am avut plăcerea să stau în casa ei, când am făcut turul de conferinţe în Noua Zeelandă şi am fost încântată să-i cunosc copilul.)

MIHN»

Într-o zi mă plimbam cu fiica mea şi am văzut un curcubeu minunat. Ea a săltat în cărucior şi a spus bucuroasă: „Priveşte mamă! Epromisiunea lui Dumnezeu!” într-o altă zi ne jucam cu plastilină, acasă, când ea m-a privit şi mi-a spus: „Ştii mamă, Dumnezeu nu este un bărbat sau o femeie. Dumnezeu este o minge uriaşă de Lumină. Când te naşti, el ia o bucăţică din acea lumină şi ţi-o dă”.

Iată şi povestea mea preferată. Învăţam o nouă formă de masaj energetic, în cadrul unei serii de cursuri de weekend.

Una dintre activităţile noastre era să ne conectăm cu animalele f noastre de putere şi să ne mişcăm cu acea energie. M-am trezit că eram în legătură cu un vultur, dar ceva nu era în ordine. Nu puteam să-mi ridic aripile. Nu puteam zbura.

Asta m-a tulburat şi m-am întrebat ce anume mă trăgea înapoi. Era ca şi cum ceva mearfi legat mâinile. Mi-am consultat profesorul şi am decis să facem o şedinţă de vindecare personală, pentru a vedea cum putem rezolva problema. În timpul şedinţei, am simţit realmente o energie negativă care mă trăgea în jos. A fost nevoie de o muncă asiduă şi a trebuit să mănânc Udi (cenuşă sacră), pentru a îndepărta acea forţă. Atât eu, cât şi profesorul meu am simţit-o plecând. Eram amândoi mulţumiţi de şedinţă şi am căzut de acord că trebuia să iau o casetă cu muzica unei incantaţii străvechi, care să mă ajute să-mi curăţ şi locuinţa. Cred că incantaţia era în sanskrită. Nu cunoşteam cuvintele. În noaptea aceea, în timp ce îmi înveleam fetiţa de Cristal, am pus înregistrarea pentru ea. Atunci când mă duc să o învelesc, de obicei este trează, pentru că nu adoarme uşor. Am fost uimită să văd că, în timp ce se juca cu ursuleţul, s-a oprit brusc şi a început să cânte incantaţia. Cunoştea cuvintele perfect! Cânta, iar privirea îi era sticloasă, dar absolut în pace. Stăteam acolo, cu gura căscată de uimire, când s-a oprit brusc, m-a privit drept în ochi şi a spus: „Mami, acum ţi-ai primit aripile. Poţi zbura”. Ochii ei au sclipit şi, cu zâmbetul pe buze, s-a aplecat în faţă şi a şoptit: „La fel şi eu”. A căzut apoi într-un somn adânc şi liniştit, în timp ce eu încercam să-mi închid gura.

Viziunea de dincolo de văl nu este limitată la

îngeri şi ghizi eterici. Deoarece sunt multidimensional conştienţi, unii dintre copii sunt apţi să acceseze orice plan al existenţei. Vă amintiţi când eram copii şi credeam că în camera noastră sunt monştri? Când mama şi tata trebuiau să vină şi să închidă dulapul, să verifice după draperii, sau să se uite sub pat şi să ne asigure că nu era nimeni cu noi în cameră? Recent am auzit despre numeroşi copii care noaptea au frici aparent iraţionale, legate de dormitoarele lor sau de alte încăperi din casă. Numărul micuţilor care trăiesc această spaimă este în creştere, deoarece tot mai mulţi copii au această conştiinţă avansată. Ei sunt conştienţi nu numai de această realitate, dar şi de altele; ei văd şi simt alte lumi, fiinţe din alte lumi şi realităţi alternative şi ştiu lucruri pe care nu ar fi posibil să le fi auzit sau să le fi fost povestite. Trebuie să le acordăm o atenţie mai mare! Realmente, ei ştiu despre ce vorbesc. Faptul că cei mai mulţi dintre adulţi nu trăiesc acele lucruri, nu le face mai puţin reale.

Datorită marii lor înzestrări, Copiii de Cristal nu gândesc la fel ca celelalte fiinţe umane. În schimb, ei gândesc în acelaşi fel în care se deplasează energia lor – holografic şi pe compartimente, interacţionând cu ceilalţi şi cu mediul din jurul lor, ca nişte bureţi vii. Informaţia pătrunde şi este aplicată compartimentului din minte care este cel mai potrivit pentru a o primi. Când fragmente de informaţie care par să fie

lipsite de sens intră în conştienţă lor, copiii le stochează automat, pentru referinţe ulterioare. Când găsesc o altă piesă din puzzle, o stochează ca atare – şi tot aşa, până când întreaga imagine iese la suprafaţă.

Datorită modului lor diferit de procesare a informaţiei, foarte mulţi copii sunt înţeleşi complet greşit. Multora li se aplică tratamente cu medicamente precum Ritalin, pentru a se calma şi a-şi concentra atenţia. Medicamentele nu sunt rezolvarea. De fapt, noi nu îi creştem într-un mod care să ia în considerare nivelele de conştienţă la care se află. În schimb, noi încercăm să-i categorisim în funcţie de aşteptările noastre sociale, care se bazează pe nişte norme ce nu li se pot aplica. Este timpul pentru o schimbare. Trebuie să aplicăm paradigme noi şi diferite, pentru a-i ajuta pe aceşti copii să-şi dezvolte talentele.

Părinţii şi personalul de îngrijire îmi cer adesea să facilitez vindecarea copiilor care nu se adaptează uşor la mediul din jurul lor. De obicei, descopăr că sunt copii care au câmpuri de energie avariate sau absolut unice, datorită sensibilităţii lor accentuate. În

general, oamenii din jurul lor sunt cei care produc aceste probleme – şi asta datorită necunoaşterii. Odată ce lucrezi cu familiile, facilitându-le cunoaşterea şi învăţându-le cum să-

şi sprijine copiii lor atât de înzestraţi, cei mai mulţi dintre părinţi încetează să-şi mai preseze odraslele să se adapteze intrând în sertăraşe – şi fiecare se simte uşurat. În general, asta se întâmplă deoarece, în cele din urmă, părinţii realizează că nu e nimic în neregulă cu copilul lor şi că, de fapt, acesta este o fiinţă înzestrată cu multe calităţi, ce pot fi oferite lumii! Odată stopată presiunea, copiii devin liberi să fie ceea ce sunt cu adevărat şi încep să-şi dezvăluie şi mai multe daruri.

Copiii descrişi în această carte nu sunt pregătiţi să se potrivească în sertăraşe predeterminate de către societate. De fapt, ei nu pot s-o facă. Medicamentele nu le schimbă identitatea, ci doar estompează perceperea a cât sunt de diferiţi. Cu timpul, pe măsură ce copiii se simt descurajaţi şi nu-şi folosesc darurile, mulţi încep să le uite, fiindcă sunt forţaţi să se conformeze la ceea ce este „normal”. Curând, ei închid porţile către alte realităţi şi devin asemănători celorlalţi. În cele mai rele cazuri, când copiii cresc, acest tip de constrângere poate cauza probleme. Ei pot ajunge să aibă probleme cu stima de sine, devin depresivi, au un sentiment de nesiguranţă, sau o convingere interioară că nimic nu e în regulă în lumea noastră.

Trebuie să ne amintim că în acest nou proces evolutiv, nimic nu este „normal”. Până şi ideea de realitate este profund legată de perspectiva

persoanei care o trăieşte. Atunci când părinţii, profesorii, personalul de îngrijire şi toţi ceilalţi au o percepţie inflexibilă despre ceea ce este normal, aceşti copii nu au nicio şansă!

Copiii de Cristal gândesc atât de rapid, încât adesea par să sară de la un subiect la altul, ceea ce face dificil pentru alţii să ţină pasul cu ei. Ei sunt hiperconştienţi – simt profund şi sunt iuţi în reacţii. Ei nu pot fi păcăliţi. Într-o după amiază, aveam o conversaţie serioasă cu nepoata mea, care avea atunci cinci ani. În timpul discuţiei, am fost distrasă pentru o clipă. Ceva de dincolo de fereastră îmi atrăsese atenţia. Fata mea cea dulce era pe punctul de a mă întreba despre ceva ce ea simţea că e foarte important.

Când m-am trezit din reverie, ea se uita la mine cu o privire care spunea: „nu poţi ascunde nimic de mine”, în ochii ei albaştri de copil de Cristal. Preocupată, i-am răspuns dintr-o perspectivă reflexivă, mai curând „adultă”, decât din inimă. Uneori, pentru un adult, un răspuns simplu este mai uşor decât o discuţie lungă. Nepoata mea a spus: „Nu mi-ai spus adevărul. L-am văzut cum îţi trecea prin cap şi chiar prin ochi!” Fusesem prinsă şi, sincer, mă simţeam uşor stânjenită. Ea avea absolută dreptate. Mi-am cerut scuze şi i-am spus ce simţisem cu adevărat. N-am să mai fac altă dată!

Copiii de Cristal au, în general, partea dreaptă şi partea stângă a creierului bine

echilibrate. În general, ei sunt foarte inteligenţi şi totuşi abordează lucrurile cu un simţ ai dreptăţii autentic, venit în întregime din inimă. Ei nu au multă răbdare pentru raţionamentul liniar, întrucât înţeleg întreaga imagine instantaneu, în ciuda tuturor detaliilor. De asemenea, e posibil să vină, din senin, cu observaţii profunde. Iată câteva exemple, de la copiii pe care i-am cunoscut.

efectiv acele sentimente cu fiecare din jurul lor. Sentimentele sunt energie şi energia se mişcă.

Dacă Dumnezeu este în mine, *atunci* şi eu trebuie să fiu Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că sunt; realmente, stăpânul întregii mele creaţii!

Condiţiile normale de clasă sunt destul de dificile pentru Copiii de Cristal, în primul rând pentru că ele presupun statul în bancă, nemişcat, şi învăţarea pe de rost – ceea ce lor le este imposibil, iar când îşi manifestă frustrarea se declanşează probleme sociale. Având o gândire conceptuală, au abilitatea de a prinde întreaga informaţie, fără a avea nevoie de instrucţiuni detaliate. Nu uitaţi că ei sunt conştienţi de totul şi posedă deja cantităţi vaste de informaţii pe care cei mai mulţi dintre noi nu le avem. În al doilea rând, cele mai multe medii şcolare sunt foarte austere, indiferent de modul în care sunt decoraţi pereţii. Iar aceşti copii simt asemenea mediile ca fiind dure şi neprimitoare. În sfârşit, datorită abilităţii lor de a efectua mai multe sarcini în acelaşi timp, ei par să fie împrăştiaţi. Sar de la o

activitate la alta şi nu întotdeauna termină un lucru, înainte de a trece la următorul. Ei au obiceiul de a lăsa jucării sau lucruri împrăştiate, dacă altceva le atrage atenţia. Iar pentru părinţi şi profesori, să ţină pasul cu ei poate fi ceva exasperant!

Dieta e o altă problemă. Copiii de Cristal tind să mănânce mai mult ca păsările, decât ca oamenii. Le place să „ciugulească", să mănânce puţin şi des şi par a nu avea nevoie să stea pe scaun şi să aibă o masă completă. O masă cu trei feluri este, deseori, prea mult pentru ei şi le produce o stare de rău. Mulţi dintre ei sunt foarte mofturoşi la anumite alimente. Par să ştie de ce anume au nevoie. Vom discuta asta, mai târziu.

Amintirile despre vieţi trecute şi despre „Acasă" sunt foarte obişnuite printre Copiii de Cristal. Într-un moment sau altul, aproape toţi Copiii de Cristal şi-au exprimat dorinţa de „a merge

Acasă". Părinţii le spun, „Dar scumpule, eşti acasă", iar copiii îşi asigură părinţii că, de fapt, *nu* sunt.

O mamă i-a cerut fiul ei să-i spună ce îşi aminteşte despre „Acasă", după ce el o tot întreba când se poate întoarce acolo. El i-a răspuns: „Cel mai bine îmi amintesc că eram atât de liber!"

Alt copil i-a spus tatălui său pământesc: „Îmi amintesc tatăl adevărat – el nu moare niciodată".

Când studiem metafizica, deseori ni se spune

că ne alegem vieţile şi părinţii. De multe ori ne întrebăm dacă e adevărat, sau e doar versiunea cuiva despre realitatea imaginată. După ce ai petrecut ceva timp cu aceşti copii, nu există nicio îndoială că se petrece ceva fantastic. Unul dintre citatele mele favorite, din spusele Copiilor de Cristal, aparţine unei fete foarte blânde şi dotate, Cristina, care, pe când era foarte mică, a zis: „Când eram acolo „sus" şi îmi alegeam noua familie, m-am uitat la multe cupluri, dar ştiam că voi sunteţi oameni foarte buni, aşa că v-am ales pe voi".

O cunosc pe mama ei. Avea dreptate!

NICHOLAS

s

— (Nicholas Tschense a scris prefaţa acestei cărţi. Intuiţia şi frumuseţea lui radiază din inima sa, spre întreaga omenire şi mă simt nespus de onorată că vorbele lui cinstesc aceste pagini. Tot ce e scris de el a fost inclus aici, cu permisiunea lui Nicholas şi a familiei sale, care păstrează toate drepturile de autor sau de altă natură pentru scrierile lui.)

Nicholas a intrat în viaţa mea, cam în aceeaşi perioadă în care au intrat în atenţia mea, orburile. În timp ce căutam online, o serie sincronizată de linkuri de pe Web m-a condus la pagina de Web a lui Nicholas. Informaţia pentru acea pagină de internet nu era unde m-aş fi aşteptat, dar a ieşit în evidenţă ca un semnal luminos, ce mi-a atras

imediat atenţia. Când am dat click pe linkul lui, primul lucru pe care l-am văzut a fost fotografia hi Nicholas. L-am văzut şi am simţit că era un copil plin de iubire şi graţie. Mi-a răpit inima instantaneu şi irevocabil! Era ca şi cum eu şi Nicholas ne-am fi cunoscut dinî Dtdeauna. Cu ajutorul mamei lui, Susan, ne-am apropiat imediat.

Prietenul meu Nicholas este o fiinţă extrem de specială. Ca un adevărat Copil de Cristal scopul lui în viaţă e să-i înveţe pe oameni despre iubire. Deoarece nu vorbeşte, comunică elocvent prin scrierile sale. El scrie cuvinte despre minuni şi frumuseţe, încă de când a învăţat să meargă. Nicholas poartă în el o înţelepciune venită din adâncimile imposibil de înţeles ale inimii sale profunde şi ale măreţei sale iubiri faţă de lume. Mesajele lui ne aduc aminte că suntem mult mai mult decât fragmente izolate, de oameni individualizaţi. Cuvintele lui ne aduc aminte de identitatea noastră şi de importanţa păstrării legăturii cu această identitate. Ele înfăţişează cele dintâi adevăruri şi exprimarea lui este blândă. Mulţi oameni au fost atinşi de Nicholas, până în miezul fiinţei lor. Atunci când scrie, Nicholas smulge cuvinte din lumina Raiului şi le aduce în afară, în formă de limbaj uman. E! cunoaşte adevărul Unicului. Când avea patru ani, Nicholas a compus următorul poem.

Iubirea mă mişcă Iubirea este frumoasă, Iubirea este liniştitoare, Iubirea este emoţionantă,

Atunci când trece prin mine! Înăuntrul corpului meu mă mişcă şi eu sunt viu.

Fiinţa mea este Una.

9

(De Nicholas M. Tschense.

Pusă la dispoziţie de prietena sa, Laura Batson. Toate drepturile îi sunt rezervate lui Nicholas şi familiei sale.)

Nicholas, este iubire. El este o punte între omenire şi raiuri şi face asta fără nicio sfială şi cu o mare sinceritate. Nu îi e frică să-i vorbească lumii despre ce cunoaşte, iar harurile lui sunt extraordinare. La vârsta de şase ani, Nicholas a prezentat următorul discurs, în faţa unei audienţe formate din mai mult de două sute de oameni, în cadrul celui de-al cincilea Congres Mondial de Qigong şi a fost primit cu aplauze, toată lumea ridicându-se în picioare. Înainte de a-şi ţine discursul, Nicholas a primit un premiu pentru contribuţia sa la Proiectul pentru Vindecare şi Pace a Tineretului şi Copiilor.

DE CE AU NEVOIE OAMENII CA NATURA SĂ-I VINDECE?

Figura 5. *Nicholas*

Natura este cea mai bună cale de a obţine armonia. Ea reprezintă iubirea şi ordinea perfectă a Lui Dumnezeu. Când ciZitW intră în comuniune cu natura, eposibil să dureze un timp pam să-i simtă prezenţa, dar, credeţi-mă, totul se găseşte acolo. Natura e de o frumuseţe inimaginabilă. Ea conţine întreaga prezenţă ordonată a lui Dumnezeu. Este atât de remarcabil felul în care Dumnezeu ne-a dat acest dar. El ne este dat pentru vindecare şi admiraţie. Trebuie să-l abordăm cu cea mai mare iubire şi binecuvântare. Atunci când natura simte iubirea, ea va continua să ne ofere marea recompensă a vieţii care să ne susţină. Vindecarea vine din interior; prin urmare, punctul nostru de referinţă trebuie să fie puterea ce vine de la natura Divină şi de la Dumnezeu – care, pentru mine, reprezintă aproape acelaşi lucru. Vindecarea vine din natură şi din meditaţie. Meditaţia este soluţia. Ea aduce cu sine cea mai

mare formă de cunoaştere. Ea aduc? cu sine inteligenţa universală, de unde putem lua toţi, ca de la o bibliotecă de împrumut. Inteligenţa ne oferă tot ceea ce căutăm. Ea poate fi găsită aici. Aşa că, data viitoare când vreţi să deschideţi televizorul pentru a vă acorda la exterior, mai bine meditaţi, pentru a vă acorda la puterea şi potenţialul vostru infinit de a vindeca. Vă mulţumesc tuturor că mi-aţifost oaspeţi!

Cu dragoste.

Ttuăcitu.

(Copyright Nicholas M. Tschense.

Toate drepturile rezervate.

Republicat cu permisiunea lui Nicholas şi a familiei sale.)

Îi! *.

Când scriam la această care, Nicholas avea nouă ani, iar acum a pornit pe drumul către aducerea schimbării în această lume. El este unul dintre Copiii cei Noi, care au să ne ofere iubire infinită şi înţelepciune nelimitată. El ne cere doar să ascultăm şi să învăţăm că iubirea este, cu adevărat, răspunsul la întrebările noastre. Ascultăm, Nicholas. Cu profundă atenţie.

PETE

Există multe poveşti despre Copiii de Cristal care îşi amintesc vieţile lor anterioare şi timpul petrecut de ei în „Rai”. Una dintre aceste poveşti este a unui un băieţel, căruia îi voi spune Pete. El

are în jur de şase ani. Pete este cu adevărat conştient multidimensional, aşa cum sunt mulţi Copii de Cristal.

Recent, pe când tatăl său îl învelea înainte de culcare, Pete a spus: „Uite, tată! Vezi bărbaţii care vin prin tavan?”

Tatăl i-a răspuns: „Nu îi văd, dar te cred”.

Pete i-a explicat: „Ei bine, tată, ei sunt din dimensiunea apropiată – nu cea de foarte departe, ci cea de aproape”.

Într-o zi, înainte de această poveste, Pete i-a spus tatălui său că ar vrea să facă un curs pentru a învăţa limba chineză. A spus ca deja cunoştea această limbă, dar avea nevoie de ajutor pentru a şi-o aminti. Apoi, le-a spus părinţilor că a fost un împărat copil în China şi, din detaliile pe care le-a dat, ei au putut să-i verifice povestea în documente istorice. Pete a primit lecţii de chineză şi aproape imediat a vorbit fluent în această limbă! Felicitări acestor părinţi!

Alee, un alt copil special şi un prieten de-al lui Pete, îl vizita pe Reie şi pe părinţii acestuia, într-o zi. El le-a spus o poveste dramatică despre viaţa pe care el şi Pete au trăit-o împreună, în Perú. Alee le-a spus numele lor de atunci şi le-a povestit cum s-au ascuns într-o cameră de hotel. În acest timp, a apărut o bandă de bărbaţi înarmaţi, care au început să tragă şi i-au împuşcat mortal pe amândoi. Povestea lui Alee era îndeajuns de detaliată, pentru ca mama lui să o

poată cerceta şi verifica. Se pare că, în perioada descrisă de Alee, în Perú era o răscoală politică. Pentru un părinte, e greu să-şi imagineze că propriul copil a trăit alte vieţi incitante, înainte de a se reîncarna pe Pământ, ca şi copil al său.

Copiii de Cristal au un scop măreţ şi sunt dispuşi să spună clar, oricui îi ascultă, care este scopul lor: să-i aducă înapoi omenirii iubirea necondiţionată şi să ajute la instaurarea păcii mondiale, prin aducerea conştienţei unimii, înapoi în conştientul colectiv. Este responsabilitatea noastră, ca cei care suntem lângă ei, să-i ajutăm să-şi atingă scopurile şi să onorăm ceea ce ei sunt şi ceea ce au venit să facă. Copiii de Cristal poartă înăuntrul lor amintirea conştientă a înţelepciunii veacurilor şi ne-o oferă pe gratis.

Ce vom face? Vom auzi mesajele lor – şi le vom folosi în vieţile noastre prezente, în mediul înconjurător şi în lumea noastră? Sau vom alege să rămânem ignoranţi, închizându-le uşă după uşă? Copiii noştri sunt viitorul. Viitorul aflat în copiii noştri are potenţialul de a ne duce la o mare schimbare pentru binele cel mai înalt al omenirii – cu condiţia să ascultăm ceea ce copii noştri au venit să ne spună.

Haideţi să-i onorăm şi să-i creştem cum trebuie şi să ne permitem să fim deschişi la posibilitatea că, uneori, copiii ştiu mai multe decât ştim noi. Haideţi să nu restrângem posibilităţile unei realităţi mai extinse, doar pentru că nu le

înţelegem. În schimb, să ne străduim să fim deschişi la a explora aceste înzestrări uimitoare, împreună cu copiii noştri.

Nu avem niciun motiv să ne temem de ei! Indiferent de talentele lor, ei sunt copiii noştri şi mesajele lor nu spun nimic nou – doar lucruri uimitoare, pe care majoritatea dintre noi le-au uitat.

capitolul 3

LISTĂ PENTRU A-I RECUNOAŞTE PE COPIII DE CRISTAL

Au ochii albaştri, sau de o culoare foarte intensă. Ne privesc ca şi cum i-am cunoaşte dintotdeauna – şi chiar îi cunoaştem dintotdeauna!

Au o sensibilitate deosebită la mediul lor înconjurător, la planetă şi la sentimentele altora.

Sunt extrem de intuitivi.

Sunt, în general, telepatici.

Sunt conştienţi de mediul social.

Au un control înnăscut al energiei subtile.

Gândesc compartimentat.

Au o atenţie distributivă.

Sunt extrem de plini de compasiune.

Nu pot suporta niciun fel de conflicte – le consideră un afront personal.

Sunt mai înţelepţi decât vârsta lor.

Sunt făcători de pace.

Au abilităţi naturale de vindecare.

S-au născut începând cu anul 1997 (unii sunt

puţin mai în vârstă)

Sunt extrem de fragili – de multe ori, pentru că fac boli imposibil de identificat.

Au câmpuri energetice imense, în culori intense de pietre preţioase sau în spectre de culori pastel.

Adeseori îşi amintesc vieţi anterioare, sau experienţele lor dintre vieţi.

y

Văd şi, deseori, interacţionează cu fiinţe eterice, precum îngeri, Maeştri, ET şi aşa mai departe – vorbesc des despre aceşti „vizitatori” şi prieteni invizibili, într-un mod foarte personal.

Unii dintre ei sunt diagnosticaţi cu SAD, SADH sau autism.

Sunt conştienţi de scopul lor în viaţă.

Sunt iubitori, plini de compasiune şi foarte iertători.

Sunt conştienţi de dinamica interactivă dintre oameni.

Au abilitatea de a descoperi adevărul, fără niciun efort.

Uneori, au nevoie să stea singuri, pentru a se regenera şi a îndepărta energiile din acea zi.

Sunt vulnerabili şi totuşi, puternici.

Nu pot înţelege de ce oamenii se poartă urât cu semenii lor.

Au o iubire profundă pentru viaţă, pentru alţi oameni şi pentru animale.

Au nevoie să iasă în natură, în mod regulat.

Adoră să se joace sau să stea în apă.

În jurul lor se întâmplă „miracole” – oamenii se însănătoşesc, apar bani şi lucrurile se schimbă în bine.

Se simt responsabili pentru evenimentele ce au loc în exterior, sau pentru acţiunile altora.

Sunt magneţi de oameni – ceilalţi sunt atraşi de ei, în mod natural.

Obiectele electronice sunt adesea afectate de prezenţa lor.

Sunt empatici.

CAPITOLUL e>
COPIII STELARI

Opiii Stelari sunt un grup distinct de copii, cu daruri foarte speciale. Părţi din structura lor genetică s-au reactivat, astfel încât ei îi aduc lumii acesteia, ajutor de origine interstelară. În viitor, ei ne vor împărtăşi noi tehnologii şi tipuri de înţelegere ale ştiinţelor pe care, deocamdată, noi abia am început să le sesizăm. Un Copil Stelar poate fi definit ca având atât origine umană, cât şi extraterestră. Există numeroase motive posibile pentru ca să existe contribuţie extraterestră la alcătuirea unui copil. Ea poate veni din reproducere, inginerie genetică (amestecarea intenţionată a unor rase multiple), tehnologie biomedicală, legătură prin conştiinţă telepatică

(„o transportare” a unei conştiinţe, la o alta), sau chiar dintr-o încarnare aranjată intenţionat, a unui Vizitator Stelar într-un corp uman. Vizitatorii Stelari îi includ pe unii dintre copiii care au aspecte paralele, despre care vom discuta într-un capitol viitor.

Lacunele din datele arheologice sugerează că în timpul anumitor perioade din evoluţia umană, am făcut salturi mari în tehnologie, metalurgie, alchimie şi arhitectură – şi chiar am călătorit între lumi ale conştiinţei, care nu sunt înţelese nici acum. În istoria şi evoluţia umană există mari goluri în continuumul arheologic. Cu alte cuvinte, lipsesc o mulţime de date care să ofere un tipar distinct în ce priveşte evoluţia noastră fizică.

Multe dintre obiectele dezgropate de arheologi demonstrează că rasa umană pare să treacă, practic peste noapte (în termeni evolutivi), de la stadiul de maimuţă, la ceea ce suntem astăzi. Se pare că în traseul dezvoltării noastre lipsesc unii paşi. De exemplu, în vechile morminte egiptene există pe pereţi dovezi de manevrare a energiei. În aceste picturi se pot vedea nenumărate figuri care poartă mingi de lumină albă, orburi de energie roşie, sau ceva ce pare să fie un fel de conductori electrici, similari bateriilor noastre contemporane. Există referinţe de acest tip, şi în textele antice, în tăbliţele sumeriene

despre rase, se fac referiri la rasa Annunaki, despre care se spunea că venea de pe a zecea planetă a sistemului nostru solar. De asemenea, în Facerea, primul capitol al Bibliei, se vorbeşte despre giganţii care au căzut din cer, amestecându-se cu oamenii şi creând o rasă, în întregime nouă, de fiinţe cu calităţi speciale. De fapt, există numeroase referinţe în literatura antică, ce sugerează că nu am fost niciodată singuri în univers şi că, în realitate, am fost influenţaţi de vizitatori din alte timpuri şi alte spaţii.

De-a lungul istoriei, arta i-a descris pe Vizitatorii Stelari. În numeroase picturi cu teme religioase se pot vedea discuri zburătoare sau maşini zburătoare, care, uneori, au şi piloţi din alte lumi. În India antică, aceste maşini zburătoare erau numite „vimana”, iar povestirile despre cei care au călătorit regulat cu ele în jurul Pământului şi dincolo de el abundă. Lacunele din descoperirile arheologice, obiectele descrise de arta veche şi cuvintele sacre scrise cu multă vreme în urmă, toate sugerează că probabil au fost împrejurări în care vizitatori din alte părţi ale universului au venit pe Pământ şi au contribuit cu materialul lor genetic – fie prin împerechere directă cu oamenii, fie amestecându-şi intenţionat ADN-ul, cu sistemele noastre biologice în dezvoltare.

Astăzi, în lumea noastră există numeroşi adulţi care poartă în ei parte din acele vechi

materiale genetice. ADN-ul lor s-a trezit în noi moduri, ducând mai departe noi tipuri de sensibilitate. Adulţii care poartă aceste trăsături genetice se simt ca şi cum nu s-ar fi potrivit niciodată în lumea noastră, ca fiinţe umane normale – şi, ca atare, simt o nevoie puternică de „a pleca Acasă”. Mulţi sunt dotaţi cu o intuiţie specială, sau cu abilităţi paranormale, sau manifestă alte talente speciale, cum ar fi abilitatea de a vedea la distanţă, vindecarea şi „cunoaşterea” generală, dincolo de experienţele terestre. În mod curent, aceşti oameni sunt numiţi „Seminţe Stelare”. Seminţele Stelare au o atracţie puternică faţă de anumite stele şi constelaţii, în special de Orion, Pleiade, Arcturus şi Sirius. Unii au o fascinaţie specială faţă de Sirius B, care se roteşte în tandem cu Sirius A. Unele dintre Seminţele Stelare au adus limbaje, artă, literatură, muzică şi simboluri care reprezintă originea lor stelară. Seminţele Stelare sunt premergătorii Copiilor Stelari, care sunt şi mai evoluaţi genetic şi ca evoluţie. Copiii Stelari vin în lumea noastră, pe măsură ce ADN-ul de origine interstelară continuă să evolueze natural. Câmpurile de energie ale Copiilor Stelari sunt foarte fin acordate şi au un set complet diferit de relaţii de energie armonică, de cele ale altor fiinţe umane. Câmpurile lor energetice sunt fine şi mătăsoase, fără energie statică. Aceste câmpuri sunt râuri de frecvenţe de Lumină, ce plutesc neîntrerupt,

educând, alinând şi alimentându-i pe copiii. Copiii Stelari vin în lumea noastră cu o inteligenţă sclipitoare. Ei au înclinare spre ştiinţă şi o cunoaştere a principiilor ştiinţifice, care deseori sunt greu de înţeles de către adulţii „normali”. Le place foarte mult să vorbească despre realitatea cuantică.

Copiii Stelari visează adesea că zboară şi că se găsesc în încăperi pline cu lumină albă, sau despre Lumina care este umplută cu culoare. Ei visează cum zboară cu nişte nave şi conversează cu fiinţe din alte lumi. De asemenea, mulţi dintre ei influenţează echi – i»

pamentule electronice, producând fie defectarea, fie pornirea sau oprirea lor, la întâmplare. Unii dintre Copiii Stelari fac ca lămpile de pe stradă să se stingă, pe măsură ce trec pe lângă ele. Au daruri intuitive puternice şi adesea o deplină stăpânire a energiei de vindecare. Mulţi dintre ei pot vedea aura şi alte câmpuri energetice. Folosindu-şi darurile extrasenzoriale, pot diagnostica precis boala din corpul fizic. Ei îi pot influenţa telepatic pe ceilalţi şi deseori sunt clarvăzători. Despre unii se ştie că au evitat (au plutit deasupra solului, după voie), sau practică telekinezia (mişcarea obiectelor cu mintea).

Aceşti copii uimitori sunt similari Copiilor de Cristal, în modul în care gândesc compartimentat. Ei sunt capabili să facă salturi uimitoare în logică,

trecând aproape instantaneu de la ipoteză, la soluţie. Au o uimitoare abilitate de a procesa, în acelaşi timp, mari cantităţi de informaţie. Par „să primească informaţii” din alte planuri şi pot discuta o mulţime de subiecte diferite, chiar fără să le fi studiat în şcoală sau altundeva. Despre unii dintre Copiii Stelari se ştie că dispar şi reapar în altă parte, ceea ce poate fi destul de frustrant pentru părinţi!

Copiii Stelari sunt adesea conştienţi multidimensional. Pentru ei este uşor să traverseze simultan realităţi multiple şi chiar să discute acele realităţi cu alţii. Procesează, fără niciun efort, informaţii legate de mai multe subiecte deodată, fără să facă vreo confuzie. Sunt capabili să extindă şi să comprime timpul, în mod conştient – ei realmente pot face ca evenimentele să fie mai lungi sau mai scurte, lucrând intenţionat în afara timpului. Au o înţelegere intrinsecă a faptului că, conştiinţa este mai rapidă decât viteza luminii şi îşi folosesc conştiinţa pentru a modifica relaţiile de timp, după cum le place. Copiii Stelari sunt, de asemenea, foarte conştienţi de mediul înconjurător şi sunt interesaţi activ de starea planetei.

Din punct de vedere fizic, de obicei au capul mai mare decât în mod obişnuit. Datorită acestei trăsături, pentru naşterea lor este necesară operaţia cezariană. Temperatura corpului lor este în mod constant scăzută – astfel, în locul unei

temperaturi de 37 grade Celsius, ei au 36, ceea ce indică că energia corpului lor este consumată mai lent, la nivel metabolic. Copiii Stelari au în general sistemul imunitar puternic şi, în condiţii normale, rămân deosebit de sănătoşi. Din nefericire, întrucât multora dintre ei nu li se recunosc darurile, unii devin deprimaţi şi/sau manifestă o boală din punct de vedere fizic, ca simptom al stării lor de disconfort.

TREVOR

Trevor a fost unul dintre primii Copii Stelari cu care am lucrat. El avea nu numai sistemul energetic al Copilului Stelar, dar şi un câmp larg de energie de Cristal. De asemenea, el se potriveşte şi unei categorii pe care eu o numesc Tăcuţii Frumoşi. În timp ce lucram cu el, am învăţat că între aceşti copii există diferenţe clare (şi că acele diferenţe se pot combina, pentru a crea situaţii unice). Experienţa căpătată de-a lungul anilor, mi-a arătat că aceasta este tipică evoluţiei accelerate pe care o trăim acum. Mulţi dintre copii nu se potrivesc cu precizie într-o categorie sau alta, dar există trăsături care se găsesc la toate grupurile.

Familia lui Trevor îl sprijinea în mod deosebit, deoarece el manifesta o combinaţie sclipitoare de înzestrări. Mama şi tatăl lui Trevor sunt unii dintre acei pionieri ai omenirii, care au căutat instinctiv să exploreze metode alternative pentru a-şi ajuta fiul. Când am lucrat cu el, Trevor avea nouă ani.

Era absolut cert că el comunica multidimensional. Nu a început să comunice verbal decât pe la trei ani, dar şi atunci o făcea prin propoziţii fragmentate. Chiar şi la nouă ani, tot mai avea o dificultate de vorbire. Comunicase telepatic de pe vremea când era sugar. Pe atunci, mama lui nu a înţeles ce se întâmpla, dar s-a prins repede! Datorită telepatiei şi a faptului că părinţii l-au văzut mereu ca fiind evoluat spiritual, Trevor nu a avut niciodată nevoie să comunice verbal. Părinţii l-au încurajat să vorbească, doar pentru că astfel se putea descurca pe acest plan pământesc. Pe măsură ce creştea, anumite persoane au încercat să-i convingă pe părinţii că Trevor este autist. Însă aceştia nu s-au lăsat convinşi, deoarece ştiau că particularităţile diferite ale copilului lor nu se datorau autismului.

Trevor le-a vorbit deseori despre viaţa de pe o altă planetă, unde totul era mult mai confortabil. Acolo, oamenii arătau ca „energia şi lumina dumnezeiască”. Acolo, oamenii zburau tot timpul şi erau nişte fiinţe foarte amabile şi iubitoare. Trevor le-a spus părinţilor săi că, pentru el, corpul pământesc era atât de neconfortabil şi îi era atât de greu să stea în el, fiindcă îl limita atât de mult. Abia aştepta să zboare din nou şi adeseori visa la asta. Părinţii au făcut o mulţime de lucruri pentru a-l ajuta să se simtă mai bine în corpul său. Au lucrat împreună cu şamani, care i-au învăţat cum să călătorească în mod conştient. (Călătorirea

constă în trimiterea conştiinţei în afara corpului, uneori cu o anumită intenţie sau întrebare.) Căile şamanice sunt vaste şi variate, pe multe planuri ale realităţii, iar Trevor şi părinţii săi au învăţat să exploreze împreună, universul. Cu toţii adoră să facă asta!

Familia lui Trevor a abordat trăsăturile lui speciale, dintr-o perspectivă holistică. Au lucrat, ca familie, cu vindecători alternativi şi cu alţii astfel încât să poată să fie în armonie unii cu alţii şi să se sprijine, orice s-ar întâmpla. Când Trevor avea cincisprezece luni şi încă nu putea să meargă de-a buşelea, părinţii l-au dus la un chiropractician care nu utiliza foiţa. După prima vizită, el se târâia şi mergea de unul singur. Au lucrat, de asemenea, cu un chiropractician neurolog foarte progresist, care folosea chinesiologia. La fel ca şi alte familii, înainte de a apela la un practician, părinţii îl întreabă pe Trevor ce părere are despre acesta. Ei doresc ca Trevor să se simtă în largul lui şi să participe la lucrare. Este un punct foarte important. (S-ar putea să vă amintiţi de William din Capitolul 3. William îşi cheamă practicienii înainte de ca mama să-i contacteze şi, de asemenea, îşi trimite prietenii, când ştie că ei sunt pregătiţi pentru anumite tipuri de lucrări. Acest comportament pare să fie o stare comună pentru aceşti copii foarte înzestraţi. Ei sunt cu ani lumină înaintea acelora dintre noi care nu s-au născut cu

asemenea daruri!)

Părinţii lui Trevor au participat efectiv, împreună cu el, la diferite exerciţii, între care şi Gimnastica Creierului (Brain Gym). Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să găsească modalităţi amuzante, care îl puteau ajuta pe Trevor să înveţe deprinderi fizice noi şi să devină mai puternic. Au făcut exerciţiile de două sau trei ori pe săptămână, astfel încât să nu devină prea plictisitoare. Au practicat împreună yoga, iar el a luat lecţii de călărie, care i-au plăcut mult. N-a devenit un campion în echitaţie, dar s-a bucurat de fiecare clipă a antrenamentului.

Trevor i-a povestit familiei sale despre vieţile lui trecute, cele mai multe dintre ele foarte traumatizante. Când îşi împărtăşea amintirile, era ca şi cum le retrăia în acele clipe. Când relata detalii, profunzimea sentimentului său era extremă, ca şi cum sufletul lui suferea din cauza acelor amintiri. Ca şi alţi copii descrişi în această carte, Trevor a avut vizitatori nocturni, care nu erau întotdeauna prietenoşi. Păreau să fie oameni care tocmai muriseră – ca şi cum Trevor ar fi fost un fel de legătură între lumea aceasta şi lumea spiritului. El povestea cum vedea mai întâi persoana decedată, după care soseau îngerii, ca să-l escorteze până în lumea Spiritului. Când părinţii l-au întrebat ce anume doreau spiritele de la el, le-a răspuns că, aparent, ele aveau nevoie de mângâiere şi încurajare, înainte de a merge mai

departe. Părinţii l-au învăţat cum să se protejeze, folosind Lumina Sursă şi cum să aleagă pe care dintre fiinţe să le accepte. Ceea ce a funcţionat foarte bine.

De asemenea, Trevor le-a spus părinţilor că, înainte de a veni pe planul pământesc, Iisus i-a spus să aibă mare grijă de corpul său. Ghizii săi spirituali i-au ales părinţii, deoarece ştiau că aceştia vor avea mare grijă de el. De nenumărate ori am auzit relatări despre copii care le-au mărturisit părinţiilor motivul pentru care aceştia au fost aleşi. Pare să fie o trăsătură comună Copiilor de Acum.)

Într-o vară, Trevor le-a povestit părinţilor despre un câine care intrase noaptea în curtea lor. A spus ca el a zburat la parter şi a ieşit afară, ca să-l vadă. Câinele era pe moarte şi avea dureri mari, astfel încât Trevor l-a întrebat dacă îi dă voie să pună mâna înăuntrul corpului lui, pentru a-l ajuta. Câinele a răspuns *da* („în mintea lui", cum spune Trevor). A pus mâna în corpul câinelui, iar câinele i-a mulţumit pentru că l-a scăpat de durere. Apoi au venit îngerii şi au luat câinele înapoi, în lumea spiritelor. Asta a fost prima experienţă de acest tip a lui Trevor cu un câine, dar nopţile sale sunt adesea pline cu zboruri şi trăiri în alte lumi. Părinţii săi au mărturisit că, la fel ca mulţi alţii aflaţi în aceeaşi situaţie, s-au simţit singuri în experienţele trăite cu copilul lor foarte special. Totuşi, dacă vorbeau cu alţii despre

experienţele lor ciudate, erau uneori ostracizaţi – sau chiar mai rău. De aceea, părinţii aflaţi în astfel de situaţii tânjesc după persoane cărora să le poată împărtăşi experienţa lor. N-am vorbit cu familia lui Trevor, de mai mulţi ani. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că Trevor avea încă oscilaţii emoţionale extreme şi uneori se lupta cu frica pentru corpul său şi pentru unele lucruri pe care le putea vedea – în special unele dintre fiinţele care erau curioase în legătură cu el – deşi a devenit mai „prezent” între oameni, decât fusese înainte. Jos pălăria pentru părinţii lui Trevor! Ei sunt exemplul perfect de părinţi flexibili şi creativi, care acordă cu adevărat atenţie nevoilor extraordinare ale copilului lor.

JOHN EVERETT

Anumite locuri pe care le-am vizitat de-a lungul anilor mi-au îmbogăţit şi dezvoltat experienţa profesională. De obicei, când vizitez din nou acele localităţi, agenda mea este arhiplină şi am chiar şi o listă de aşteptare. Unele întâlniri sunt regulate, iar altele complet noi. Într-o seară, a venit şi ora pentru ultima programare din acea zi. Ştiam puţin despre situaţia persoanei cu care mă întâlneam. Părea că trebuia să lucrez cu un băiat de vreo şapte ani. John Everett şi mama lui, Francis, au venit la timp. Francis era puţin emoţionată, neştiind exact la ce să se aştepte. John Everett era îmbrăcat într-o pijama roşie. Era mic şi slab pentru vârsta lui, iar tenul său moale şi

mătăsos făcea ca faţa să pară perfectă. Avea părul castaniu şi un uşor aer de înfrângere. Mă întrebam de ce.

Era o apariţie în roşu, care ducea o carte aproape la fel de mare ca el. Cartea se referea la aviaţia militară şi era destul de groasă. O ţinea de-a dreptul posesiv şi nu a lăsat-o din braţe, nici când s-a aşezat pe canapea. Mama era destul de vorbăreaţă, şi-mi povestea despre Copiii Indigo, despre care citise într-o carte. Cineva îi spusese că John Everett era un Indigo, iar Francis a făcut în aşa fel încât directorul şi personalul de la şcoala unde învăţa băiatul să aibă cu toţii o astfel de carte, ca să se poată informa despre copiii înzestraţi (Bravo, mamă!). Francis era îngrijorată, deoarece rezultatele fiului ei la şcoală nu corespundeau inteligenţei sale evidente şi era convinsă că ceva nu e în regulă cu el. Din câte mi-am dat seama, dorea ca fiul ei să aibă rezultate mult peste medie. Francis avea intenţii bune, dar pentru mine era evident că ea exercita prea multă presiune asupra băiatului – sau cel puţin asta am gândit iniţial.

Iniţial, John Everett nu era prea interesat să vorbească cu mine, întrucât nu mă cunoştea. La începutul şedinţei, am observat că Francis îi punea câte o întrebare, la care tot ea răspundea. Băiatul părea un pic exasperat din această cauză şi, trebuie să recunosc, exasperarea era un pic contagioasă! John Everett nu simţea nevoia să

vorbească mult. Ca să stabilesc un contact cu el, mi-am arătat interesul pentru cartea lui despre avioane. I-am spus că tatăl meu fusese în forţele aeriene, dar nu-mi aminteam cum se numeşte avionul cu care a zburat. John Everett s-a luminat ca un pom de Crăciun, a deschis cartea exact la pagina corectă şi a început o litanie despre caracteristicile avionului cu care zburase tatăl meu. Apoi s-a lansat într-o comparaţie între acel avion şi altele dinainte şi de după el. Era uimitor. John Everett ştia toate detaliile despre fiecare avion – de la structură, hidraulică şi mecanică, până la punctele forte? le construcţiei. Era ca şi cum ar fi fost o enciclopedie vie a avioanelor. Dar asta a fost doar începutul.

Am schimbat conversaţia de la avioane, la şcoală, întrebându-l despre experienţele de acolo. Mi-am dat seama repede că nu prea era interesat de subiect şi l-am întrebat de ce. În loc să-mi răspundă direct, s-a întors spre mama sa şi i-a spus: „Mamă, dacă ar trebui să dai un test despre tot ceea ce s-a întâmplat în fiecare zi, de când te-ai născut, ai răspunde acelor întrebări? Ţi-ar păsa? Până la urmă, ai trăit o întreagă viaţă de atunci!” Francis părea un pic încurcată şi a durat puţin până când am înţeles ce spunea el de fapt. Când m-am prins, John Everett a continuat:

„Uite care e treaba: la şcoală profesorii ne spun să citim despre lucruri, ne învaţă lucruri. Iar după toate astea, eu învăţ mult mai mult decât îmi

pot spune ei; este ca şi cum aş trăi o întreagă viaţă, în fiecare săptămână. Iar profesorii se aşteptă ca eu să mă întorc în trecut şi să-mi amintesc toate acele mici detalii care nu mai contează, deoarece eu sunt cu ani lumină în faţa lor. Sigur că nu le dau atenţie. Pentru mine acele teste sunt fără sens, o pierdere de timp! Eu ştiu deja toate chestiile alea!”

Hmmm. Am început să înţeleg că John Everett era cu mult mai supradotat decât credeau ceilalţi. Poate că mama lui avea dreptate! L-am atras pe John Everett într-o conversaţie despre ce anume învăţa el, de era mai important decât materia şcolară. În timp ce vorbeam, John Everett a decis să se aşeze pe masa de vindecare şi să-mi permită să lucrez cu el. Pe măsură ce îi accesam câmpul, a devenit clar pentru mine că acest copil era o capodoperă de acorduri bine armonizate şi că nu prea aveam ce lucra la el. Câmpul său energetic vibra la o frecvenţă foarte înaltă, aproape fără nicio variaţie. Era clar şi intens. Pentru Copiii Stelari, nu e ceva ieşit din comun să manifeste unele trăsături ale energiei unui Copil de Cristal, în cadrul câmpurilor lor de energie – şi John Everett nu era o excepţie. Pe măsură ce lucram, vorbeam cu el, iar conversaţia noastră a ajuns la nişte subiecte uimitoare. Destul de repede am început să discutăm despre realitatea multidimensională, găurile negre, realităţile paralele, universurile paralele, relaţiile armonice,

găurile de vierme şi aşa mai departe – toate descrise cu o fineţe pe care numai cineva care a trăit acele realităţi o poate avea. Amploarea cunoaşterii sale era ameţitoare, chiar şi pentru mine. Siguranţa şi uşurinţa cu care aborda fiecare subiect erau ceva firesc. Mi-am dat repede seama că John Everett era doar plictisit. Nu avea pe nimeni cu care să interacţioneze. Nimeni nu putea conversa cu el despre realitatea lui, aşa că el stătea liniştit, o lăsa pe mama lui să vorbească şi continua, în tăcere, procesul de învăţare şi călătoriile multidimensionale. Eram nespus de entuziasmată.

John Everett era evident un Copil Stelar şi eram captivată. Nu se întâmplă des să împărtăşesc cu o altă persoană acelaşi tip de experienţe neobişnuite. Eram ca două boabe de mazăre într-o păstaie, amândoi entuziasmaţi că celălalt poate face faţă conversaţiei. Am discutat cu Francis şi i-am explicat că John Everett avea pur şi simplu nevoie să fie auzit de oameni care să-l poată înţelege – chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă la întâlniri şi cursuri ale cluburilor din colegii, cursuri de astronomie sau orice altceva l-ar fi putut interesa. John Everett are capacitatea de a procesa simultan cantităţi şi combinaţii incredibile de date, iar preocupările lui cresc exponenţial. I-am sugerat mamei să-l ducă pe John Everett în locuri care să fie benefice atât pentru el, cât şi pentru ceilalţi din jur, hrănindu-i astfel

dorinţa nepotolită de a învăţa lucruri noi. Interesul cel mai mare a lui John Everett era în legătură cu ştiinţele exacte, astfel că i-am sugerat lui Francis câteva organizaţii pe care le-ar putea contacta.

Când i-am spus deschis că nu era nimic în neregulă cu fiul ei, Francis a părut aproape surprinsă şi asta deoarece era complet incapabilă să înţeleagă vasta întindere a inteligenţei lui John Everett să ai un asemenea copil, poate fi o provocare! Când astfel de copii sunt greşit înţeleşi, nu există încurajare pentru înzestrarea copiilor, iar ei sunt uneori consideraţi ca având dizabilităţi. Li se dă un anumit fel de atenţie, care nu-i hrăneşte şi nu-i încurajează, ci mai degrabă este orientată spre disfuncţia respectivă. Identitatea copilului devine eticheta sau diagnosticul, iar când asta se întâmplă, copilul stagnează într-o groapă de rebuturi ale societăţii. Am simţit cumva că dacă aş putea explica mai bine în ce mod John Everett este diferit de alţi copii, el ar putea fi mai uşor înţeles de mama lui. Întrucât nu o cunoscusem înainte de acea şedinţă, am avut grijă să n-o sperii, spunându-i prea multe dintr-odată. Ştiu că, atunci când alţii pun o etichetă, aceasta rămâne şi îi defineşte, astfel încât posibilităţile de dezvoltarea sunt pierdute. Prin urmare, nu doream să-i ofer o etichetă concretă pentru fiul ei. I-am explicat cu grijă lui Francis despre Copiii de Acum şi i-am vorbit despre abilităţile fiului său şi despre motivele lor.

Pe măsură ce vorbeam, Francis a devenit mai relaxată şi a început să înţeleagă că John Everett nu era deloc disfuncţional – ci, de fapt, el era *hiperfuncţiofial*. Nimeni nu a fost în stare să-l întrebe cât de departe a ajuns cu învăţarea, deoarece abilităţile lui nu se potriveau în structura socială normală. Era acuzat că e leneş – când, de fapt, el era, de departe, mult mai inteligent decât cei din preajma lui.

Recent am avut şansa să-l vizitez pe John Everett şi am văzut că s-a transformat într-un tânăr arătos, cu ochi ce, pe măsură ce priveşti în ei, te poartă în locuri infinite. El lucrează la nişte invenţii destul de interesante şi continuă să se dezvolte. Când Francis l-a scos de la şcoala publică, a început să facă paşi uriaşi în studiile sale, deoarece nu mai era tras înapoi. Francis face o treabă extraordinară cu el, nu numai prin faptul că îi înţelege nevoile speciale, dar şi pentru că evoluează ea însăşi, în acelaşi timp. John Everett este doar unul dintre mulţii copii de acest gen, pe care i-am întâlnit. Ei sunt atât de sclipitori, încât puţini sunt cei care pot relaţiona cu ei. Unii dintre ei petrec atât de mult timp izolaţi în lumea lor, încât se pierd în interiorul propriei străluciri. Iar ei au atât de multe de împărtăşit!

STEVEN

ADN-ul nostru – materialul genetic care ne determină înfăţişarea şi capacităţile – este plin cu informaţii şi amintiri despre tot ce a fost înainte.

Acea informaţie este transmisă în memoria celulară, care poartă informaţie ancestrală, ce propagă modele de comportament familial. Informaţia purtată în ADN-ul nostru şi, în consecinţă, în materialele celulare, este îi comunicată experienţei noastre pământeşti. Unii oameni au amintiri despre vieţile lor trecute. Alţii au probleme fizice sau dureri fără o cauză aparentă, dar care sunt foarte reale în prezent. Amintirile din vieţile trecute, care sunt stocate în corpurile noastre, sunt foarte reale, la fel ca şi simptomele pe care acele amintiri le provoacă. Iată de ce, Copiii Stelari suferă adesea de afecţiuni ciudate, pe care comunitatea medicală le diagnostichează cu dificultate, sau deloc. Corpurile lor poartă amintiri ale unor conflicte şi răni precedente, la fel de uşor cum facilitează manifestarea strălucirii lor mentale. Copiii pot avea dureri, febră, indispoziţie, disfuncţii al organelor sau alte simptome anormale. Un asemenea copil este şi cel pe care îl voi numi Steven.

Mama lui Steven l-a adus la mine, pentru că avea probleme de sănătate recurente. Se instalase depresia şi Steven părea să fi intrat în declin. Avea migrene extrem de dureroase şi o indispoziţie generală, de care nu putea să scape. La fel ca John Everett, era atât de inteligent, încât celorlalţi le era greu, sau chiar imposibil, să relaţioneze cu el. Se simţea dat la o parte de toţi, fie că erau din

familia sa, dintre puţinii săi prieteni, sau dintre copiii de la şcoală. Recunoscându-i inteligenţa extraordinară, tatăl său l-a foiţat puternic, pretinzându-i perfecţiune. A fost mult prea multă presiune pentru un băieţel. Discutând cu mama lui Steven, am ajuns la concluzia că întreaga familie era implicată. Mama, în special, era dotată intuitiv şi toţi fraţii lui Steven ave? u probleme medicale serioase şi ciudate. Am început să înţeleg că lucram cu o familie care împărtăşea trăsăturile Seminţei Stelare şi a generaţiei următoare de Copii Stelari.

Pe măsură ce lucram cu Steven, am observat că avea un câmp energetic ce părea să fi fost golit – şi am căutat cauza. Pentru moment, nu am fost în stare să văd sau să simt cauza pentru ceea ce am perceput. Pe măsură ce am căutat prin straturile lui energetice, am văzut că ceva nu era în ordine. Câmpurile lui de energie nu erau în armonie şi peste tot erau blocaje care arătau straniu. Blocajele păreau să restricţioneze o parte din comunicarea din cadrul câmpului de energie al lui Steven – şi comunicarea în sine avea un tipar pe care nu l-am recunoscut. Mişcându-mă, pe rând, în câte un strat, am cerut să se facă reparaţii şi câmpul de energie a început să se armonizeze. Blocajele au fost îndepărtate şi energia a început să curgă mai normal.

În timp ce lucram în zona capului, am fost ghidată să lucrez la urechi. Pe urechea stângă era

o umflătură, chiar în mijlocul ţesutului. Conform hărţilor de acupunctura chineză, această zonă a urechii are de-a face cu glanda pituitară, tiroida şi creierul, toate reglând corpul în diferite moduri. Din cauza modului în care se făcea simţită, am înţeles că acea umflătură ar putea fi un implant de un anume tip. De obicei, când lucrăm cu puncte de acupunctura, energia este eliberată. În acest caz, când lucram la ea, zona urechii *absorbea* realmente energie. Zona părea străină în relaţie cu echilibrul câmpului de energie al lui Steven şi cu corpului său fizic şi, când am lucrat pe ea, umflătura nu s-a diminuat. Am ştiut că aceasta era sursa durerilor lui de cap. Orice ar fi fost acel lucru, nu era în armonie cu el şi îi cauza durere fizică. Am lucrat mai mult pe acea zonă, am făcut unele schimbări armonice la ea şi am instruit-o pe mamă cum să facă la fel, acasă. Încă nu simţeam că aş fi aflat care anume era cauza problemele lui Steven, aşa că am continuat să caut şi, în cele din urmă, am aflat.

Fiecare dintre noi are un câmp energetic ce ne înconjoară complet. El este asemănător unui cocon cald, ce acţionează ca o barieră şi ca un interpret între noi şi întreaga creaţie. Câmpul „coboară” mesajele care intră, astfel încât conştiinţa noastră poate traduce ce primeşte, într-o cunoaştere reală. În mod similar, ceea ce noi trăim, gândim şi simţim este tradus în afară ca energie rafinată, în întreaga creaţie. Într-un fel,

câmpul din jurul nostru ne ţine la un loc, ca fiinţe manifestate. Toate particulele minuscule care ne compun se aşază în aranjamente armonice, care sunt strânse în siguranţă, în cadrul câmpului ce ne înconjoară. Parte din acest câmp poate fi văzută de unii oameni sub forma aurei. Mărimea lui depinde de rezonanţa noastră armonică cu creaţia, ca şi de stările noastre fizice, spirituale şi emoţionale. Când nu ne simţim bine, câmpul devine mai mic şi se ţine mai aproape de corpurile noastre, pentru a păstra energia. Când ne simţim extrem de bine, suntem în „spaţiul inimii”. Câmpul nostru devine uriaş, comunicând mai uşor cu cei dimprejur.

Câmpul lui Steven manifesta o anomalie ciudată: În partea de sus, chiar deasupra zonei inimii, exista un accesoriu neobişnuit ce arăta destul de înfricoşător. Accesoriul era parazitar şi drena vitalitatea lui Steven. Sinceră să fiu, nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Când lucrăm multidimensional pe un sistem de energie, noi accesăm practic întreaga istorie a persoanei, în totalitatea vieţilor ei. Acest accesoriu era de origine foarte veche, intergalactică. Era, mai degrabă, ca un peşte pilot care se fixează pentru a se plimba cu balenele sau rechinii. Totuşi, peştii piloţi sunt în general în simbioză cu balena sau rechinul, deoarece fac un serviciu gazdelor lor, curăţându-le corpul în timp ce mănâncă. În cazul lui Steven, accesoriul nu-l servea. De fapt, îi fura

din foiţa vitală. Zona afectată din câmpul lui Steven se îngroşase, micşorând fluiditatea energiei. În centrul zonei îngroşate era, de asemenea, o regiune întunecată, iar acolo părea să fie prezentă o formă neobişnuită de energie – o forţă vie, care era diferită de energia blândă a lui Steven.

Pe moment, n-am ştiut ce să fac într-o asemenea situaţie şi i-am mărturisit sincer mamei lui Steven, dezorientarea mea. (Vindecarea interdimensională este foarte diferită de alte tipuri de vindecare. Fiecare persoană are o istorie proprie, astfel încât fiecare şedinţă e diferită şi se dovedeşte a fi chiar un proces de învăţare.) I-am spus mamei lui Steven că aveam nevoie de ceva timp, pentru a analiza toată informaţia pe care o primisem şi pentru a înţelege ce văzusem. Am lucrat cu Steven mai multe săptămâni, urmărind accesoriul şi încercând să simt ce se petrecea. În cele din urmă, am reuşit să-l îndepărtez. După aceea, Steven s-a vindecat într-un mod extraordinar. Celelalte probleme ale sale au dispărut şi ele. Uimitor.

Am observat că mulţi dintre Copiii Stelari cu probleme au, în general, accesorii anormale şi/sau blocaje în cadrul sistemelor lor energetice. Desigur, nu toţi Copiii Stelari au aşa ceva, dar dacă suferă de boli neidentificabile, e cazul să privim şi alte părţi ale anatomiei lor – aspectele eterice!

CRAIG

Alţi Copii Stelari sunt pe aceeaşi lungime de undă cu extratereştrii, sau vizitatorii din alte lumi. Pentru a ajunge în locul unde trebuia să ţin o conferinţă, se aranjase să fiu luată de la aeroport de fiica unuia dintre cei care aveau de făcut prezentări. Ea a venit însoţită de fiul ei. Îl voi numi Craig. Copilul stătea pe locul din spate, în siguranţă. Un băiat de şase ani, firav, cu părul închis la culoare şi nişte ochi mari, căprui, care îi trădau vioiciunea şi inteligenţa. La început a fost intimidat de mine, deoarece mama sa m-a prezentat ca fiind „Dr. Meg”. Mi-am dat seama că mă luase drept un medic, ceea ce e clar că l-a intimidat!

Drumul cu maşina a durat circa o oră şi jumătate, iar în timpul călătoriei, Craig s-a dezgheţat în cele din urmă şi a început să-mi povestească despre unele vise pe care le avusese. Pentru mine, visele lui sunau întocmai ca descrierile clasice ale experienţelor în care cineva e răpit de extratereştri. El era extrem de conştient de „prezenţele celorlalţi”, chiar în timp ce mergeam cu maşina şi ne-a spus că „ei” zburau pe cer, în timp ce noi vorbeam. Mama lui s-a uitat în sus şi împrejur şi a spus că nu vede nimic. Răspunsul lui Craig a fost că „nu privea destul de repede! „În clipa aceea am realizat că el îşi folosea vederea eterică şi că realmente vedea multidimensional. Acordându-mă cu el, i-am putut

vedea şi eu. Era clar că „Ei” erau „acolo”.

Copiii Stelari sunt fiinţe uimitoare. Nu numai că sunt înzestraţi intelectual şi psihic, dar pot recunoaşte importanţa conectării lor spirituale la Sursă şi la întreaga creaţie. Ei împărtăşesc intuiţii spirituale comune şi le place să exploreze conexiunile dintre aspectele fizice, metafizice şi spirituale ale fiinţei. Deseori, sunt copleşiţi de nevoia lăuntrică de a-i ajuta pe oameni să-şi regăsească potenţial lor cel mai înalt şi mai bun. Vor, de asemenea, să facă lumea mai bună. Prin compasiunea şi faptele lor, se străduiesc să inducă pace. Ei lucrează pentru vindecarea Pământului şi pot simţi energiile planetare. Sunt încântaţi să povestească oricui este dispus să asculte despre familia noastră din stele. Copiii Stelari au inteligenţa şi înţelegerea universală care, în cele din urmă, vor produce noi tehnologii captivante în lumea noastră. Acele tehnologii vor fi în simbioză cu planeta şi vor determina paşi uriaşi în obţinerea bunăstării pentru întreaga omenire.

Copiii Stelari nu sunt o curiozitate, ci doar o componentă normală a procesului nostru evolutiv. Ei sunt mesagerii unor fiinţe mai avansate intelectual. Trebuie să le oferim acestor copii tot ce le e necesar pentru a le hrăni uriaşa lor capacitate mentală. Trebuie să le dăm resursele de care au nevoie, pentru a-şi ajuta corpurile fragile. Trebuie să înţelegem, mai cu seamă, că lucrurile ciudate despre care vorbesc ei nu sunt

fantezie, ci sunt, de fapt, indiciul unei realităţi mai cuprinzătoare, ce va fi cândva parte a conştienţei noastre cotidiene, a tehnologiilor noastre şi chiar a vieţilor noastre capitolul?

listă de trăsături pentru recunoaşterea copiilor stelari

Au o inteligenţă superioară – şi deseori, dar nu întotdeauna, înzestrare pentru ştiinţele exacte. Sunt foarte sensibili faţă de mediul înconjurător. Au o sensibilitate crescută la energiile şi emoţiile celorlalţi. Sunt mai mici, din punct de vedere fizic, decât cei mai mulţi dintre copiii de aceeaşi vârstă. Dau dovadă de abilităţi paranormale intense. Au abilitatea de a valorifica câmpurile de energie subtilă ce se află în interiorul şi împrejurul corpului (bioenergia). Sunt capabili să folosească foiţele pământeşti şi cosmice, pentru a vindeca.

Sunt înzestraţi pentru comunicarea telepatică şi intuitivă cu ceilalţi şi cu Sursa Conştiinţă.

Afectează adesea aparatele electrice, producând defectarea lor.

Pot comunica mental (telepatic)

Sunt apţi să prezică viitorul (precogniţie)

Pot mişca obiectele, schimbând relaţia lor cu realitatea

(telekinezie).

Pot vedea mental lucruri aflate departe, în spaţiu sau în timp

(clarviziune, vedere la distanţă).

Pot „încărca” informaţie din realităţi non-locale.

Au o intuiţie penetrantă (ştiu” lucruri despre care nu le-a vorbit cineva).

Pot să-i influenţeze pe alţii de la distanţă (telepatic).

Pot afla date despre sănătatea, intenţiile, motivaţiile ş.a.m.d. altora, „citind” câmpurile de energie care îi înconjoară.

Pot diagnostica boala sau disfuncţia din cadrul câmpul energetic al cuiva.

Pot realiza vindecare paranormală sau bioenergetică

Pot mişca un individ sau un obiect dintr-un loc în altul, prin efort mental (teleportare).

Se pot ridica deasupra solului, sfidând gravitatea (levitaţie).

Pot lucra în afara timpului, accelerând apariţia evenimentelor (sau, dimpotrivă, încetinindu-le foarte mult).

Sunt sensibili la iminenta cutremurelor sau a altor dezastre. Au conştienţă multidimensională.

Sunt capabili să călătorească „în afara corpului” (proiecţie astrală)

Îşi pot deschide conştiinţa, permiţând fiinţelor eterice să vorbească prin ei (Channeling)

Împart deseori conştiinţa cu un ghid Oaspete Stelar.

Operează în conexiune mentală strânsă cu

ghizii lor din Naţiunea Stea şi îi pot convoca şi conecta, ca şi pe alţi protectori.

Au un sistem imunitar puternic (sau, dimpotrivă, boli ciudate, fără nicio cauză fizică evidentă).

Au o temperatură normală mai scăzută

Au înfăţişarea şi personalitatea dinamice.

Au o prezenţă impunătoare.

Arată mai tineri decât sunt, mai târziu în viaţă (precum Adulţii Seminţe Stelare).

capitolul 8

aspecte paralele: copii ai pământului şi copii stelari

Aş prefera să fiu înapoi, în Atlantida. Îmi place să merg acolo, pentru că, atunci când sunt în afara corpului fizic, sunt liber! Pot alerga şi pot zbura, pot fi orice şi oriunde vreau!

TOU tou*, 11 ani există aspecte sau părţi din noi, ce se află în alte planuri ale realităţii. În mod similar petalelor unei flori, fiecare dintre aspectele noastre este un pic diferit de următorul, dar luate împreună, creează întregul minunat, complex şi infinit, a ceea ce suntem noi în creaţie. Îndepărtaţi oricare dintre petale şi floarea e dezechilibrată, imperfectă. Un aspect este, de asemenea, similar umbrei noastre. Umbra noastră e mereu cu noi, dar forma şi locul ei depind de cantitatea de

Lumină ce e prezentă în fiecare moment. Umbra noastră se mişcă în armonie cu noi, dar nu e acelaşi lucru cu sinele nostru fizic. Ea poate fi mai scurtă sau mai lungă decât noi, uneori e mai luminoasă sau mai întunecată – dar e întotdeauna acolo, în mod similar, aspectele noastre nu arată toate la fel, dar fiecare ne este vital pentru noi, dar şi pentru toate celorlalte aspecte ale noastre. Când sunt funcţionale şi în aliniere corespunzătoare, ele lucrează în armonie cu noi, dar se află la o anumită distanţă faţă de noi, în funcţie de dimensiunea în care locuiesc.

Există o parte a conştiinţei noastre care are experienţe foarte diferite de cele pe care le avem în vieţile tridimensionale, cotidiene – iar aceste experienţe influenţează în mod direct cine şi ce suntem în existenţa noastră pământească. Suntem alcătuiţi din învelişuri de câmpuri de energie electromagnetică, compuse la rândul lor din frecvenţe subtile – frecvenţe care au culoare, sunet şi vibraţie. Împreună, aceste frecvenţe ne fac să fim ceea ce suntem. Fiecare set de frecvenţe creează un aspect şi determină la ce nivel va vibra acel aspect, iar vibraţia stabileşte în ce dimensiune se va afla aspectul. În mod normal, două aspecte nu au niciodată seturi de frecvenţe identice sau apropiate. În schimb, fiecare înveliş, fiecare aspect este în perfectă armonie cu aspecte de deasupra şi de dedesubtul lui.

Dintr-o perspectivă universală, toate

evenimentele – trecute, prezente şi viitoare – se întâmplă în acelaşi timp. Părţi din noi au experienţa vieţilor trecute, sau trăiesc în alte galaxii sau alte planuri ale realităţii, în vreme ce alte părţi din noi îşi fac griji pentru plata facturilor, sau pentru ce ar putea aduce ziua de mâine. Iar ale părţi din noi deja trăiesc mâine!

Aspectele noastre multidimensionale sunt formate în aceeaşi manieră. Fiecare aspect pe care îl avem este un set armonizat de frecvenţe, care e un pic diferit de la un nivel la următorul (vezi figura 6.). Totalitatea aspectelor noastre determină cine şi ce suntem, din punct de vedere armonic şi energetic şi în relaţie cu orice altceva în creaţie. Suntem asemenea unei corzi muzicale uriaşe, creând, ton (aspect) după ton, o vibraţie a sunetului care e numai a noastră. Această vibraţie de sunet combinată este ceea ce ne face unici în mod armonios, pe fiecare dintre noi, până într-atât încât, realmente, ocupăm un spaţiu în ţesătura creaţiei. În măsura în care ne armonizăm în interiorul creaţiei, *suntem parte integrală din*

Figura 6. Un exemplu de armonizare normală a unui aspect *tot ceea ce există şi contribuim la aceasta*. Amprenta noastră armonică exclusivă dictează modul în care funcţionăm, cum arătăm şi unde ne manifestăm ca fiinţe – aici, pe Pământ, în alt timp şi în alt loc, sau chiar pe o altă planetă. Uneori, amprenta noastră armonică dictează ceea ce trăim. Într-un fel, fiecare dintre noi este centrul unei întregi „familii sufleteşti”, în noi înşine – dar

n-am să insist prea mult asupra acestui subiect, deoarece, el singur ar umple o altă carte!

Când aspectele noastre nu sunt aliniate armonic, apar multe probleme. De exemplu, dacă un aspect ce rezidă într-un plan al realităţii care se află aproape de a treia dimensiune este în afara alinierii sau armoniei, am putea încerca un sentiment de deconectare, de lipsă de legătură cu Pământul, având dificultăţi de concentrare sau în luarea deciziilor, sau să ne simţim, în general, foarte împrăştiaţi. Efectele disfuncţiei depind de gradul de nealiniere şi de evenimentele şi emoţiile care au produs-o. (vezi fig. 7)

Figura 7. Un exemplu de fragmentare printre aspecte. Observaţi că există straturi goale, unde aspectele s-au deplasat de la locul lor. Aceasta produce breşe în sistemul energetic de comunicare. Alte aspecte nu sunt conectate deloc, ca cel din colţul din dreapta sus.

Tot aşa, când aspectele devine prea asemănătoare din punct de vedere armonic, va

apărea o disfuncţie în unul sau mai multe dintre aspectele noastre.

Există mai multe cauze pentru apariţia unui dezechilibru în cadrul aspectelor. Uneori, aspectele noastre vor avea tipuri de experienţe atât de similare, încât frecvenţele lor se vor armoniza în mod firesc, la seturi de frecvenţe foarte apropiate. Când se întâmplă astfel, toate aspectele unei persoane se „re-armonizează” în mod tipic, împreună cu cel care s-a schimbat. Dacă experienţa *re*-armonizării e una pozitivă, frecvenţele tuturor aspectelor îşi vor ridica vibraţia şi toate nivelele vor funcţiona destul de bine la un loc.

Alteori, unul sau mai multe aspecte se pot detaşa de structura armonică. Aceasta se întâmplă, de obicei, în timpul unei traume puternice, sau în situaţii în care oamenii nu sunt în stare să facă faţă evenimentelor pe care le trăiesc. Poate fi vorba despre efectele unui abuz fizic sau emoţional, ori când persoana e victima unei situaţii traumatizante. Dacă nu are capacitatea de a face faţă, victima îşi interiorizează sentimentele în mici compartimente ordonate, în care acestea sunt „închise” sub aspect energetic.

Atunci, compartimentele se separă de sistemul energetic principal şi nu mai cooperează armonic cu celelalte aspecte. Când intervine fragmentarea, apar goluri în organizarea

armonică. Este ca şi cum unei scări i-ar lipsi câteva trepte. Pentru a te sui pe scară, trebuie să faci un pas foarte mare, ca să treci peste treptele lipsă. În aceste cazuri, aspectele noastre încep să comunice în mod similar; după o vreme, aspectele funcţionale încep să le abandoneze pe cele izolate, trecând uneori cu totul peste ele. Deoarece o parte a „scării” este inaccesibilă, comunicarea deplină între toate aspectele devine imposibilă. Atunci când există fragmentare, manifestarea pământească (noi) începe să prezinte simptome ale disfuncţiei – devenim nehotărâţi şi incapabili de a ne concentra atenţia, iar dispoziţia ni se schimbă din senin. Uneori păţim la fel cu energia fizică. Ne simţim blocaţi, ca şi cum n-ar mai fi mişcare de înaintare în viaţa noastră şi chiar ne putem simţi pierduţi, de parcă n-am avea o hartă a drumului, care să ne ghideze. De fapt, atunci când suntem fragmentaţi, *chiar ne lipseşte* o parte din hartă. Singurul mod de a corecta acest lucru este de a găsi aspectele lipsă sau recalcitrante şi de a le asimila din nou, în armonia cu întregul. Din perspectivă eterică, situaţia arată ca o păpuşă rusească mai mare, care are în interior o alta, care şi ea are o alta în interior şi aşa mai departe. Când asimilăm aspectele, de fapt, le re-armonizăm într-o unitate funcţională. Uneori, acest proces e numit „recuperarea sufletului”, ca şi cum aspectele lipsă ar fi fragmente de suflet care s-au detaşat[4].

4 a se vedea cartea lui Alberto Villoldo, Să reparăm trecutul, să

Aspectele paralele apar când două aspecte diferite ale aceleiaşi persoane devin aproape identice din punct de vedere armonic, în două timpuri şi spaţii diferite. Ele fac parte din dimensiuni diferite, dar frecvenţele lor sunt atât de asemănătoare, încât fiecare dintre ele are conştienţa celuilalt. Imaginaţi-vă că trăiţi două vieţi în acelaşi timp şi că aveţi conştienţa ambelor experienţe! Este ca şi cum doi oameni trăiesc într-un singur corp! (vezi figura 8). Aspectele paralele pot contribui mult la intelect, memorie conştientă, intuiţie, percepţie extrasenzorială şi conştienţă multidimensională. Ele pot contribui, de asemenea, la amintirile din vieţile trecute. Şi, dacă e să luăm în considerare profunzimea caracterului, un copil cu aspecte paralele este întotdeauna plin de surprize!

Însă, faptul de a avea două aspecte paralele poate determina şi o disfuncţie fizică serioasă. Există o lege universală, care stipulează clar că, în creaţie, nu pot exista două seturi de frecvenţe identice în acelaşi timp aşa că, atunci când aspectele paralele se armonizează prea mult, o parte din armonizarea unuia – sau chiar a ambelor – se va întrerupe. Această întrerupere va apărea doar la urmă la n vei fizic, întrucât acesta este mai dens decât orice altă parte a structurii noastre şi, prin urmare, reacţionează cel mai încet la

---

vindecăm viitorul, prin recuperarea sufletului, publicată de Editura FORYOU.n.Ed.

schimbările din sistemul energetic. Care anume dintre sistemele biologice va fi afectat, depinde de locul în care apare dublarea armonică.

Când aspectele sunt paralele, apar fenomene interesante. Niciunul dintre ele nu poate exista normal. Conform legii universale, unul dintre cele două aspecte trebuie să-l domine pe celălalt. Aspectul care de obicei nu e prezent în a treia dimensiune, există într-o formă de conştiinţă care e întotdeauna prezentă şi trăieşte prin împuternicire, prin corpul tridimensional. Corpul şi conştiinţa tridimensionale sunt capabile să trăiască liber orice experienţe aspectului paralel. În esenţă, există două seturi de conştiinţe ce funcţionează ca una, în interiorul aceleiaşi persoane.

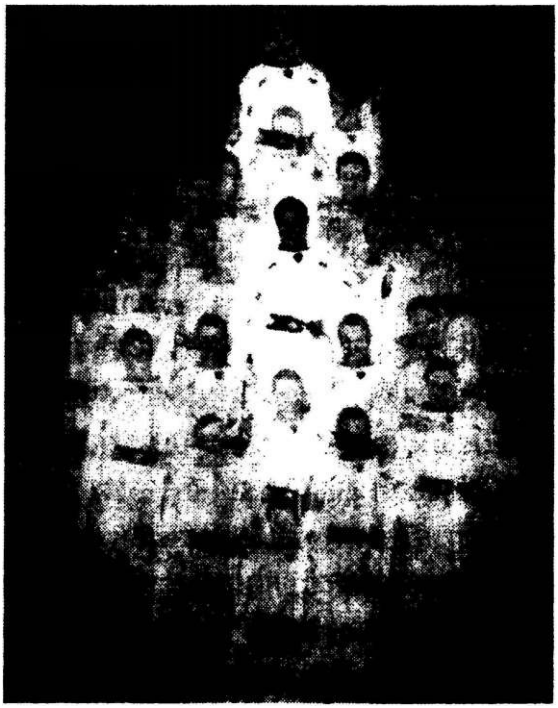

Figura 8. Aspecte paralele – două aspecte ale Şinelor care s-au armonizat la frecvenţe aproape identice, producând disfuncţie în ambele aspecte.

Am descoperit că anumite subgrupe ale Copiilor Stelari şi ale Copiilor de Cristal au aspecte paralele, care sunt de origine intergalactică. (Copiii despre care ştiu că intră în această categorie au între zece şi doisprezece ani în acest moment, cei mai mulţi având unsprezece ani). Altfel spus, un aspect care obişnuia să trăiască pe altă planetă – adesea într-un univers paralel sau într-un alt loc în timp – este atât de strâns armonizat cu Şinele pământesc, încât cele două sunt în conflict. Aspectul galactic, fiind mult

mai evoluat şi apt să-şi folosească conştiinţa, până la a comanda realitatea, se armonizează astfel încât să funcţioneze cu aspectul tridimensional. Cel mai adesea, aceasta se întâmplă din raţiuni de supravieţuire.

Copiii care manifestă aspecte paralele prezintă, în general, dizabilităţi fizice grave. Deşi tipul disfuncţiei poate varia, există puncte comune în experienţele acestor copii şi ale familiilor lor. Aproape toţi copiii din această categorie nu pot sau nu vor să vorbească. Ei sunt foarte telepatici şi pot comunica, prin timp şi spaţiu, cu cei despre care ştiu că îi pot auzi. Mulţi dintre ei călătoresc şi comunică sub forma orburilor. Ei manifestă înzestrări fantastice de percepţie intuitivă, conştienţă multidimensională şi telepatie. Unii sunt chiar capabili să se teleporteze! Partea pozitivă a aspectelor paralele este că, deşi trăiesc într-un corp fizic disfuncţional, aceşti copii pot călători prin timp şi spaţiu, aşa că ei se simt aproape mereu destul de liberi. De asemenea, cum am spus deja, aspectele paralele produc inteligenţă superioară şi un simţ al conectivităţii universale, ce este rareori întâlnit la alte fiinţe umane. Micuţii aceştia sunt Maeştri pe Pământ.

Repararea unei situaţii de aspect paralel necesită deosebită grijă şi atenţie. Aspectele paralele nu pot fi, pur şi simplu, asimilate şi unite într-unul, deoarece de aproape că s-ar anula reciproc. În schimb, se poate realiza un anume tip

de sinergie între ele. Pentru a o face, e necesar ca cele două aspecte să fie armonizate împreună, astfel încât ele să fie apte să lucreze împreună uşor şi lin, dar rămânând totuşi individualizate. Armonizarea poate fi asemănată cu o coardă muzicală care, datorită modului în care se combină notele produse pe ea, creează un al treilea set de frecvenţe numite armonici, sau sunete secundare implicite. Armonicele acţionează ca o punte care să unească distanţa dintre ele şi toate celelalte aspecte ale unui copil. Armonizarea sinergică este ceva complet diferit de asimilare, care apare atunci când aspectele sunt armonizate, pur şi simplu, ca părţi separate.

Există un întreg grup de copii care au aspecte paralele. Eu îi numesc Minunaţii Tăcuţi. În ciuda variatelor probleme şi dizabilităţi fizice aduse adesea de aspectele paralele, aceşti copii sunt Maeştrii spirituali, intuitivi, telepatici, care au multe de împărtăşit lumii noastre. Ceea ce e cu adevărat uimitor este că toţi au aproape unsprezece ani acum! Genul nu are nicio relevanţă în acest fenomen, întrucât am fost contactată şi de băieţi şi de fete, în diferite moduri. Totul se face întotdeauna telepatic şi uneori prin implicarea părinţilor, ca „voci” ale lor, pentru a-mi da telefon, a-mi trimite e-mailuri sau a-mi prezenta copiii în persoană. De obicei, părinţii nici nu auziseră de mine, până în momentul în care copilul le-a cerut să mă contacteze!

Fiecare copil care a venit s-a identificat înainte, ca unul dintre orburi. Imaginaţi-vă, acele orburi ale conştiinţei care s-au alăturat câmpului meu de energie: toate au nume, feţe şi personalităţi – ele sunt copii şi Maeştri foarte reali!

capitolul zi minunaţii noştri tăcuţi

Partea cea mai grea pentru un părinte, ca şi pentru oricine altcineva, este să treacă peste faptul că un copil arată infirm şi peste ideea că trebuie îndreptat. Trebuie să realizăm că el este o fiinţă uimitor de înzestrată, exact aşa cum este... şi răspândeşte doar iubire pură.

de mama lui Lorrin rima dată când copiii au început să mă contacteze sub forma orburilor, m-am gândit că imaginaţia mea îmi juca feste! Dar după ce m-au contactat direct, prin telepatie, prin părinţii lor, sau prin apariţii în persoană, am ajuns să realizez că acest fenomen este absolut real.

În cadrul unui grup de copii ce comunică telepatic, există un grup mai mic de copii, pe care i-am numit Minunaţii Tăcuţi. Ei sunt copii uimitori, care la prima privire par să nu fie deloc perfecţi – de fapt, cel puţin la exterior, sunt nefuncţionali. Însă, ei au în interior o frumuseţe care adesea e copleşitoare prin mesajul ei, umplându-ţi inima prin adevărul ei. Minunaţii Noştri Tăcuţi pot fi

Copii de Cristal sau Copii Stelari; ei pot fi o combinaţie de multe modele energetice diferite de evoluţie. Sau… cine ştie? Am ajuns la concluzia că aceşti copii speciali sunt înaintaşii unei noi evoluţii a omenirii. Ei au trecut într-o existenţă conştientă aproape pură, rămânând totuşi prezenţi în lumea noastră fizică, cu toate că au o disfuncţie aparentă. Înţelepciunea şi puritatea inimii lor depăşesc percepţia umană în general. Ei vorbesc ca şi cum Dumnezeu vorbeşte prin ei, iar ei interpretează cuvintele Lui pentru lume.

În general, suntem educaţi astfel încât să credem că oamenii care sunt diferiţi de noi ar trebui evitaţi. Le întoarcem spatele cu groază, fiindcă nu dorim să ne molipsim de vreo boală de la ei. Privim în direcţie opusă, ca să evităm stânjeneala.

Începeţi să priviţi.

Doar pentru că o persoană se află într-un corp ce nu funcţionează bine, nu însemnă automat că şi conştiinţa ei ar fi lipsită vitalitate. Dacă aţi întâlni vreodată copii asemenea celor din această carte, n-aţi mai putea privi o persoană cu dizabilităţi, în acelaşi fel. Trebuie să fim atenţi!

Copiii noştri Tăcuţi sunt uimitori. Ei nu par să ştie sau să poată face multe, dar odată ce trecem de aparenţa exterioară, ceea ce descoperim sunt fiinţe deplin funcţionale, care au multe de oferit lumii noastre. Conştiinţa lor cutreieră liber dincolo de corpurile lor fizice, prin toate realităţile. Ei

călătoresc prin alte timpuri şi spaţii, cu un simţ al umorului care nu încetează niciodată să uimească, i *f*»

Comunică telepatic, cu uşurinţă. Oamenii care au fost în preajma lor au fost martorii unor întâmplări uluitoare, aşa cum vom vedea mai târziu. Ei ne învaţă iubirea absolută şi pură, doar prin simplul fapt că există – şi nu cer nimic în schimb. Deşi par a fi doar nişte provocări pentru familiile lor şi pentru personalul de îngrijire, aceşti copii tăcuţi sunt daruri uriaşe pentru lumea noastră.

Minunaţii Tăcuţi sunt afectaţi fizic din diferite motive: nu

taţie genetică, răni la cap sau la creier, reacţii la vaccinuri sau probleme congenitale – ca să numesc doar câteva. Deşi fiecare copil este indiscutabil diferit, grupul acesta magnific de copii împărtăşeşte unele trăsături uimitoare.

MAI MULTE DESPRE WILLIAM

Am promis mai devreme să vorbesc mai mult despre William. El a fost primul copil care a proiectat o conştiinţă orb, pentru a comunica cu mine şi care s-a dovedit a fi un copil foarte real. Când am început să lucrez cu William, am ştiut că ceva straniu se petrecea. Când am privit la câmpurile lui energetice, am văzut doi copii. William mergea de ceva vreme la o vindecătoare înzestrată, iar ea descoperise acelaşi lucru. Ea a

numit dublul lui William – flacără geamănă. (O flacără geamănă este o altă fiinţă care vine din exact acelaşi mod de exprimare a energiei originare. De obicei, ele vin în forma unei perechi perfecte, când doi oameni realmente simt că formează un întreg. Aceasta e iubirea perfectă!) Niciodată nu am văzut sau nu am considerat că o flacără geamănă poate fi un duplicat al unei persoane, aşa că am privit şi am aşteptat instrucţiuni, iar informaţia pe care am primit-o a fost ci că era vorba despre un aspect paralel. Acesta era de origine intergalactică. Altfel spus, exista o altă parte a lui William care trăia în alt timp, pe o altă planetă. Desigur că e foarte straniu, dar nu mai puţin adevărat. (Este important de menţionat că nu fiecare dintre Minunaţii Tăcuţi are un aspect paralel. Nu vreau să se creadă că doar fiindcă un copil are limitări fizice, asta înseamnă că ele se datorează unei alinieri multidimensionale.) William a fost primul pe care l-am cunoscut ca manifestând acest fenomen. În timp – şi cu ajutorul lui William – am reuşit să repar acest fenomen, creând un pod armonic care le permitea ambelor aspecte să funcţioneze individual – şi totuşi, armonios unul cu celălalt – astfel încât niciunul să nu interfereze cu celălalt. Starea lui William s-a îmbunătăţit constant, chiar de atunci.

William este unul dintre Minunaţii Tăcuţi. Are unsprezece ani în momentul în care scriu, nu

vorbeşte şi are probleme de coordonare în spaţiu, datorate limitărilor sale fizice. Cu toate acestea, el este un copil sclipitor. Urmeay [şcoala acasă şi şi-a depăşit deja mama la matematică. Ea chiar se întreabă cum va mai ţine pasul cu el, pe măsură ce va progresa! Am lucrat împreună cu William în mai multe ocazii şi, uimitor, câmpul său de energie evoluează cu o viteză supraluminică. Când am lucrat prima oară cu el, câmpul lui era ca al unui Copil de Cristal, cu tonuri intense de briliant în toate culorile curcubeului. Datorită aspectului paralel, câmpul avea în cadrul său interferenţă, făcând modelele de energie să aibă o mişcarea neregulată. De fiecare dată când ne întâlneam pentru o şedinţă, descopeream cum câmpul lui energetic devenise tot mai rafinat. În momentul în care scriu, câmpul lui e atât de neted, atât de perfect, încât este în acord cu orice şi oricine.

Unii dintre aceşti copii sunt atât de sensibili, încât pot dezvolta idiosincrazii ce pot părea ciudate, dar care sunt extrem de necesare pentru confortul lor şi, uneori, chiar pentru supravieţuire. William este atât de sensibil, încât în cea mai mare parte a timpului nu suportă să poarte pantofi sau chiar haine. Lucru un pic cam exasperant pentru familia sa şi pentru cei care îi vizitează. În ultima vreme s-a obişnuit cu hainele, dar nu poate purta pantofi. Asta, deoarece forţa energiei lui care se mişcă în corp este atât de puternică, încât îi dă un disconfort fizic, atunci când iese prin picioare.

Dacă ar purta pantofi, picioarele i s-ar încinge şi s-ar simţi dezechilibrat. Când William simte pământul sub tălpi, îi este mai uşor să rămână, în mod conştient, prezent în lumea noastră. Mama lui îşi păstrează simţul umorului când e vorba despre aceste ciudăţenii. William e faimos pentru faptul că stinge luminile de pe stradă când merge pe sub ele şi că produce şi alte anomalii electrice, cum ar fi întreruperea curentului în unele clădiri. Mama lui, deşi exasperată pe bună dreptate, a învăţat să privească cu umor aceste ciudăţenii ale lui şi îi oferă un sprijin minunat şi total.

Între şedinţe, William şi cu mine comunicăm telepatic în mod regulat, încă de prima oară când mi s-a prezentat în formă de orb. El intră pe neaşteptate în capul meu, în momente neaşteptate, ceea ce uneori are rezultate amuzante. Nu demult, eram într-un studio de înregistrări în New York City, lucrând la un nou CD de meditaţie ghidată pentru copii, pentru a-i ajuta să scape de probleme, griji şi frici şi să-şi găsească sentimentele pozitive pe care să le poată împărtăşi cu lumea exterioară. Meditaţia poartă copiii într-o călătorie interioară de descoperire şi îi face să deschidă cutiuţe, fiecare cu un conţinut specific.

Ajunsesem la partea în care îi încurajam pe copii să-şi umple „cutia imaginaţiei” cu orice doresc (această cutie este goală, deoarece imaginaţia e nelimitată). Pentru că sunt o

persoană extrem de vizuală, literalmente vedeam şi experimentam ceea ce le ceream copiilor să facă. Brusc, cu un simţământ familiar, realitatea mea s-a schimbat şi, din senin, cutia din viziunea mea s-a umplut cu broaşte care au început să cadă peste tot şi să ţopăie. Am ştiut că William îmi invadase din nou realitatea. Pe măsură ce realizam ce se întâmplă, am început să râd şi am lăsat acea parte a CD-ului aşa cum era, întrucât era mai amuzantă pentru ascultători.

Ori de câte ori simte că e pregătit pentru muncă de vindecare, William mă contactează telepatic. Mama lui e deseori derutată, când constată că programarea întâlnirii pe care mi-o solicită prin e-mail, a fost deja efectuată. Şi cum are simţul umorului, ne distrăm grozav. Întrucât toate şedinţele cu William se desfăşoară la distanţă, îi cer să participe în planul eteric, ceea ce este posibil, întrucât el e înzestrat multidimensional. Când e prezent astfel, şedinţele au rezultate uluitoare. Lucrul cu el are şi o anumită latură amuzantă. Recent, când eram pe punctul de a încheia o şedinţă, „conexiunea” mi-a fost tăiată, iar mintea mi s-a umplut cu imagini – imagini cu clovni. Erau o mulţime! El îi făcea pe clovni să se strâmbe la mine şi să se scălâmbăie. Am izbucnit în râs. Se pare că William hotărâse că deja realizasem ceea ce ne propusesem. I-am răspuns telepatic că ştiam. E-n regulă, e-n regulă, am înţeles, William!

Altă dată, când am terminat o şedinţă, realitatea mea s-a modificat şi am văzut un întreg echipaj de oameni cu aspect ciudat, care păreau a fi la bordul unei nave spaţiale asemănătoare celei din *Star Trek*. Cea pe care o vedeam în minte era puţin mai veche. Un bărbat foarte înalt părea să fie şeful. Când am sunat-o pe mama lui William după şedinţă, am întrebat-o dacă el este interesat de serialul *Star Trek*. Răspunsul ei a fost uimitor: „Ah, te referi la tipul înalt? Acela e cel mai bun prieten al lui William, Coloo. A vizitat-o frecvent pe sora mea, împreună cu Coloo”.

William îşi vizitează adesea mătuşa, în acelaşi mod în care mă vizitează şi pe mine. De asemenea, el contactează oameni cu care i-ar plăcea să lucreze sau să se întâlnească şi îi înştiinţează că soseşte. Telepatia lui nu e limitată doar la mine şi se dezvoltă continuu, la fel ca şi reţeaua de oameni care îl pot auzi. De asemenea, îmi recomandă alţi copii. Le spune când sunt pregătiţi pentru a lucra cu mine. Îndrumarea pe care le-o dă altor copii este în strânsă legătură cu starea de evoluţie a câmpurilor lor energetice. Dacă ele nu sunt destul de rafinate, William le spune să mai aştepte. Când ajung la o anumită stare evolutivă, îmi face cunoştinţă cu ei.

Dar să revenim la lucruri mai serioase: ca parte a vindecării sale, William şi cu mine am făcut împreună „excursii” în trecutul lui şi chiar în vieţile unora dintre aspectele sale. Există motive

pentru acest lucru. În timpul vieţii de acum – precum şi în alte vieţi de dinaintea acesteia – facem un schimb energic constant cu alţi oameni, locuri şi chiar evenimente. De fiecare dată când intrăm într-o nouă experienţă de viaţă, purtăm cu noi tot ceea ce am fost şi am făcut până în acel punct. Uneori, parte din acea energie este grav afectată sau chiar disfuncţională. William a hotărât că trebuia să se întoarcă în Atlantida. N-a dat nicio explicaţie în legătură cu motivul său; a spus doar că era ceva important. I-a cerut mamei sale să discute cu mine, ca să-l ajut să se întoarcă acolo. Şi, într-un moment pe care amândoi l-am considerat cel mai potrivit, am făcut-o. William era destul de familiarizat cu amplasarea Atlantidei şi m-a dus în locuri pe care nu le văzusem niciodată în vizualizările mele. În scurt timp, mi-a devenit clar faptul că el îşi sfârşise viaţa acolo, lăsând în urmă câteva lucruri neterminate, pe care le-a împlinit în timpul excursiei noastre. A fost un moment foarte intens şi emoţionant, acela în care şi-a împlinit sarcina pe care aşteptase mai multe vieţi să o termine.

În timpul acelei expediţii, după ce ne-am realizat principalul scop, am avut ocazia să ne distrăm puţin. Ne-am trezit lângă un râu, pe un câmp plin de flori sălbatice. Senzaţia era de început de primăvară, iar William a început să alerge pe câmp (ceea ce era un lucru minunat, întrucât, în lumea aceasta, chiar şi mersul este

pentru el o provocare!). Era voios, tachinându-mă că nu ţineam pasul cu el şi amintindu-mi că nu aveam nicio scuză să nu pot, întrucât nu eram în corp! Am ajuns la o căsuţă, aflată la capătul îndepărtat al câmpului. Următorul lucru de care mi-am dat seama era că ne aflam într-o cameră mică. William privea în jos, cu o expresie de pură veneraţie şi iubire în ochi. Urmărindu-i privirea, am văzut o femeie care ţinea în braţe un prunc. Am fost impresionată, dincolo de ce se poate spune în cuvinte, de faptul că William mă prezenta flăcării sale gemene, iubirii sale eterne, care tocmai se născuse în acel timp şi spaţiu. Era o fetiţă splendidă, cu ochi albaştri de copil de Cristal, atenţi şi care păreau să cuprindă înţelepciunea din toate timpurile. William i-a atins cu mare blândeţe mâna micuţă şi am văzut cum întreaga energie a inimii lui plină de iubire ajungea în a ei.

Bineînţeles că am plâns. Era mai mult decât minunat. Imaginaţi-vă ce ar însemna să fiţi în stare să vă întâlniţi iubirea eternă i i»

Oricând, în alt timp şi spaţiu!

„Dincolo”, dizabilităţile lui William nu există. El este în perfectă formă şi foarte încântat că se simte liber de corpul său restrictiv şi disfuncţional. Să te joci cu William, în planul eteric, e o desfătare! Iar faptul că noi călătorim astfel este absolut uimitor, întrucât el trăieşte în California, iar eu în Tennessee! Ne putem auzi

unul pe celălalt, de parcă am fi în aceeaşi cameră. Am făcut numeroase călătorii împreună şi nu încetez să mă mir că aşa ceva este posibil. Dar este şi, prin exerciţiu, devine chiar foarte uşor.

Alţi copii au venit către mine, în acelaşi fel, ceea ce m-a făcut să-mi pun la încercare întreaga mea construcţie mentală. La început, mi-am pus categoric sub semnul întrebării propriile percepţii. Oamenii teferi la minte nu umblă de colo-colo, comunicând cu orburi invizibile şi conectându-le la oameni reali! Dar totul e foarte real şi se întâmplă. William a fost doar primul. N-a fost o întâmplare a imaginaţiei sau o nebunie temporară – dimpotrivă. Orburile continuă să vină şi să comunice – şi, pe măsură ce trece timpul, realizez că din ce în ce mai multe au feţe, nume şi familii. Fiecare zi este o aventură uimitoare şi am avut suficiente confirmări, destui părinţi sau alte persoane implicate, care au adeverit experienţele mele, ca să nu mai existe nicio îndoială cu privire la realitatea acestor comunicări. Unii părinţi mi-au spus că nu auziseră de mine, înainte ca propriul copil să fi provocat contactul dintre noi. Foarte repede am descoperit cu toţii de ce!

LORRIN

Eram odată în Scottsdale, Arizona, pentru congresul asociaţiei *Celebrează-ţi Viaţa*. Vorbeam cu o persoană pe care o cunoşteam şi stăteam cu spatele spre încăpere. Dintr-odată, aşa cum mi se întâmpla şi cu William, conştienţa mea şi-a

modificat complet direcţia şi am pierdut în totalitate firul conversaţiei. În acelaşi timp, am auzit: „Hei, eu am făcut asta!” Erau cam două mii de oameni acolo, dar aveam idee de ceea ce urma să văd, dacă mă întorceam cu faţa spre sală. Era o fetiţă absolut splendidă, de unsprezece ani, cu un păr roşu foarte bogat, cu ochi albaştri imenşi şi cu o

Viaţa nu este despre lucruri şi tot felul de chestii. Ea este despre a ne iubi pe noi înşine şi unul pe celălalt, cât de mult putem.

Doresc ca oamenii să poată înţelege că atunci când se înfurie, sunt fericiţi sau se întristează, ei împărtăşeseprezenţă care realmente strălucea. Părea, cel puţin fizic, să aibă un handicap foarte grav. Dar eu ştiam mai bine despre ce era vorba!

Lorrin stătea într-un scaun cu rotile şi cu greu îşi mişca mâinile şi picioarele. Capul îi era aplecat într-o parte, iar la prima vedere părea complet inconştientă de ce se întâmplă în jur. Când m-am apropiat de ea şi am privit-o în ochi, mi-am dat seama că de fapt, Lorrin era prezentă, chiar foarte conştientă şi prinsă doar în capcana fizicului ei. Cu permisiunea sa, am atins-o cu blândeţe. Pentru mine, câmpul ei de energie era ca o plutire în iubire lichidă.

Am întrebat-o dacă era una dintre fetiţele care vorbiseră cu minetelepatic, mai devreme. Sprâncenele i s-au ridicat („Da!”). Eram convinsă. Lorrin şi cu mine am vorbit o vreme telepatic. În

timp ce discutam, mama ei, Karen şi cu mine am râs, în vreme ce fiica şi cu mine ne tăceam treaba. Mama era minunată. A vorbi cu Lorrin şi cu mama ei a fost o adevărată fericire. Am interacţionat timp de 15 sau 20 de minute, până când au năvălit oamenii care au umplut coridoarele, în drumul lor spre conferinţele programate. Lorrin şi mama ei au plecat şi ele să asculte o conferinţă.

Noaptea aceea, pe când dormeam, visele mi-au fost întrerupte şi m-am trezit brusc. Când m-am ridicat, capul îmi era plin cu

Figura. 9. *Lorrin* imagini despre Lorrin. La început am crezut că visam, dar când am realizat că eram complet trează, am ştiut că Lorrin comunica cu mine. Lucrul uimitor, atunci când e vorba despre călătoria în afara corpului, este că nu există spaţiu şi timp, aşa că nu conta pentru Lorrin că eram în plină noapte. Cântăreaţa favorită a lui Lorrin este Leănn Rimes, iar cea mai mare dorinţă a ei era să danseze fericită, ca o

balerină, eliberată de restricţiile corpului. Acum, complet trează, practic am urmărit-o dansând, cu ochii minţii. Lorrin mi-a umplut mintea cu imagini ale dansului ei. Purta pantofi de balet şi stătea pe vârfuri, mişcându-şi braţele graţios, ca şi cum ar fi fost aripi imponderabile, îmbrăţişând aerul din jurul ei, în timp ce făcea piruete şi sărea pe podeaua de dans. În viziunile pe care ea mi le-a trimis, erau peste tot oglinzi şi, cum priveam în fiecare direcţie, am văzut reflexii infinite ale sinelui ei minunat, zburând nestânjenite, de-a lungul podelei. Am râs şi m-am bucurat de fiecare minut al recitalului. Iată o altă fiinţă splendidă, cu simţul umorului! În ziua următoare, când Lorrin şi mama ei s-au apropiat, am tachinat-o pe fată pentru vizita ei nocturnă. Şi-a ridicat sprâncenele („Da!”) şi a zâmbit. Întregul weekend am fost întreruptă deseori de mesaje telepatice, care-mi spuneau că ar trebui „să merg aici” sau „să merg dincolo”. De fiecare dată când am acţionat conform acelor comenzi, am dat nas în nas cu – ghiciţi cine? Cu Lorrin! Ajunsese să fie o glumă între mama micii mele prietene şi mine. Ne-am distrat foarte bine împreună.

Mai târziu, într-o discuţie cu Karen, mama lui Lorrin, am vorbit despre înzestrarea fetei şi despre cum oamenii sunt atraşi de ea. Ea radiază, din interior, o iubire totală şi este splendidă, chiar şi cu toate disfuncţiile ei. Karen a spus că partea cea mai grea în a fi părintele unui copil atât de

înzestrat era să depăşească ideea de a-l vedea infirm şi că are nevoie de ceva pentru a deveni normal. La urma urmei, aceea era doar aparenţa exterioară – doar fizicul este afectat. Interiorul este în bună stare.

Mai târziu, Karen mi-a descris o parte dintre efectele extraordinare pe care Lorrin le-a avut asupra celor care au întâlnit-o. De exemplu, trei persoane au renunţat spontan la famat, după ce au cunoscut-o. Niciuna nu intenţiona să o facă, înainte de a o întâlni. Lorrin părea să aibă abilităţi speciale pentru a comunica şi stimula anumite tipuri de vindecare în oameni.

Copiii precum Lorrin, sunt importante lecţii vii pentru noi toţi. Deseori, când întâlnim oameni şi împrejurări ce nu se potrivesc cu ideea noastră despre „normal”, avem în mod reflex sentimente de repulsie, pentru că am fost învăţaţi că ce e diferit, este şi înfricoşător. Nu avem întotdeauna priceperea de a ne simţi confortabil în situaţii de acest fel. Darurile ce se află în copii noştri speciali sunt nemăsurate. Să ne încadrăm în lumea lor!

BRIAN

(Notă din partea autoarei: această relatare va fi, fără îndoială o provocare pentru cititor şi pentru concepţia lui despre realitate, dacă nu chiar mai mult, întrucât este foarte neobişnuită. Am inclus-o aici, tocmai datorită faptului că e extrem de specială. Copiii de Acum vor continua să fie o provocare pentru concepţia noastră despre

realitate!)

Unicitatea Copiilor de Acum se extinde în timp şi spaţiu, dar şi în realităţi cu care cei mai mulţi dintre noi nu sunt familiarizaţi. Această abilitate de a străbate nestânjeniţi spaţiul şi timpul este o experienţă foarte reală şi fascinantă. Ea presupune abandonarea a tot ceea ce am crezut că ştim despre percepţie şi realitate, dar şi faptul că nu e nimic în neregulă cu asta. Avem o mulţime de învăţat de la Minunaţii Tăcuţi.

La câteva săptămâni după ce le-am întâlnit pe Lorrin şi Karin în Arizona, am plecat în Minnesota, pentru o întâlnire privată a terapeuţilor Lucrători întru Lumină. Întreaga călătorie a fost magică, încă de la început. Nancy, gazda noastră, mi-a scris un e-mail, întrebându-mă dacă aş vrea să particip la o ceremonie privată, ce urma să aibă loc la izvoarele Râului Mississippi, la Lakul Itaska. Momentul era foarte potrivit, întrucât era imediat după ce uraganul Katrina devastase Coasta Golfului. Nancy a organizat zborul cu avionul pentru mine şi soţul meu, aşa că am plecat. Nu o cunoscusem pe Nancy înaintea e-mailului ei doar şi am presupus că mă cunoştea din buletinul informativ, asemenea multora dintre cei ce-mi scriau e-mailuri. M-am dus acolo, prin simplă ghidare interioară.

În dimineaţa de după sosirea noastră, am auzit fără să vreau cum cineva o întreba pe Nancy cum de reuşise să adune un asemenea grup stelar

de oameni, iar ea a spus că aceasta a fost sarcina ei – să adune „familia”. Ideea ei era că acea adunare de weekend va fi despre vindecare şi regenerare, astfel încât toţi să ne întoarcem în lume suficient de împrospătaţi şi odihniţi, ca să ne putem împărtăşi darurile. Pe când ceilalţi se adunau pentru micul dejun, m-am apropiat de Nancy şi am întrebat-o dacă era pe lista mea de abonaţi pentru buletinul informativ. Nu era. Atunci chiar că am devenit curioasă. Intuiţia îi spusese să mă contacteze – şi asta a şi făcut. Deşi simţeam că mai urmează şi altceva, nu eram prea sigură despre ce era vorba, aşa că m-am mulţumit cu atât.

Ani de zile am scris şi am vorbit în ceea ce eu numesc Limbajul Luminii. E un limbaj conceptual, care este foarte puternic în vindecare şi predare, deoarece e energie pură. Limbajul Luminii este alcătuit din simboluri vii, ce conţin învăţături întregi, la multe nivele. Uneori, m-am trezit chiar gândind în acest limbaj. Adesea m-am simţit cumva singură, prin faptul că aveam această abilitate; totuşi, de-a lungul anilor, am găsit şi alte persoane care se exprimă fluent în acelaşi limbaj. De curând, am întâlnit pe unii care au început şi ei să primească acest dar.

În dimineaţa aceea, la micul dejun am făcut cunoştinţă cu Căpetenia Vultur de Aur (Elanul care Stă în Picioare), a naţiunii Sioux Lakota şi cu frumoasa lui soţie, Maria. Vultur de Aur şi cu mine

ne-am împrietenit imediat, lansându-ne într-o conversaţie care, în cele din urmă (şi în mod perfect), a condus la simboluri. În timp ce vorbeam, a devenit evident că el era destul de familiarizat cu simbolurile. L-am întrebat entuziasmată: „Înţelegeţi şi dumneavoastră simbolurile?”

Fără o vorbă, s-a ridicat de pe scaun şi a mers afară la maşina lui, iar când s-a întors, mi-a întins un caiet plin cu aceleaşi simboluri cu care lucrasem ani de zile. M-am întors spre computerul meu şi am început să-i arăt un set de cârduri pe care le desenasem – evident, cu simboluri. Eram atât de emoţionaţi că ne găsiserăm unul pe celălalt! Am vorbit mult despre traducerile noastre şi despre diferenţele în poziţionare sau direcţie, care schimbă înţelesul simbolurilor (Referinţe la simbolurile vii pot fi găsite în codicele Nag Hammadi, la Evanghelia Adevărului. Aceste documente vechi, descoperite în anii 1940, au fost găsite în vase de lut, într-o peşteră din Nag Hammadi, pe malul Mării Roşii. Ele par să fie parte din Biblioteca Gnostică şi, fiind considerate eretice, au stat ascunse mai bine de două mii de ani.)

Ziua următoare, Bennie Lebeau (numit şi Hinet Albastru) o altă fiinţă frumoasă şi extrem de dotată spiritual, a apărut cu mai multe piese dintr-un puzzle. (Bennie face parte din comunitatea Shoshone şi şi-a petrecut cea mai mare parte a

timpului realizând ceremonii în locuri sacre, pentru a vindeca Pământul. Atunci când conectează reţelele sacre, Bennie vindecă şi apa; pâraiele secate revin la viaţă, iar curgerea apei continuă mult timp după plecarea lui. Unde fusese secetă, ploaia şi umezeala sunt din nou abundente.) Bennie şi cu mine am început să conversăm şi, destul de repede, am ajuns la subiectul simbolurilor. Nu era o surpriză că şi Bennie le cunoştea. La un moment dat, în timpul conversaţiei, ni s-a alăturat şi căpetenia, iar Nancy stătea în spate cu un surâs foarte satisfăcut şi bine-meritat pe faţă. Destul de repede devenise clar de ce unii dintre noi ne adunaserăm acolo.

Am început să le povestesc celor doi despre William şi despre cum comunică el cu mine telepatic, precum şi despre alţi copii care m-au contactat. William îmi spusese că şi el cunoştea simbolurile, aşa că le-am prezentat pe scurt experienţele mele. Nancy a auzit fără să vrea, ce am spus despre William, dar nu prin comunicarea verbală, şi s-a repezit spre mine, prinzându-mi braţul. Vorbea atât de repede, că mi-a fost greu să-i înţeleg cuvintele. „Trebuie să veniţi şi să vedeţi neapărat ceva. Am crezut că un copil într-adevăr inteligent a făcut asta, dar acum am înţeles. Priviţi! Am cumpărat asta la o expoziţie a meşteşugarilor – unde bunicul unui băiat avea o tarabă!” Nancy era foarte emoţionată. „Bunicul a spus despre copil că nu vorbea şi că tot ce făcea

era să scrie aceste simboluri. N-a vrut să spună mai multe; părea că discuţia despre nepotul său era destul de stânjenitoare pentru el. Am presupus că era vorba despre un copil mic, dar acum realizez că probabil i-am înţeles greşit spusele”.

Cu aceste vorbe, Nancy s-a întins spre un raft al bucătăriei ei şi a scos de acolo o piesă uimitoare din ceramică. Avea forma unei farfurii şi la margini avea simboluri în inele concentrice – cu un set diferit înăuntrul primului set şi cu un altul înăuntrul acestuia – dar şi o secţiune în mijloc, care înfăţişa o spirală. Imediat ce am văzut farfuria, conştiinţele orburi ale copiilor din câmpul meu au început să sporovoiască deodată. Toate erau foarte stârnite. Mi-au spus că acel băiat fusese pierdut şi că l-am putea ajuta. Ia te uită, viaţa continua să devină mai stranie şi mai incitantă!

Desigur că tot ceea ce aveam de făcut era să intru în contact cu autorul farfuriei şi să vorbesc cu el. Întrucât farfuria fusese cumpărată la întâmplare, la un târg al meşteşugarilor, n-aveam nicio idee cum i-am putea contacta familia, aşa că trebuia să facem asta telepatic. Chiar dacă vorbeam telepatic cu copiii, ei erau cei care mă contactau, eu fiind încă nouă în această privinţă. Nu prea ştiam cum să procedez dar, ca de obicei, ceea ce s-a întâmplat a fost uimitor. Am stabilit un spaţiu în care să se poată aduna toată lumea. Ţinând farfuria în mâini, mi-am deschis conştienţa

şi, brusc, în capul meu a început să curgă informaţii. Cel ce făcuse farfuria a venit în câmpul meu sub formă de orb şi a început să vorbească cu mine. Îl vom numi Brian. Am ascultat foarte atentă la ce mi-a spus Brian şi am împărtăşit cuvintele lui, tuturor celor din grup.

L-am întrebat pe Brian de ce făcuse acea farfurie. A spus că o făcuse întrucât ştia că, într-o zi, persoana potrivită o va vedea, va recunoaşte mesajul şi îl va contacta – şi iată că se întâmplase!

(Acesta a fost iar unul dintre acele momente din viaţă în care afli că tot ce-ai crezut că ştii suferă o schimbare majoră. Realitatea se extinde şi nu există centuri de siguranţă, astfel încât nu are sens să încerci să te dai înapoi. Momentul te va menţine acolo unde trebuie să fii!) întorcând farfuria în mâini, am început să observ anumite modele în cadrul desenului. Simbolurile erau dispuse pe mai multe nivele, începând de la marginea exterioară şi coborând spre centru.

Când am început să învârt în mâna farfuria, aspectul paralel al lui Brian a început să-mi vorbească telepatic. Ceea ce-mi spunea era uluitor. El a spus: „Trebuie să citeşti holografic. Priveşte întâi la numere”. Aşa că, am început să număr semnele şi simbolurile. Brian mi-a expus genetica „poporului său”. Mi-a spus că o parte a codului pe care l-a construit în creaţia lui ceramică explică structura ADN-ul lor. A spus că oamenii de pe planeta lui descoperiseră patru

lanţuri

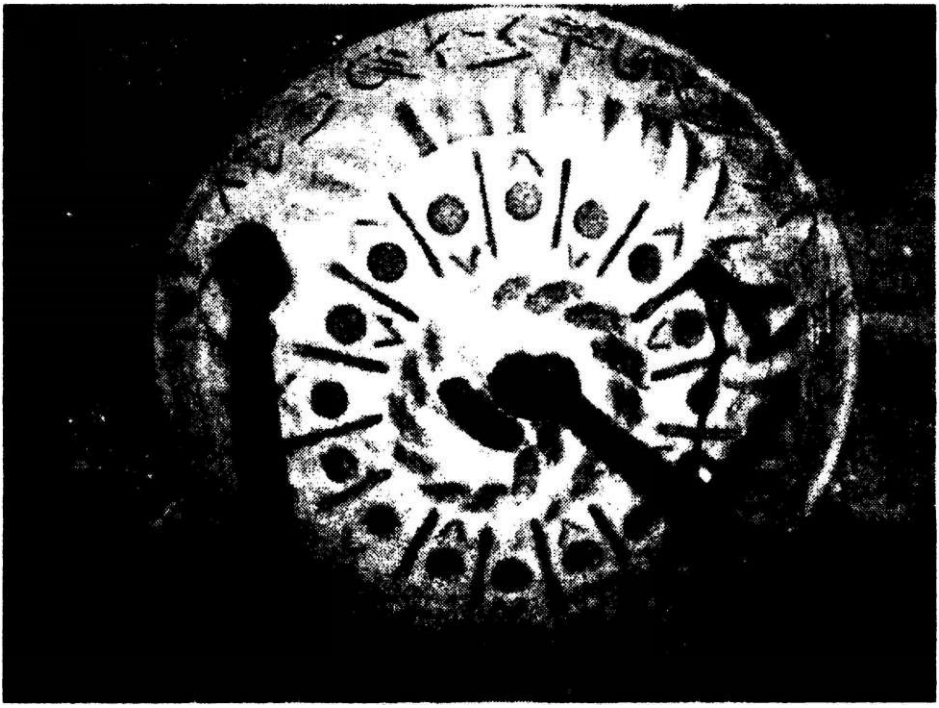

Figura 10. O vedere frontală a farfuriei de ceramică. E dificil de văzut în fotografie, dar ea este curbată ca o strachină foarte puţin adâncă, (cu mulţumiri pentru Nancy Kunta)

de ADN (în comparaţie cu cele două ale noastre), şi exact dublul codonilor genetici, pe care îi are fiinţa umană. (Un codon este o secvenţă specifică a trei baze adiacente pe o plajă de ADN sau AM, care furnizează informaţia de cod genetic pentru un anume aminoacid. În esenţă, ei îi spun ADN-ului cum să funcţioneze şi să comunice înapoi spre AM. Codonii le spun corpurilor noastre când să oprească şi să pornească miriadele de

procese ce intervin constant în interiorul nostru. De asemenea, anumite seturi de codoni contribuie la activităţi anormale în corpurile noastre.)

Brian ne-a spus că aspectul lui paralel era de pe planeta Steara. Ne-a explicat că ADN-ul stearienilor are aspecte holografice, care comunică foarte asemănător cu cristalele lichide. Cristalele lichide creează un câmp de energie fluid, în care comunicarea e pură şi imediată şi conţine uriaşe cantităţi de informaţie, în format minuscul. A spus că ADN-ul nostru e la fel de dotat ca al lor, doar că

Figura 11. Farfuria de ceramică mai detaliată

nu la fel de evoluat. Ne-a împărtăşit apoi că ADN-

ul stearienilor e capabil de comunicare intenţională şi complet armonizată în realităţi paralele. A spus că această structură genetică le oferă capacitatea de a se dematerializa, în timpul călătoriilor intergalactice. Cu alte cuvinte, au însuşirea de a-şi reduce corpurile la formatul esenţial şi de a străbate spaţiul şi timpul spre alte realităţi, planete, sisteme solare, galaxii şi aşa mai departe. De asemenea, Brian a mai spus că poporul lui era foarte avansat tehnologic şi că învăţase să călătorească în „spaţiile dintre”. Acestea sunt cam acelaşi lucru cu găurile de vierme, dar „spaţiile dintre” sunt căi chiar şi mai complexe, care îi cer călătorului să se dematerializeze la un anume nivel. Este absolut uimitor!

Pe măsură ce Brian „vorbea”, mi-a prezentat vizual, descrierea a ceea ce spunea – iar capul meu era plin cu imagini ale altei planete, „spaţiile dintre” şi reducerea şi asimilarea particulelor. Mi-a arătat cum stearienii îşi pot stimula particulele prin conştiinţă, determinând separarea acestora în relaţii armonice diferite – şi cum acest lucru le permite să călătorească în „spaţiile dintre”, în chip de câmpuri de energie, spre destinaţii clare în spaţiu şi timp. Era ca şi cum sărisem direct în efectele speciale ale unui film ştiinţifico fantastic, regizat de Brian.

Brian a mai spus că stearienii sunt cu mult mai evoluaţi decât fiinţele umane. Ei nu folosesc

cuvintele pentru comunicare, întrucât nu le sunt necesare, ci comunică telepatic, cu simboluri. Aceste simboluri poartă seturi complete de informaţie şi nu sunt de citite separat. Brian a spus că simbolurile sunt seturi de frecvenţe armonice, similare câmpurilor noastre de energie. Simbolurile de pe farfurie spun o poveste fantastică despre lupte planetare, despre neamul galactic al lui Brian şi chiar coordonate ale stelei.

Brian a povestit despre un sistem solar din partea centrală a galaxiei noastre, în care s-a întâmplat un eveniment catastrofal. Se pare că acest sistem solar, Andion, se roteşte pe o orbită eliptică, în jurul a trei sori. (Rotirea în jurul sorilor era un proces îndelungat, iar zilele, pe planeta lui, nu erau ca cele pe care le avem aici, pe Pământ.) Orbita Stearei a fost schimbată pentru totdeauna, de către o gaură neagră din centru galaxiei. (O gaură neagră este, de fapt, un mecanism de echilibrare între universuri. Pe măsură ce un univers se extinde, gaura neagră permite eliminarea excesului de energie, într-un univers paralel. Găurile negre sunt prezente în toate universurile, iar acest sistem de „control şi echilibru" menţine echilibrul între nivelele realităţii.) Din cauza dezechilibrului creat de atracţia

gravitaţională puternică a găurii negre, planeta lui Brian a fost scoasă de pe orbita ei

normală. Înclinarea axei planetei a determinat o schimbare a polilor, care, la rândul ei, a declanşat un efect de clătinare. Nordul magnetic şi adevărat al planetei s-a schimbat, iar proprietăţile gravitaţionale ale planetei s-au schimbat şi ele. În locul unei căi eliptice în jurul a trei sori, orbita planetei a devenit un model de luping dezechilibrat. Era ca o rachetă fără giroscopul care să-i echilibreze traiectoria. Steara s-a ciocnit cu un corp celest rebel. Distrugerea Stearei a fost imediată şi completă.

În sistemul solar Andion fuseseră treisprezece planete. Acum mai erau douăsprezece.

În momentul distrugerii planetei, un număr mare de stearieni erau plecaţi în afara ei, „cu însărcinări”. Nefiind pe Steara în momentul dezastrului, ei au supravieţuit, însă fără un acasă la care să se întoarcă. Brian a venit să ne spună că în sistemul lor solar există o planetă cu atmosferă verde, ce nu poate fi locuită de stearieni, dar ar putea fi locuită de alţii. A spus că aerul nu e compatibil cu corpurile lor, ce conţin cantităţi substanţiale de minerale ca iridium şi molibden. Existenţa dominantă a acestor două minerale îi ajută pe stearieni să lucreze în armonie cu universul. Construcţia oamenilor se bazează pe carbon. Ne-a mai spus, de asemenea, că stearienii ne pot părea anormali – dar oamenii sunt cei anormali, deoarece sunt, din punct de vedere

evolutiv, în urma celor mai multe civilizaţii. \ menţionat că, la stearieni, creierele sunt complet cablate şi că ei sunt capabili de tehnologii inimaginabile.

Cultura Stearei era structurată înspre binele întregului. Cu alte cuvinte, fiecare acţiona în interesul planetei şi al celuilalt. Brian ne-a spus că aici, pe Pământ, suntem pe o „cale rea”, deoarece nu acordăm atenţie lucrurilor care sunt importante pentru supravieţuirea noastră. A spus că oamenii de pe Pământ se luptă, în mod constant, pentru nimic:

„Oamenii de pe Pământ sunt, în mare parte, ca nişte copii răzgâiaţi. Fiecare crede că oricine altcineva e responsabil pentru fericirea lui, sau că trebuie blamat pentru mizeria în care se află. Acest tip de gândire înseamnă o separare de binele întregului şi nu va merge la infinit. Nimeni nu e mai bun decât celălalt şi, dacă nu îl veţi schimba, acest fel de a gândi vă va distruge. Cele mai multe dintre fiinţele umane au o viziune atât de exagerată despre ele însele, în raport cu toţi ceilalţi, încât au închis poarta accesului conştient la realitatea mai largă. Acest lucru se poate schimba. Noi am învăţat din greşelile noastre şi, dacă sunteţi dispuşi să ascultaţi, vă putem ajuta. Există alternative mult mai curate şi mai uşoare la combustibilul pe care îl folosiţi în mod curent. Ceea ce folosiţi acum poluează fiecare aspect al mediului vostru şi creează un dezechilibru pe

Pământ, iar resursele sunt limitate”.

Am avut mai mult material de la Brian, însă şi din ceea ce v-am prezentat aici se desprinde ideea că, acolo, undeva, există un copil care îi poate oferi lumii capacităţi fără limită şi o tehnologie fantastică. L-am rugat pe Brian să iasă la vedere, aşa cum o făcuseră şi alţi copii, mai ales să-i apară lui Nancy, sau celor care locuiesc în zonă, astfel încât să poată primi mai mult sprijin pentru ceea ce este el cu adevărat. Spre marea mea bucurie, Brian a apărut în persoană, împreună cu bunica sa!

Simţurile ne sunt înşelătoare, când e vorba de Minunaţii noştri tăcuţi. Deşi par extrem de limitaţi la exterior, ei au lumi întregi de oferit – dar numai dacă ne vom deschide într-atât încât să-i auzim.

Primul pas e să fim deschişi la posibilităţile realităţilor alternative – deoarece ele există cu adevărat.

Următorul pas este să abandonăm atitudinea de control şi să ne îngăduim să trăim momentul. Când o facem, e mult mai posibil să culegem din numărul infinit al celorlalte lucruri ce ne-au lipsit toată viaţa. Lăsaţi copii să ne înveţe complexităţile creaţiei, cu inocenţa fiinţei lor!

CAPITOLUL le>

COPIII DE TRANZIŢIE

Copiii de Tranziţie sunt un grup de fiinţe

foarte speciale, care au venit pe Pământ după Copiii Indigo şi au acum vârste între 16 şi 22 ani, la momentul scrierii acestei căiţi[5]. Prinşi în focul încrucişat al forţelor evolutive, Copiii de Tranziţie au venit pe Pământ cu un bagaj amestecat de energii. E ca şi cum, în momentul în care au venit, în natura lor a fost descărcat şi amestecat câte puţin din fiecare tip de energie. Ei nu sunt Indigo, dar au ceva din energia Copiilor Indigo (de exemplu, simt cu acuitate că paradigmele în care trăiesc nu sunt adevărate). Ei nu sunt nici Copii de Cristal, dar părţi din câmpurile lor de energie lucrează în acelaşi mod ca cele ale Copiilor de Cristal. În multe privinţe, ei sunt adesea la fel de sensibili şi înzestraţi. Nu sunt nici Copii Stelari, totuşi poartă multe dintre atributele lor. Unii dintre ei sunt sclipitori, cunoscând intrinsec multe lucruri despre Pământ şi despre ce e dincolo de el.

Copii de Tranziţie acţionează uneori ca „punţi" între forţe de energie şi câteodată acest lucru poate fi un fenomen fascinant. De exemplu, un copil care e destul de echilibrat şi poartă modele de energie atât de la un Copil Indigo, cât şi de la unul de Cristal poate părea un rebel, însă într-un mod creativ încântător. Iată un caz concret: un tânăr din Norfolk, Virginia, pe nume Chris Garett, a intrat în PETA, o organizaţie care militează pentru drepturile animalelor şi împotriva cruzimii faţă de animale. Grupul desfăşurase o

5 2006, n ed.

campanie împotriva lanţului de restaurante fast food *Pui Fript Kentucky*.

Chris a devenit un apărător atât de înfocat al cauzei, încât a apărut recent la ştirile naţionale pentru că şi-a schimbat legal numele în Cruzime-Friptă-Kentucky-punct-com. În acest exemplu, observăm atât înfruntarea paradigmei, caracteristică Indigo-ului, cât şi energia conştientă social, a Copilului de Cristal. El a afirmat că noul său nume „va fi întotdeauna scânteia pentru a începe o discuţie aprinsă”.

Un alt exemplu uimitor de foiţe energetice Indigo şi Copil de Cristal, combinate, este băiatul de şaisprezece ani, Farris Hassan. Farris a câştigat atenţia internaţională, cu o odisee solitară în Irak. Familia lui este din Irak şi a trăit în Statele Unite timp de treizeci de ani. În timpul vacanţei de Crăciun, când era programată o excursie cu şcoala, Farris şi-a făcut bagajul şi a plecat conform planului. Însă, în loc să-şi întâlnească colegii de clasă, Farris, cu paşaportul şi 1800 de dolari în buzunar, şi-a deviat călătoria spre Irak. Odată ajuns, le-a trimis un e-mail părinţilor, explicându-le ce făcuse. Farrin studiase jurnalismul de investigaţie în liceu, iar intenţia lui era să cunoască el însuşi viaţa poporului irakian, pentru ca să înţeleagă mai clar războiul şi a efectelor sale asupra populaţiei. De asemenea, el dorea să fie martor la istoricele alegeri parlamentare din decembrie 2005. Deşi Departamentul de Stat îi

avertizase pe americani să nu viziteze Irakul, Farris a intrat în zona de război din Bagdad, fără nicio problemă. Cum a ajuns, s-a prezentat unor reporteri de la Associated Press, care stăteau într-un hotel. Le-a spus: „Am crezut că aş putea primi un bonus de compania de avioane, pentru că am zburat atâţia kilometri”. Reporterii au obţinut, în cele din urmă, sprijinul armatei americane şi Farris a fost escortat de trupe până acasă. El reprezintă un alt caz de energii combinate, Indigo şi Copil de Cristal, care contribuie la ridicarea conştienţei sociale şi la realizări uimitoare!

Niciun set de energii de Tranziţie nu seamănă cu celălalt. Copiii afectaţi de noile energii reacţionează într-o multitudine de feluri, iar rezultatul nu este întotdeauna amuzant sau pozitiv, aşa cum s-a întâmplat în cazul tinerilor descrişi mai sus. Unii dintre ei vor părea hiperactivi sau instabili emoţional, din cauza confuziei din cadrul sistemelor lor energetice, în ansamblu. În esenţă, aceleaşi fluctuaţii din câmpul lor energetic, care le conferă o înzestrare excepţională, pot cauza foarte multe probleme. Această situaţie poate determina variaţii extreme în stabilitatea emoţională şi în abilităţile de a face faţă provocărilor.

Copiii de Tranziţie au o percepţie uimitoare asupra multora – sau chiar a tuturor nivelelor realităţii – totuşi le lipsesc adesea abilităţile de a integra logic acele experienţe, în vieţile lor

cotidiene. Datorită acestui fapt, mulţi dintre ei devin furioşi, frustraţi sau chiar se îmbolnăvesc. Au un simţ cosmic legat de faptul că totul e în neregulă în lumea lor, dar, din cauza blocării informaţiei intuitive şi extralumeşti pe care o primesc în mod constant, ei par să nu poată descoperii răspunsurile sau soluţiile pentru sentimentele şi percepţiile lor. Ceea ce văd în afara realităţii tridimensionale este deseori atât de bizar, încât aceşti copii închid comunicarea cu familiile şi prietenii şi încep să-şi interiorizeze experienţele.

Unii dintre Copiii de Tranziţie văd realitatea în moduri cu totul diferite decât cei mai mulţi oameni. În mod constant, ei văd ghizi eterici, îngeri, spirite ale celor ce s-au dus şi chiar ceea ce ei descriu uneori ca demoni (care, de fapt, nu sunt decât fiinţe de la un nivel dimensional inferior). Mulţi dintre Copiii de Tranziţie cu care am lucrat şi-au exprimat frustrarea de a nu avea niciodată intimitate, deoarece sunt mereu înconjuraţi de o mulţime de fiinţe din alte lumi. Pe măsură ce înaintează în vârstă, nu se simt prea în siguranţă. Sunt adesea chinuiţi de sentimentul prezenţei acelor fiinţe întunecate şi au senzaţia că ele sunt acolo, pentru a-i influenţa sau a le face rău. Mulţi dintre ei nu spun asta nimănui. Zi de zi trăiesc în frică şi confuzie. Cu cât situaţia devine mai deranjantă, cu atât mai mare e sentimentul lor de tristeţe şi victimizare. Unii dintre ei ajung chiar să

creadă că sunt influenţaţi sau posedaţi de entităţi întunecate. În cele mai multe cazuri, acest lucru nu este adevărat.

Copii de Tranziţie nu înţeleg că viziunile lor sunt, pur şi simplu, manifestări ale altor planuri ale realităţii. Cum nimeni altcineva nu le poate vedea, copilul începe să creadă că nu e normal şi îl cuprinde un profund sentiment de singurătate. Astfel, ei devin victime ale propriei lor înzestrări. Simt că totul este apăsător şi tulburător, iar când ajung la pubertate, mulţi ajung la convingerea că ceva nu e în regulă cu ei. Percepţia că sunt cumva stigmatizaţi e devastatore. Stările lor de spirit devin întunecate, încep să-şi exprime aceste sentimente prin lucrări artistice, prin felul în care îşi decorează camera sau se îmbracă şi chiar prin activităţile lor. Comportamentul auto-distructiv este destul de frecvent. Dacă se lasă cuprinşi de energiile întunecate, pot ajunge consumatori de droguri şi/sau alcool. Unii sunt depresivi sau chiar cu tendinţe sinucigaşe. După o vreme, pot ajunge chiar sociopaţi, deoarece au devenit indiferenţi şi nu le mai pasă de nimic. La aceşti copii, iluzia întunericului triumfă asupra luminii.

De multe ori, cei mai mulţi dintre noi avem nişte filtre care ne împiedică să vedem şi să simţim totul – dar aceşti copii nu le au. Practic, în timpul adolescenţei, chiar şi copiii „normali” au dificultăţi în a face faţă fluctuaţiilor din corpul şi mintea lor. Plasaţi aceasta într-un set de

sentimente şi percepţii complet diferit, cum sunt cele ale Copiilor de Tranziţie, şi se adaugă o nouă dimensiune, mai problematică. Nu toţi Copiii de Tranziţie sunt copleşiţi de aceste tipuri de sentimente şi experienţe, dar cei care le trăiesc, deseori sunt afectaţi până la extrem. Unii medici ar eticheta aceasta drept comportament psihotic – dar nu e aşa.

Unii dintre Copiii de Tranziţie par că pot face orice, că sunt mai grozavi decât ceilalţi. Îşi pun o mască, atunci când intră în relaţii cu alţii şi, în cele din urmă, nu mai respectă autoritatea. Chiar şi cei care aleg o traiectorie mai pozitivă sunt adesea copleşiţi şi se îmbolnăvesc – pierd în greutate, dau semne de depresie şi manifestă simptome fizice care nu pot fi explicate din punct de vedere medical. E ca şi cum ar jeli pentru întreaga lume. Sunt copleşiţi de darurile lor şi se pierd de-a lungul călătoriei.

La fel ca şi Copiii de Cristal, mulţi dintre Copiii de Tranziţie sunt de o sensibilitate extremă – ei simt şi observă totul. Câmpurile de energie amestecată ale acestor copii contribuie la amplificarea sensibilităţii normale. Imaginaţi-vă că tot ce simţiţi este multiplicat până la puterea a zecea, tot timpul, în fiecare zi a vieţii voastre, bună sau rea. Hiperconştienţi, hipersensibili, „hiper” în toate – iată cum se simt aceşti copii. Rănile emoţionale sunt amplificate dincolo de ceea ce simt oamenii „normali”. Mulţi dintre ei sunt

foarte talentaţi din punct de vedere artistic şi îşi folosesc arta pentru a exprima profunzimea şi amploarea sentimentelor, prin arta dramatică.

O tânără, cu care am lucrat în urmă cu mai mulţi ani, îşi exprima frustrarea de a nu avea niciodată intimitate. Oriunde era sau orice făcea, vedea întotdeauna fiinţe demonice, îngeri şi ghizi. Spunea că, de fiecare dată când se plimba, era ca şi cum ar fi avut un anturaj multidimensional. Era ca şi cum ar fi fost urmărită, ceea ce o înspăimânta. Nu era niciodată singură. Din cauza acestei experienţe, tânăra a început să cunoască lucruri pe care nu i le împărtăşea nici măcar mama ei, de care era destul de apropiată (Mama îşi susţinea mult fiica şi a avut iniţiativa de a lucra împreună.) Tânăra simţea că n-ar fi putut împărtăşi trăirile ei cu nimeni, întrucât ele erau atât de bizare, încât o făceau să-şi pună în mod constant la îndoială, sănătatea mentală. Devenise înspăimântată şi nesigură.

Treptat, ea a devenit destul de bolnavă şi nimeni nu a putut afla de ce. Când am întâlnit-o pentru prima oară, era deja bolnavă de luni întregi. Era slabă, cu cearcăne întunecate, iar vitalitatea îi era foarte scăzută. Niciuna dintre analizele medicale pe care le făcuse nu oferea vreun răspuns. Era bolnavă şi obosită! Tot ce îi trebuia acestei fete frumoase ca să revină la viaţă era ca cineva să-i spună că ceea ce trăia era real şi simplu. Am vorbit ore întregi şi, pe măsură ce-

mi mărturisea experienţele, i-am spus: „Dacă trăieşti aceste lucruri, atunci trebuie *să le şi cunoşti…*” M-a privit cu ochii măriţi şi mi-a răspuns că nu vorbise nimănui despre asta. De unde ştiam eu? Era uimită şi uşurată să afle că şi alţii aveau aceleaşi daruri ca şi ea. După prima noastră şedinţă, tânăra mea prietenă a devenit mai sociabilă, a început să se însănătoşească fizic şi să se bucure de viaţă, despovărată de frica ascunsă pe care o purtase vreme atât de îndelungată. Şi-a găsit chiar şi un iubit.

Copiii de Tranziţie care îşi ascund sentimentele şi experienţele devin obosiţi, iar oboseala are şi motive fizice. Sensibilitatea lor exagerată epuizează mineralele de bază, care sunt vitale organismului. Mai întâi se epuizează magneziul, apoi calciul. Alte minerale, cum ar fi aluminul, încep să intre în receptorii celulelor, deşi locul lor nu e acolo. După un timp, corpul devine toxic sau funcţionează mult sub capacitate. Când te afli pentru prima oară în prezenţa acestor copii, ai senzaţia de stoarcere şi golire în acelaşi timp, întrucât ei sunt atât de obosiţi. Cine e sensibil la energii poate realmente simţi cum sunt storşi de aceşti copii. E nevoie de o răbdare specială din partea vindecătorului, pentru a-i pune pe picioare şi a-i echilibra. Copiii de Tranziţie sunt predispuşi la infecţii sau alte boli ce apar şi dispar misterios, deseori fără un diagnostic precis. Eu numesc asta „boală cosmică”, deoarece vine dintr-

o sursă care e dincolo de sursele biologice tridimensionale. Copiii de Tranziţie au nevoie, în special, de validare de sine. Au nevoie să ştie că mai sunt şi alţii ca ei şi că nu sunt singurii care trăiesc asemenea experienţe. Această conştientizare poate însemna, prin ea însăşi, diferenţa dintre un copil care se întoarce spre o viaţă pozitivă, sau unul care, literalmente, nu supravieţuieşte.

Se pare că ei tind spre polarizare – fie devin puternici, fie *percep* puterea datorită darului pe care îl au. Altfel spus, fie îşi dezvoltă calităţile, fie încep să creadă că înzestrarea lor poate fi folosită pentru a câştiga putere asupra altora, într-un mod negativ. Calea pe care o iau este o alegere – dar una făcută pe baza experienţei. Am descoperit că, de cele mai multe ori, opţiunea e legată de modul în care sunt sprijiniţi copiii. Există cei care, sprijiniţi şi stimulaţi, îşi recunosc darul şi evoluează împreună cu el. Pe de altă parte, copiii care îşi ascund sensibilitatea şi cunoaşterea, devin neliniştiţi şi sunt bolnavi tot timpul. Ei se simt neajutoraţi şi lipsiţi de speranţă, iar unii acceptă o putere culeasă din influenţe negative. Mulţi dintre ei devin violenţi cu ei înşişi sau cu alţii.

BRITTANY

Primul Copil de Tranziţie cu care am lucrat a fost o fată de cincisprezece ani, pe care mi-a recomandat-o un prieten psiholog. Am să-i spun Brittany. Datorită unor probleme familiale,

Brittany şi-a orientat darurile ei uimitoare spre răutate şi practicarea vrăjitoriei. Se juca serios cu magia neagră. Era o fiinţă puternică, a cărei forţă energetică umplea încăperea, într-un mod care te făcea să nu te simţi bine, ca şi cum ar fi căutat să doboare pe oricine în preajma ei. Mama ei era în mod evident dominată de ea şi stătea tăcută şi nemişcată, în timp ce fiica vorbea tare şi insultător. Mama nu îndrăznea să o contrazică – nici măcar să dea impresia de împotrivire. Am aflat mai târziu că fata izbucnea adesea, orientându-şi furia şi violenţa împotriva familiei. Pe atunci, tuturor le era frică de ea.

Brittany chiar a iniţiat propriul său grup de vrăjitorie, care practica magia neagră – mai ales în timpul nopţii. Ea şi grupul său trăiau într-o promiscuitate sexuală evidentă şi aveau comportamente deviante. Nu exista niciun discernământ în privinţa a când, unde şi cu cine aveau loc aceste acte. Ea părea să nu vadă nimic în neregulă la comportamentul ei – ba, dimpotrivă, părea chiar mândră de acţiunile sale. Brittany şi grupul ei de prieteni hoinăreau noaptea pe străzi, făcând lucruri îngrozitoare, după standardele majorităţii oamenilor. Nu-i păsa dacă rănea pe cineva, deoarece credea că violenţa şi comportamentul ameninţător îi amplificau puterea. Brittany înţelesese că ea şi câţiva dintre prietenii ei aveau puterea să influenţeze gândurile şi acţiunile celorlalţi şi şi-a folosit darul ca o armă

de manipulare a oamenilor. Ea şi-a dat seama că telepatia ei poate fi folosită în interes propriu şi o folosea în mod curent. Pe măsură ce a învăţat să-şi direcţioneze darul în acea direcţie, a început să se amăgească tot mai mult cu propria sa măreţie. Familia era îngrozită de ea. Nimeni nu îi restricţiona în niciun fel acţiunile, nimeni nu o oprea să iasă din casă. Priceperea părinţilor lăsa de dorit. În general, familia era grav disfiincţională, din multe puncte de vedere. S-ar putea spune că Brittany se născuse în acea familie, astfel încât creşterea şi învăţătura să aibă loc în ambele tabere.

Când mama ei a adus-o la o întâlnire, Brittany s-a comportat cu aversiune. Vocabularul ei era plin de injurii şi a creat în jurul ei un bloc de energie, puternic precum o fortăreaţă. O simţeai ca pe răutatea pură şi emana răutatea născută dintr-o furie profundă. Simţindu-mă frustrată că nici fiica nici mama nu comunicau cu mine dincolo de politeţuri, am decis să discut cu Brittany în termenii săi. I-am oglindit ceea ce ea îmi arăta mie – răutate şi toate celelalte. Surprinsă de manifestarea mea de dragoste dură, a răspuns în mod pozitiv şi, până la urmă, a fost de acord să lucrez cu ea. Corpul energetic al lui Brittany era un conglomerat de mai multe tipuri de energie şi era foarte dezordonat. Au avut loc schimbări şi şedinţa s-a terminat. De fapt, către finalul şedinţei, a răspuns foarte bine. Copilul atât de

răutăcios, care intrase la mine cu nişte răgete de leu, a plecat în acea zi cu un zâmbet senin şi m-a îmbrăţişat îndelung.

Din păcate, cu trecerea timpului, Brittany a ales din nou căile întunecate. A avut o tentativă de sinucidere şi a fost spitalizată. Apoi a început să ia contact cu nişte entităţi puternic negative. În această situaţie, nu prea mai putea primi ajutor, pentru că jucase acest joc pentru prea mult timp. Mai târziu, am primit un telefon din care am aflat că sora ei, mai mică cu un an sau doi, era de asemenea în pericol, prezentând un comportament similar. Alt copil extrem de înzestrat, fără o plasă care să-l prindă atunci când cade. Brittany a ajuns până la urmă obosită de viaţă şi de tot ce avea legătură cu viaţa. S-a îmbolnăvit foarte tare şi a murit – fie-i sufletul şi inima binecuvântate. Avea atât de multe de oferit, dar nu a reuşit niciodată să-şi găsească locul, într-o lume care nu a înţeles-o. Acesta a fost un caz în care, în mod clar, familia, pusă faţă în faţă cu o fiinţă puternică, nu a avut puterea şi priceperea de a sprijini copilul în moduri constructive, bazate pe darul ei. În schimb, s-au lăsat copleşiţi de situaţie. Tot ajutorul profesional din lume nu va schimba o situaţie, dacă toţi cei implicaţi nu acceptă să participe.

Uneori, nimic din ceea ce are societatea de oferit nu se potriveşte cu nevoile disperate ale unui copil precum Brittany. În final, unii dintre aceşti copii renunţă, pur şi simplu. Faptul că nu

putem să-i acceptăm pe cei atât de diferiţi – şi, în schimb, îi etichetăm ca fiind disfuncţionali, până când ajung să confunde acea disfuncţionalitate, cu identitatea lor – este realitatea tristă a societăţii noastre. În

f opinia mea, cea mai importantă cauză a acestui eşec este frica de ceea ce este „anormal”. Oare ce s-ar fi întâmplat, dacă Brittany ar fi fost sprijinită încă de la început? Oare cum ar fi fost dacă s-ar fi simţit fantastic în propria-i piele? Cum ar fi fost? Nu vom şti niciodată.

HEATHER

Un alt Copil de Tranziţie a venit la mine la solicitarea mamei, care e prietenă şi colegă cu mine, dar s-a dovedit că lucrurile stăteau altfel. Când m-am întâlnit cu Heather şi cu mama sa, mi-am dat seama că, de fapt, fata nu voia să fie cu mine, poate şi din cauză că mă cunoştea de mai mulţi ani, ceea ce putea fi stânjenitor pentru ea. Le-am îmbrăţişat pe amândouă şi le-am condus spre un loc unde puteam discuta în linişte.

Heather avea şaisprezece ani, se droga, trăia în promiscuitate şi avea un comportament violent. Nu-i păsa că tăiase pe cineva cu cuţitul. Când îmi povestea despre asta, râdea. Deoarece era conştientă de alte realităţi şi pentru că intrase în modele negative de comportament, a ajuns la concluzia că era posedată de un fel de demon. Spunea că a avut o mulţime de gânduri ce păreau să vină din altă parte. S-a simţit deseori rea şi s-a

gândit că răutatea îi era stimulată de entităţi întunecate. Nu se simţea responsabilă pentru faptul că era posedată. Din punctul ei de vedere, nimic din ceea ce făcea nu era greşeala ei, ci a celor care vorbeau în capul ei, tot timpul. Nu era dispusă să recunoască faptul că ea era cea care făcea alegeri greşite în viaţa ei.

Am stat liniştită şi am ascultat, urmărindu-i schimbarea. Din fata pe care o ştiam, se schimbase în cineva ce personifica răutatea absolută. Pe măsură ce ascultam, am înţeles că Heather se convinsese singură de aceste lucruri, deoarece nu avea alte răspunsuri. Nimeni nu-i oferea răspunsuri pentru ceea ce trăia. În plus, tatăl ei părăsise familia, cu ceva ani în urmă, eveniment ce părea să-i confirme că, oricum, nu era dorită sau iubită. Înarmată cu asemenea convingere, îşi dovedea lipsa de valoare cu mijloacele oferite de darul ei. În acest caz, hipersensibilitatea ei (definitorie pentru un Copil de Tranziţie) îi amplificase la maximum sentimentele şi ea reacţiona negativ pe baza lor.

După ce am ascultat-o o vreme, am încercat să-i captez interesul. Am schimbat frecvent tactica, astfel încât s-o menţin un pic în dezechilibru. Heather încerca să-mi ofere portretul unei persoane care nu se potrivea cu ea, iar eu nu eram dispusă să îi dau crezare. Când a început să insiste asupra faptului că era posedată, am oprit-o şi i-am trimis înapoi aceeaşi

negativitate pe care mi-o trimisese.

„Prostii”, am spus. „Dacă realmente ai fi posedată, n-ai fi fost în stare să mă îmbrăţişezi, când ai venit aici! Ţi-ai găsit doar o scuză ca să-ţi justifici comportamentul şi n-am de gând să te cred, nici măcar o secundă”. Imediat, a făcut ochii mari şi în ei s-a citit din nou răutatea. Era destul de impresionant să fii ţinta privirii ei pline de ură. Heather s-a străduit în continuare să mă convingă că exista o entitate care o foiţa să facă lucruri rele. Transmiţându-i energia complet opusă, a iubirii pure, i-am spus că ştiam cine era ea cu adevărat şi că Heather pe care o cunoşteam n-ar fi putut accepta acest tip de neputinţă. Şi tot aşa, înainte şi înapoi, până am ajuns ca, în cele din urmă, ea să accepte să lucreze asupra energiei, împreună cu mine.

La începutul şedinţei, observasem că existau într-adevăr entităţi întunecate ce se învârteau prin preajmă, dar ele fuseseră atrase de faptul că Heather se droga şi făcea lucruri care îi confirmau dispreţul de sine. Nu entităţile îi creaseră alegerile greşite, ci erau doar rezultatul lor. Cum e tipic pentru Copiii de Tranziţie, câmpul de energie al lui Heather era cu totul strâmb şi haotic, cu trasee deviante prin tot sistemul energetic. Energiile ei erau de asemenea foarte diverse – nu Indigo, nu Copil de Cristal, nimic în special şi totul deodată.

Lucrând cu ea, i-am vorbit despre iubire şi

despre acceptare necondiţionată. I-am spus că ea nu era niciunul dintre lucrurile negative în care ajunsese să creadă. I-am spus că o văd minunată. Şi chiar aşa era. Am văzut şi am simţit durerea lui Heather şi i-am oglindit-o prin compasiune, cu iubire. I-am vorbit despre darurile ei, şi am arătat o înţelegere blândă, ştiind ce înseamnă să fii diferit. De asemenea, i-am vorbit despre iubire şi despre schimbarea pe care o poate face forţa iubirii, în supunerea furiei şi a dispreţului de sine. I-am spus că nu eram dispusă să accept din partea ei altceva decât o afirmare a perfecţiunii sale. I-am spus că ştiam că e o fiinţă minunată. Am discutat despre multe dintre experienţele ei din alte lumi şi am reuşit să i le explic pe fiecare, oferindu-i lămuriri despre ce se întâmpla. A fost o mare uşurare pentru ea. Heather începea să înţeleagă că a fi conştientă, nu înseamnă, în mod necesar, a se considera responsabilă pentru orice.

Una dintre problemele cele mai dificile cu care se confruntă aceşti copii este că, adesea, ei se simt responsabili pentru intuiţiile, experienţele, viziunile şi precogniţiile lor. Devin victime ale propriilor daruri – cel puţin aşa cred ei. Ei nu sunt responsabili pentru informaţia care vine la ei. De regulă, imediat ce găsesc pe cineva care să-i susţină şi să înţeleagă realitatea experienţelor lor, aceşti copii vor face o întoarcere cu 180 de grade, deoarece fricile şi grijile le-au fost domolite.

În timpul unor lucrări mai intense pe care le-

am făcut împreună, Heather părea uneori să hoinărească în mintea ei, ca şi cum ar fi digerat conversaţia noastră. Asculta, dar abilitatea ei de a accepta adevărul era împiedicată în faţa propriei negativităţi. Totuşi, în cele din urmă, a acceptat schimbarea. Câmpul ei de energie era echilibrat, iar blocajele îndepărtate. Din acea zi, şi-a schimbat viaţa complet – nu s-a mai drogat şi a învăţat să se vadă dintr-o perspectivă pozitivă. Viaţa ei a început să reflecte acele schimbări pozitive. E iubită de toţi cei ce ajung s-o cunoască, îşi foloseşte inteligenţa superioară pentru a-şi proiecta viitorul şi îşi alege medii extraordinare în care să lucreze şi să se distreze. Heather a devenit bonă pentru numeroase familii şi e mulţumită că e iubită de copiii cu care lucrează, ca şi de familiile lor. Iar familia o sprijină în continuare. Are douăzeci şi unu de ani acum şi e hotărâtă să trăiască o viaţă confortabilă, fără acel comportament negativ. S-a ţinut de planul ei foarte bine – şi, personal, sunt foarte mândră de ea!

Copiii de Tranziţie au tendinţa să devină atât de furioşi, pentru că au dificultăţi în a gândi raţional. Am descoperit că metoda care funcţionează cel mai bine cu ei implică un pic de „schimbare” în ton şi atitudine. Uneori, singurul mod de a le atrage atenţia este de a le oferi exact ceea ce oferă ei – altfel spus, vorbiţi-le cu propriii lor termeni şi fiii o oglindă pentru ei. Şiretlicul

este nu să fii ca ei, ci doar să oglindeşti comportamentul lor. Se poate face asta cu fermitate, fără a cădea în partea urâtă a acelui comportament. Odată ce le-ai câştigat atenţia (de obicei datorită şocului de a vedea un profesionist acţionând astfel!), adevărul iubitor poate fi comunicat. Percepţia lor ridicată recunoaşte adevărul şi îi răspunde.

Copiii învaţă de la adriţi şi de la contemporanii lor, ca şi din mass-media, despre amăgire şi comportamente autodistructive şi deseori folosesc ce-au învăţat, pentru a valida sentimentul că darurile lor îi fac să fie nimeni sau ieşiţi din comun. Aceşti copii trebuie recunoscuţi şi încurajaţi, arătându-le cum să-şi folosească darurile pentru a evolua pozitiv. Cel mai mult din toate, trebuie scoase în evidenţă şi utilizate abilităţile lor de comunicare. Când un copil începe să se închidă faţă de ceilalţi, este adesea pentru că abilităţile lui de adaptare lipsesc şi pare mai sigur să-şi reţină sentimentele puternice, decât să rişte să se expună şi să devină vulnerabil. E posibil ca asta să însemne că nu este auzit. Un copil care nu se simte auzit de alţii începe să creadă că nu merită să fie auzit. Acestor copii trebuie să le recunoaştem capacităţile, chiar şi atunci când nu putem să le înţelegem experienţele. Lipsa noastră de înţelegere nu înseamnă că ei sunt mai puţin reali! Nu avem de ce să ne temem; conştienţa înaltă nu e contagioasă.

O atitudine moderată le este şi ea utilă Copiilor de Tranziţie – nu un set restrictiv de sarcini, ci un set permisiv de activităţi şi obiective la care să participe. Când un copil ştie la ce să se aştepte, el se simte confortabil. Cei mai mulţi dintre Copiii de Tranziţie care au dificultăţi, trăiesc în familii în care fiecare este prea ocupat ca să-i observe pe ceilalţi, sau în cămine distruse sau disfuncţionale, unde nu există comunicare şi nu se duce o viaţă sănătoasă. Când există un cadru clar în care să trăiască, acesta le spune copiilor că realmente cuiva îi pasă. El le dă copiilor mijloace simple de a-şi evalua siguranţa într-un mediu previzibil, dar şi validare de sine, atunci când realizează ceva în cadrul unui set de reguli şi ghidări.

Copiii de Tranziţie nu sunt doar adolescenţi rebeli. În adâncul lor, ei sunt speriaţi de ceea ce văd, de ceea ce aud şi de ceea ce ştiu – lucruri pe care nimeni altcineva nu pare să le înţeleagă. Ascultaţi-i. Nu-i judecaţi pentru că par să aibă idei şi percepţii ciudate. Încurajaţi conversaţia onestă, deschisă. Avem multe de învăţat de la ei!

CAPITOLUL II
ÎNGERI PE PĂMÂNT

c-a lungul istoriei, am citit sau am auzit despre îngeri care vin pe Pământ, ca să ne fie de ajutor. Acest fenomen surprinzător de obişnuit mi-a fost demonstrat pe viu, cu ceva timp în urmă,

când abia am putut evita un accident de maşină. Conduceam cu viteză mare pe şosea când, dintr-odată, mi-am dat seama că în faţa mea era o bucată mare de lemn. Înainte de a realiza ce se-ntâmplă, am trecut peste lemn şi ambele roţi ale maşinii de pe partea şoferului au zburat. Din acel punct, totul s-a derulat cu încetinitorul. O milionime de secundă am fost conştientă de fiecare parte complicată a desfăşurării evenimentelor.

„Îngerilor!”, am strigat. „Ajutaţi-mă!” O parte a maşinii era pe jos şi eu alergam mai departe, pe două roţi, cu viteză excesivă. Eram încă pe banda rapidă şi trebuia să trec pe cealaltă, fără să-mi destram maşina, să lovesc pe altcineva, sau să pierd cu totul controlul. Echilibrul maşinii era periculos de precar. Mai repede decât am putut înţelege, am început să primesc instrucţiuni, pe un ton calm. „Uşor”, a spus vocea. „Nu intra în panică. Întoarce volanul foarte uşor, aşa, nu prea mult, altfel maşina se va rupe”. Îmi dădeam seama de asta! „Acum, foloseşte avântul maşinii pentru a o îndrepta, încet, spre cealaltă bandă – acum! Gata. Acum atinge frânele uşor, astfel ca maşina să se oprească în linie dreaptă – bine, bine. Acum scoate-o de pe şosea şi opreşte-o”.

În ciuda situaţiei, în timp ce urmăream instrucţiunile, m-am simţit calmă şi ghidată

perfect. Când am ieşit din maşină şi am văzut cât era de avariată, am început să tremur toată. Adrenalina ce izbucnea în sistemul meu era la nivel maxim. Automat, m-am dus la portbagaj pentru roata de rezervă şi cric, doar ca să realizez o secundă sau două mai târziu că aveam doar o roată. Eram oricum prea ameţită de la şocul accidentului, pentru a încerca să folosesc cricul.

„Am nevoie de un înger, Doamne”, am spus, în vreme ce mă sprijineam de maşină. Când mi-am terminat rugăciunea, am văzut o furgonetă care încerca să ajungă la mine. Furgoneta s-a oprit şi un domn amabil, mai în vârstă, a coborât din ea. Chiar şi în nenorocirea în care mă aflam, tot am observat o strălucire în jurul salvatorului meu. Era foarte liniştit, iar puţinele cuvinte pe care le-a spus au fost liniştitoare. A vorbit doar ce era necesar, nimic mai mult. M-a ajutat cu tot ce era nevoie şi, înainte de a pleca, l-am întrebat cum îl cheamă. Mi-a spus, precizând că trăia într-o anumită zonă, pe care o cunoşteam. Mai târziu, când am încercat să-l găsesc, ca să-i mulţumesc pentru ajutor, am descoperit că nu exista. Adresa nu exista. Nimeni nu auzise de eroul meu blând. Nu era de pe acest Pământ – rugăciunile mele fuseseră auzite şi un înger a venit.

Există nenumărate istorisiri ca aceasta, în care îngeri vin pentru a salva – şi apoi dispar la fel de repede, fără să se mai audă vreodată de ei. Acest gen de interacţiune angelică e tipică pentru

îngerii păzitori.

Totuşi, îngerii pe care îi voi descrie aici sunt foarte diferiţi. Ei sunt fiinţe născute în formă umană cu aripi şi tot restul. Aripile lor nu sunt vizibile tuturor, dar există persoane care le por vedea. Există ceva eteric în aceşti copii, iar cuvintele sunt insuficiente pentru a descriere despre ce e vorba. Puţinii pe care i-am întâlnit au o viaţă foarte grea. Sunt trişti pentru omenire, într-un mod cosmic. Ei nu se simt ca aparţinând cu adevărat lumii noastre şi, în acelaşi timp, ştiu despre

Dumnezeu, Spirit şi Lumină şi trăiesc profunzimea sentimentului care vine din această cunoaştere aflată în adâncul fiinţei lor.

MICHAEL

Acum şapte sau opt ani, am primit un telefon de la o foarte bună prietenă, care îmi cerea să vorbesc cu un tânăr pe care îl cunoştea. Acesta avea douăzeci şi ceva de ani. Prietenei mele i se părea că tânărul e în dificultate şi că voi înţelege, după ce voi vorbi cu el. Pe atunci încă lucram la clarificarea propriei mele treziri şi am fost foarte interesată să aud povestea acelui tânăr. Îl voi numi Michael.

Înainte de a-l suna, m-a apelat el. La început, Michael a fost puţin reţinut faţă de mine. Era în cealaltă parte a ţării şi singur. Simţeam cum tristeţea se strecura prin telefon. Pe măsură ce vorbeam, Michael a început să-şi deschidă sufletul

din ce în ce mai mult şi să-mi spună povestea lui – şi, în timp ce-o făcea, am vrut să-l ajung prin telefon şi să-l mângâi.

„Ani aripi. Mă simt de parcă ar trebui să ies în lume şi să împart mesaje de iubire. În ultimul an am tot hoinărit prin lume. Am mers în Europa şi m-am plimbat desculţ peste tot. Nu suport să port pantofi, pentru că e ca şi cum aş avea picioarele într-o cutie. Am nevoie ca picioarele mele să simtă pământul, deoarece asta mă ajută să rămân ancorat în realitatea pământească. De obicei mă simt ca şi cum nu aş fi tot timpul aici. Realmente am nevoie de ajutor. Am avut unele experienţe minunate în călătoriile mele, mai ales atunci când am fost la Padre Pio. (Padre Pio[6] a fost un preot devotat, care ajunsese cunoscut pentru vindecările miraculoase pe care le făcea Pe corp avea stigmate – urmele crucificării lui Christos.) Când am fost acolo, am putut să simt lumina, iubirea, miracolele lui – şi mă simţeam în largul meu. Am făcut în aşa fel încât să intru în posesia uneia dintre mănuşile sale. Energia acestei mănuşi e o comoară şi un lucru care îţi reaminteşte mereu că o persoană îi poate influenţa pe mulţi. Nu ştiu ce să fac sau unde să merg în continuare. Ştiu că trebuie să împărtăşesc ceea ce cunosc. Ştiu că voi atinge oameni – voi

6 St. Pio din Pietrelcina 25 May 1887 - 23 Septembrie 1968, cunoscut ca Sfântul Padre Pio, a fost un preot c?pucin din Italia, sanctificat de către Biserica Romano-Catolică. El a devenit faimos, printre altele, pentru stigmatele de pe mâini şi picioare. N. tr.

vindeca corpul, inima şi sufletul oamenilor – dar în acest moment mă simt pierdut şi singur. Puteţi să-mi daţi vreo informaţie care să mă ajute?”

mm»!» o

Am închis ochii şi am privit energetic spre acea fiinţă. Avea cu adevărat aripi! Erau albe, cu o strălucire aurie, care se ondula pe margini. Câmpul lui energetic era atât de aproape de perfecţiune, încât era foarte dificil să priveşti spre el, chiar şi în plan eteric, din cauza strălucirii neobişnuite. Dumnezeule, o altă schimbare a realităţii! Avusesem ceva experienţă până atunci, legate de aripi şi îngeri, dar nu mă aşteptasem să vorbesc la telefon cu unul. Am vorbit mai multe ore şi, pe măsură ce trecea timpul, tristeţea lui profundă îi impregna cuvintele. Era atât de rupt de realitate, încât îi era greu până şi să participe la o conversaţie logică. Spiritul său era extrem de pur. Pentru Michael, rana pe care omenirea şi-o făcuse ei înşăşi era atât de mare, încât el se simţea prea mic şi prea neputincios pentru a face o schimbare pozitivă, aici pe Pământ.

Cu intuiţia mea umană, l-am ajutat să înţeleagă mai bine compasiunea, iubirea şi alegerile pe care le facem. I-am vorbit despre siguranţa personală, despre felul în care vulnerabilitatea lui era în acelaşi timp o comoară, dar şi o povară. Era atât de inocent, atât de pur, încât nu pricepea de ce nu puteau toţi să-L înţeleagă pe Dumnezeu, Lumina şi Iubirea. O

vreme, am vorbit cu el numai despre lucruri lumeşti, cum ar fi nevoia de hrană şi somn a corpului său. Avea mari dificultăţi în a-şi susţine corpul fizic, deoarece era concentrat în primul rând pe misiunea sa. Uita deseori să mănânce şi dormea foarte puţin. Era epuizat şi pierduse mult în greutate.

Michael era doar iubire – şi acesta era mesajul pe care voia să-l împărtăşească tuturor, „fii eşti iubire”, i-am spus. „Da, sunt”, mi-a răspuns. „Acesta e mesajul meu, de fapt”.

„Michael”, i-am spus, „trebuie să-ţi aminteşti cum să-ţi foloseşti aripile. E vital pentru călătoria ta. Poţi face cu ele lucruri care să-i impresioneze profund pe alţii. Poţi linişti şi vindeca oamenii”.

„Sunt atât de obosit”, a spus, „dar trebuie să merg mai departe”.

„Da, aşa este, dar dacă nu-ţi acorzi timp să te refaci, să te regenerezi, n-ai să reuşeşti”.

„Ştiu, doar că n-am idee ce să fac cu acest corp. Îmi este străin în toate privinţele”.

Ca urmare, i-am făcut lui Michael câteva sugestii despre cum să se echilibreze în situaţia lui şi cum să se împământeze, astfel încât să funcţioneze în siguranţă şi mai eficient. Asta era el: un înger al perfecţiunii, născut într-un corp imperfect, într-o lume imperfectă – iar amploarea emoţiilor sale îl copleşea.

Spre sfârşitul conversaţiei noastre, l-am întrebat ce avea de gând să facă în continuare. A

sugerat că s-ar putea să hoinărească şi prin alte locuri, printre care a menţionat Tibetul. L-am încurajat să mă sune regulat, dar n-am mai auzit niciodată de el. Încă mă întreb ce s-o fi întâmplat. Sper că a reuşit.

KARA

Acum doi ani am vizitat Canada, unde predam la un workshop. În timpul acestor întâlniri, una dintre participante m-a abordat în legătură cu fiica ei de şaisprezece ani, pe care o vom numi

Kara. Fata era foarte bolnavă de luni întregi, astfel încât mama m-a întrebat dacă pot să programez o şedinţă de vindecare pentru ea.

A venit ziua întâlnirii noastre. Era programată la sfârşitul zilei, astfel încât nu aveam nici limită de timp şi nici întreruperi. Când am ajuns la locul de întâlnire, ochii mei s-au fixat imediat pe Kara. Emana tristeţe: era slabă, cu cearcăne mari, negre – dar era frumoasă. Tristeţea pe care o simţeam era împletită cu cea mai unică energie pe care-am simţit-o vreodată, deşi greutatea acestei tristeţi îmi dădea senzaţia că se îneca în ea. Foiţa ei vitală era foarte slabă. Mama era formidabilă, şi nea lăsat să vorbim.

La început, Kara n-a fost foarte deschisă, întrucât nu mă cunoştea. Foarte repede însă, am stabilit o „zonă sigură” pentru comunicare şi, încetul cu încetul, lucrurile au devenit mai degajate între noi.

Kara mi-a spus că avea aripi şi că fusese

întotdeauna conştientă de ele. Era frustrată pentru că nimeni nu le putea vedea, ca să confirme acest lucru. Trăia simultan în realităţi multiple şi nu era nimeni lângă ea, pentru ca latura sa umană să se manifeste într-o relaţie de camaraderie sau să fie validată. În consecinţă, latura umană a Karei s-a transformat într-o depresie cosmică. Ea nu-şi găsea locul aici, pe Pământ. Nimeni n-o putea înţelege.

„Am aripi”, a spus.

„Da”, am spus. „Pot să le văd”.

„Ele sunt atât de reale pentru mine, încât mi-am tatuat aripi pe spate, ca să le pot vedea în oglindă. Aripile mele sunt foarte albastre”. *Ce creativă*, am gândit De fapt, aripile ei reale erau ca o pudră gri-albăstrie şi erau luminate pe dinăuntru, creând o strălucire subtilă, transparentă, albăstrie pe margini. Păreau să fie foarte fragile – dar ştiam că nu erau.

„Mi-e frică”, a început ea.

Am primit remarca ei cu tăcere atentă şi cu o privire directă, care îi spunea că eram deschisă la orice avea să-mi spună, că nimic din ceea ce mi-ar fi putut spune nu ar fi fost prea ciudat. Am ajutat-o pe Kara, vorbindu-i despre darurile mele ciudate şi ea a continuat.

„Mi-efrică pentru că văd totul – şi, mai rău decât atât, simt totul. Nu înţeleg cum să-mi găsesc echilibrul în această situaţie. Oriunde merg, îi văd pe alţii ca mine, care nu-şi dau seama cine sunt.

Văd îngeri, ghizi spirituali şi spiritele oamenilor morţi. Entităţi întunecate mă urmăresc tot timpul. Nu sunt întotdeauna aceleaşi, dar simt că într-un fel sunt după mine. Oriunde merg, ele mă urmează. Văd alte realităţi amestecate peste aceasta. E foarte derutant să ştiu ce e „real" şi ce nu e. Înplus, nu-miamintesc cum să mă protejez. Nu mai am deloc energie. Când încerc să mă mişc, îmi simt corpul atât de greu, încât îmi e aproape imposibil să ofac, dar continui să încerc. Tocmai pentru că am fost bolnavă luni de zile, mă simt acum la capătul puterilor".

M» H

Kara chiar asta simţea.

Respiră adânc, mi-am spus în sinea mea. *Avem multă treabă de făcut aici*. Încet şi cu grijă, m-am întors la câteva lucruri pe care mi le spusese. Am vorbit despre realităţile multidimensionale, despre diferite tipuri de energie şi despre faptul că toate fiinţele pe care le vedea erau prezente cu un scop anume, în realitatea în întregul ei.

Pe măsură ce vorbeam, am început să compar darurile şi experienţele ei, cu unele pe care le avusesem şi eu, la fel de ciudate. Punctam câte-o experienţă de-a ei şi-i spuneam: „Dacă ştii asta, atunci trebuie să fi văzut de asemenea şi aceea. Dacă ţi s-a întâmplat acest lucru, atunci cu siguranţă ai trecut şi prin celălalt". Ochii i s-au mărit de uimire. Iată că mai era şi altcineva care

putea vorbi despre lucruri prin care trecuse ea, ceea ce era emoţionant. Am vorbit mai mult de trei ore, împărtăşindu-ne experienţele noastre eterice. În cele din urmă, am intrat într-una dintre camerele de vindecare şi am lucrat împreună. Câmpul ei energetic era liniştit şi moale, dar devenise haotic şi ticsit cu energie statică, din cauza tentativelor sale zadarnice de a procesa emoţional experienţele ei din alte lumi. Pe măsură ce lucram, Kara a devenit din ce în ce mai puternică. I-am reamintit cum să se protejeze şi i-am explicat că multe dintre fiinţele care o însoţeau erau doar curioase. La urma urmei, e ceva deosebit să vezi un înger în a treia dimensiune!

În cele din urmă, am putut vedea şi simţi cum i s-au echilibrat câmpurile. Pentru că existenţa în dimensiunea a treia era atât de traumatizantă pentru Kara, câmpul ei energetic era foarte fragmentat, iar traseele de energiei erau amestecate şi neclare, urmând direcţii deviate de la cursul lor normal. În ciuda tuturor acestor lucruri, cel mai important era că dorea cu adevărat să se facă bine. Lucrul de care avea cel mai mult nevoie era să ştie că nu e singură. Era necesar să ştie că experienţele ei erau reale şi că erau cât se poate de în regulă.

Încet dar sigur, câmpurile energetice ale Karei au început să răspundă lucrării pe care o făceam împreună. Se putea observa normalizarea, nivel cu nivel, a întregului ei sistem energetic.

Scurgerea de energie s-a oprit, iar corpul a început să se revitalizeze. Ştiam că era doar o chestiune de timp, până când viaţa Karei se va normaliza într-atât, încât să se simtă din nou plină de viaţă şi sănătoasă. Îmi amintesc ce recunoscătoare m-am simţit atunci, pentru că am fost în stare să iau parte la vindecarea Karei. Să ştiu că aveam, literalmente, un înger în mâinile mele îmi dădea un sentiment de smerenie. Înainte ca ea să plece, mi-am găsit curajul să-i cer să-mi arate aripile tatuate şi Kara mi-a fost recunoscătoare. Acolo, acoperindu-i întregul spate, erau două dintre cele mai frumos desenate aripi pe care le văzusem vreodată – şi aveau chiar şi culoarea corectă! Înarmată acum cu credinţa că nu era nebună, Kara a plecat de acolo cu o nouă perspectivă asupra vieţii – doar pentru că cineva misese timp să-i valideze experienţele. Acasă, i-a spus mamei că îi vorbisem despre lucruri pe care ea nu le împărtăşise nimănui şi că eu *ştiam*. Era foarte emoţionată. În lunile următoare, Kara s-a vindecat şi şi-a recăpătat puterii. Am auzit de la mama ei că, în general, era foarte fericită şi îşi găsise chiar şi un iubit!

Aşa cum demonstrează aceste relatări, sunt timpuri în care îngerii intră în realitatea noastră pentru un scop măreţ – dar se pierd pe parcurs. Astăzi, în lumea noastră există copii care au o nevoie disperată de recunoaştere, la fel ca şi Kara. Dar, în afara îngerilor tineri descrişi în acest

capitol, mai există şi îngeri „adulţi” pe Pământ Mulţi dintre ei vin ca profesori, mentori, vindecători, sau în multe alte materializări sub formă umană, ale perfecţiunii subtile.

Când Divinul întâlneşte imperfecţiunea inerentă formei umane (cum se întâmplă cu aceşti îngeri pe Pământ) chiar a trăi pur şi simplu devine o problemă. Povestirile de mai sus ar putea suna asemenea unor relatări despre anomalii psihice, dar îl asigur pe cititor că aceşti copii sunt sănătoşi din punct de vedere mental; ei au doar nevoie de acceptare şi susţinere.

CAPITOLUL 12 CUM PUTEM AJUTA? SOLUŢII SOCIALE

Conceptul de oameni înzestraţi nu este un fenomen nou în lumea noastră. Diferenţa constă în răspândirea acestor daruri, pe măsură ce din ce în ce mai mulţi adulţi se trezesc la realităţile extinse şi tot mai mulţi copii se nasc înzestraţi cu calităţi ce depăşesc ceea ce cultura şi societatea consideră ca fiind normal. Suntem oameni ai măreţiei. Cu toţii venim din aceeaşi sursă, din aceeaşi perfecţiune, dar uităm asta. Dacă vrem să ne onorăm copiii, trebuie să-i creştem aşa cum e necesar, astfel încât viitoarele generaţii înzestrate să se dezvolte şi să aibă tăria, curajul, înţelepciunea şi puterea personală de a lucra pentru un bine mai înalt al omenirii. Trebuie să-i recunoaştem ca ceea ce sunt, acum.

Pentru a crea schimbări minunate şi pozitive în lumea noastră, primul pas e să acceptăm adevărul acestor copii. Să nu lăsăm ego-ul sau ignoranţa să ne stea în drum. Copiii de Acum sunt cei care ne învaţă despre o realitate mai extinsă. Putem accepta asta? Trebuie! În al doilea rând, trebuie să răspândim această informaţie, astfel încât ea să ajungă la cei mai mulţi oameni de pe planetă, deoarece acest fenomen nu e limitat geografic. Până acum, există câteva cărţi şi filme despre Copiii de Acum[7], dar ele ating fenomenul doar la suprafaţă. Aceşti copii nu sunt anomalii care să fie expuse sau mediatizate ca evenimente senzaţionale. Ei sunt oameni reali, cu sentimente reale, cărora li s-a întâmplat să aibă doar o conştienţă superioară şi percepţii uimitoare despre lumea noastră şi despre ce e dincolo de ea.

În loc să ne uităm la copiii noştri înzestraţi, ca la nişte fiinţe diferite sau cu defecte şi în loc să-i lăsăm să se piardă, doar pentru că nu se potrivesc cu percepţiile noastre, noi trebuie să-i îmbrăţişăm, să-i îngrijim şi să-i încurajăm să-şi împărtăşească darurile cu noi. Faptul că au însuşiri diferite, nu înseamnă că e ceva în neregulă cu ei. Dimpotrivă. Mereu şi mereu întâlnesc copii care au fost târâţi la cutare doctor sau cutare psihiatru şi la o mie de alţi profesionişti, în încercarea părinţilor de a-i

7 a se vedea cărţile publicate de Editura FOR YOU. www.editura-foryou.ro

înţelege şi „repara”. Doctorii nu pot găsi nimic în neregulă cu aceşti copii, dar problemele persistă în comportament, în notele şcolare, în relaţii şi în viaţă în general. *Nu e nimic în neregulă cu aceşti copii*. Ei doar ştiu mai mult şi îşi amintesc mai mult, dar nimeni nu-i ascultă. Un copil conştient multidimensional, care gândeşte compartimentat şi holografic, nu poate sta nemişcat pe scaun, nici măcar un minut. Este imposibil! Aşa că, hai să căutăm mai bine nişte soluţii pentru a-i înconjura cu iubire şi susţinere, pe aceşti copii minunaţi, astfel încât să poată deveni tot ceea ce sunt meniţi să fie.

Înainte de toate, trebuie să aCŢIONĂM.

Asta înseamnă să îmbrăţişăm:

— Conştienţă

— Comunicarea

— Adevărul

Trebuie să creăm în plan social, acasă şi în şcoli, conştienţă că într-adevăr unii copii sunt diferiţi – iar acest lucru este absolut în regulă. Gândiţi-vă la mama lui John Everret, care le-a dus tuturor profesorilor o carte despre Copiii Indigo. Prin asta a vrut să se asigure că ei îi vor înţelege fiul. De asemenea, nu trebuie să ne fie frică să vorbim despre ceea ce nu înţelegem. Se întâmplă foarte multe lucruri în lumea noastră, pe care nu le înţelegem, dar asta nu e o problemă în sine. Problema este lipsa de acţiune, convingerea că altcineva trebuie să rezolve lucrurile. Între timp,

nenumăraţi copii sunt ignoraţi – şi tocmai ei ne-ar putea aduce răspunsurile de care avem atâta nevoie. Vorbiţi despre asta! mai întâi de toate, trebuie să le spunem adevărul acestor copii, familiilor noastre, prietenilor şi oricui poate influenţa viaţa copiilor noştri.

Ideal ar fi ca, indiferent ce ne dictează sistemul nostru de credinţe, atunci când copilul spune că există un înger în apropiere, să fiţi siguri că e aşa. Dacă copilul ne vorbeşte cu seriozitate, sau pare să aibă o viziune diferită de a noastră, consideraţi că aşa este. Dacă copilul ne spune că sunt şi alţi oameni de faţă – şi chiar îi numeşte – e o mare posibilitate să fie adevărat. Dacă devine tăcut sau se îmbolnăveşte şi nu ne putem da seama din ce cauză, poate că privim în direcţia greşită. Poate că el nu primeşte ceea ce îi trebuie, sau e prea stresat de lucruri ce se întâmplă acasă sau la şcoală.

Dacă copiii ne povestesc despre cum erau ei înainte să fie copiii noştri, să nu-i contrazicem; să le cerem mai multe detalii şi să le permitem să ne împărtăşească sentimente şi amintiri nerezolvate. Copiii nu ştiu să inventeze genul acesta de istorisiri, mai ales cu atât de multe amănunte. Dacă le spunem că percepţiile, experienţele şi amintirile lor nu sunt reale, îi învăţăm să ascundă adevărul. Când ei ne cer să explicăm lucruri pe care nici măcar noi, ca adulţi, nu le înţelegem, hai să fim cinstiţi şi să le răspundem sincer şi cu

atenţie, cât putem noi mai bine. Haideţi să avem grijă cu ce le hrănim inimile, sufletele, minţile şi corpurile. Haideţi să le arătăm că iubirea pe care o exprimă şi o simt nu se iroseşte în zadar.

Nu putem permite ca lipsa noastră de înţelegere să stea în calea unei asemenea înzestrări adevărate. Trebuie să ne onorăm copiii. Vă amintiţi de Sky, cea care a renunţat să le mai spună oamenilor ceea ce ştia, deoarece râdeau de ea? Publicul larg a fost cel care a făcut un spectacol dintr-un copil ceresc şi sincer. Ce ruşine, ce pierdere! H? ideţi să admitem că ceva cu adevărat important se întâmplă în lumea noastră – şi anume, copiii noştri, schimbările pe care ei le aduc şi posibilităţile pe care ni le oferă în dar.

VINDECAREA GENERAŢIILOR

Deşi sunt uneori înzestraţi dincolo de capacitatea noastră de înţelegere, Copiii de Acum nu sunt spectacole. Nu sunt personaje de circ. Ei sunt fiinţe umane foarte evoluate şi au un mesaj sacru – să ne amintească cine suntem şi încotro ne îndreptăm. A-i plasa pe un piedestal, n-ar realiza prea multe, în afara faptului că le-ar antrena ego-ul să tânjească după atenţie. Nu putem trăi pe seama niciunuia dintre copii. Când ei învaţă să atragă atenţia, utilizându-şi darurile, aspectul de medium devine mai important decât mesajul, iar adevărul se diluează. Am întâlnit frecvent familii ale unor copii înzestraţi, în care această situaţie a degenerat într-atât, încât copiii conduc întregul

cămin. În aceste situaţii, ei devin deseori pretenţioşi, fac comentarii peiorative despre sau în faţa părinţilor. Fac pe stăpânii şi îşi pierd orice control. Deoarece ei par să ştie atât de multe şi pentru că par mult mai înţelepţi pentru vârsta lor, părinţii şi cei din jur îi pun uneori pe un piedestal. Îi lasă să domnească fără limite şi fără reguli. Astfel că, un copil care a început ca un dar pentru lume, devine brusc centrat pe sine şi lacom de atenţie. Permiţându-le acestor copii „să conducă spectacolul" îi vom împinge să devină adulţi brutali şi egoişti. Nici pe departe nu asta era menirea lor!

Vă amintiţi ce a scris Nicholas, în cuvântul său înainte? Deşi în peregrinările mele cosmice am mers alături de Iisus, dar şi până în Atlantida – iată-mă acum „atotcunoscător", dar şi inocent, în acelaşi timp. Noi, Copiii de Cristal şi cei Stelari, putem apărea ca fiind foarte dotaţi, însă avem nevoie ca lumea să ne asculte profund, pentru a reuşi în scopul nostru şi pentru ca schimbarea să aibă cel mai bun efect.

Ce cuvinte înţelepte din partea unuia dintre copiii noştri deosebit de înzestraţi! Pentru aceşti copii, capacităţile lor sunt realitate şi normă. Doar societatea este cea care îi stigmatizează şi îi etichetează diferit. Nicholas recunoaşte că, deşi copiii pot fi atotştiutori, ei tot copii sunt, şi au nevoie de îndrumare şi organizare pentru a realiza lucrul pentru care au venit. Trebuie să-i învăţăm

despre organizare şi limite, astfel încât să ştie la ce să se aştepte şi să poată învăţa să funcţioneze în lumea asta. Trebuie, de asemenea, să încurajăm în mod constructiv darurile pe care le au. De exemplu, în loc să facem un spectacol din copilul nostru – povestind oricui e dispus să asculte, ce experienţe fantastice are – de ce să nu întrebăm copilul, cu sinceritate şi blândeţe, dacă doreşte să spună ceva despre acest subiect. Stimulaţi-vă copilul să-şi povestească experienţele, fără dramatizare şi senzaţional. De asemenea, recomand insistent să ţineţi un jurnal, întrucât unele dintre spusele lor sunt foarte profunde şi pot fi uitate, cu trecerea timpului. Puneţi-le copiilor întrebări cu răspuns deschis, mai degrabă decât întrebări „da sau nu” dar cel mai mult dintre toate, ascultaţi-i când răspund. Adesea suntem atât de ocupaţi, încât îi ascultăm doar pe jumătate, grăbindu-ne spre lucrul următor. Puneţi-le întrebări din inimă şi răspundeţi întrebărilor lor cu aceeaşi atitudine de seriozitate şi respect.

Dramatismul este distructiv, întrucât menţine un anumit nivel de haos în casă. Numesc asta „dramă şi traumă”, deoarece nu o putem avea pe una, fără cealaltă. Când dramatismul este intens, nimeni nu ascultă şi toată lumea reacţionează; nimic nu se clarifică sau stabileşte, totul este exacerbat. Haosul domneşte. De ce să nu privim atunci situaţia în care se află copilul nostru, dintr-un punct de vedere matur? De ce să nu spargem

vechile modele familiale şi să ne permitem să vindecăm disfuncţia pe care, probabil, noi am adus-o? De ce să nu-i oferim noii noastre generaţii un set mai sănătos de instrumente pe care ea să le poată lua în lume, ca să facă schimbare?

Dacă vrem să le dăm copiilor noştri toate oportunităţile de a împlini ceea ce ei sunt cu adevărat, ca părinţi, personal de îngrijire, profesori şi prieteni, şi noi trebuie să începem să ne vindecăm corpul, mintea şi spiritul, iar pentru asta e nevoie de onestitate şi integritate. Dacă nu putem fi cinstiţi cu noi înşine, cum am putea fi cinstiţi cu altcineva – şi mai ales cu copiii noştri? Vindecarea de sine implică să privim adânc în noi înşine, pentru a descoperi de ce recreăm, continuu, aceleaşi tipuri de situaţii şi de ce rămânem în acele modele care ne ţin în haos. Ce încercăm noi să învăţăm? De ce-i permitem fricii să ne controleze? De exemplu, tot timpul ne trezim într-o situaţie în care dăm şi tot dăm, până când cineva profită de generozitatea noastră – până în punctul în care dorinţele noastre sunt ignorate, iar sentimentele noastre, rănite. Când dăm fără să fi învăţat să primim, este în general un semn că ne e frică de a nu fi respinşi, sau de a nu fi plăcuţi sau iubiţi. Gestul de a da ne asigură că vom fi apreciaţi – dar, de fapt, ceea ce facem este să ne acoperim frica de a nu fi destul de buni.

Recunoaşterea acestor modele de comportament înseamnă primul pas către

vindecarea lor. Odată ce am recunoscut că suntem blocaţi în ele – şi odată ce am realizat că a trăi în aceste modele reprezintă o alegere – putem alege diferit! Nu cred că, pentru a ne vindeca pe noi înşine, trebuie să retrăim fiecare moment din experienţele noastre trecute dureroase. În schimb, dacă putem ajunge la esenţa a ceea ce ne conduce spre asemenea circumstanţe, ne putem vindeca aproape instantaneu – când vrem să o facem. Pe măsură ce devenim oameni mai puternici şi mai sănătoşi, acea foiţă, acea sănătate deplină reprezintă lucrurile pe care le transmitem copiilor noştri. Poate că cel mai mult trebuie să învăţăm să ne recunoaştem perfecţiunea. Trebuie să ne amintim că tot ce ne este necesar se află deja înăuntrul nostru. Suntem fiinţe măreţe şi puternice! Şi exact asta trebuie să le demonstrăm copiilor noştri.

COMUNICARE

Comunicarea e vitală, dar ea trebuie să fie echilibrată. Deşi copiii sunt mult mai înţelepţi decât credem noi, ei nu sunt încă adulţi în lumea aceasta. Datorită cunoştinţelor şi acţiunilor lor profunde e uşor să uităm că încă sunt copii. Dar nici nu le putem vorbi Copiilor de Acum, ca unor bebeluşi. În opinia mea, a le vorbi bebeluşilor ca şi cum n-ar fi inteligenţi, nu-i prea ajută să se dezvolte, ci, mai degrabă, le întârzie progresul.

În schimb, există părinţi care fac greşeala de a-şi împinge copiii spre performanţă, doar pentru

că sunt excepţionali. Din nefericire, aceşti părinţi acţionează din perspectiva unor paradigme vechi, ce nu mai servesc lumii noastre. Sunt paradigme care au creat sentimente de gol şi sărăcie în mulţi oameni. Nu putem trăi prin copiii noştri; e momentul să ieşim în lume, pornind dintr-un loc de plenitudine şi foiţă. Trebuie să lăsăm calităţile excepţionale ale acestor copii să le ghideze drumul. Ei chiar ştiu ce au de făcut. Trebuie să onorăm realizările lor – indiferent că sunt mari sau mici – şi să le respectăm sentimentele şi percepţiile, ştiind că ei le resimt foarte profund.

Copiii de Acum necesită conversaţie onestă, deschisă, în care să comunicăm nu numai cu cuvintele, dar şi cu acţiunile şi energiile noastre. Ei le iau pe toate în considerare, atunci când interpretează mesajele noastre către ei. Ei ştiu în mod clar unde se află adevărul, chiar şi atunci când noi nu ştim. Se potrivesc cuvintele cu acţiunile noastre, sau spunem un lucru şi facem altul? Ce le spune limbajul corpului nostru? Când vorbim cu ei, îi privim în ochi şi cu inima deschisă, în mod cinstit? Sau le aruncăm nişte răspunsuri şi întrebări, în timp ce facem treabă prin casă? Când comunicăm cu ei suntem atenţi, sau spunem doar ce trebuie, pentru că suntem ocupaţi cu treburile vieţii? îi ascultăm cu adevărat, sau îi privim de sus şi ne continuăm treburile? Observăm privirea din ochii lor şi nuanţele din cuvintele şi gesturile lor? Ce anume ne spun ei, de fapt?

Trebuie să-i ascultăm pe Copiii de Acum, deoarece mesajele lor sunt vitale pentru omenire. Aşa cum subliniază Nicholas, atunci când copiii sunt ascultaţi cu adevărat, ei pot fi cu adevărat relaxaţi. Această relaxare nu e doar a corpului – ea înseamnă şi o calmare a spiritului. Dar chiar dacă îi ascultăm atent, este important să le spunem adevărul – indiferent care ar fi acesta – să-i încurajăm să-şi dezvolte capacităţile, să le cerem părerea şi să-i încurajăm să comunice mai mult. Trebuie să fim prezenţi cu toată fiinţa în preajma acestor suflete înţelepte, încetinind celelalte activităţi, suficient de mult ca să ne putem bucura pe deplin de experienţa de a-i avea lângă noi.

Copiii de Acum au nevoie să fie îngrijiţi. E o mare diferenţă între a îngriji şi a răsfăţa un copil. A îngriji un copil înseamnă să-l sprijini, să-l iubeşti, să comunici cu el, să-ţi deschizi inima pentru ceea ce are să-ţi spună. Înseamnă să-i oferi mult mai mult decât a le da ce au nevoie. Înseamnă să-i oferi instrumentele emoţionale, spirituale, mentale şi fizice pentru a-şi menţine echilibrul interior. Iar asta înseamnă renunţarea la modelele vechi de educaţie, care nu mai funcţionează. Înseamnă că onestitatea trebuie să fie maximă. Înseamnă să devenim în mod conştient creativi în vieţile noastre şi ale copiilor noştri. Dar *nu* înseamnă că ar trebui să-i tratăm ca pe nişte mici adulţi; ci doar să le acordăm atenţie

şi să-i tratăm aşa cum am vrea noi să fim trataţi. A îngriji copii nu înseamnă să le cumpărăm jucăriile la modă, sau să le umplem viaţa cu lucruri. Înseamnă să luăm parte la vieţile lor, din toată inima.

Mai mult ca niciodată, copiii noştri au nevoie de îndrumare. Când sunt supradotaţi, ei lasă impresia că se pot descurca în toate. Deşi sunt suficient de înţelepţi pentru a-şi lua în calcul opţiunile şi pentru a face alegeri mature în anumite situaţii, ei rămân tot copii şi nu sunt destul de maturi pentru a lua decizii vitale, fără îndrumare. Îi putem ajuta, oferindu-le explicaţii, opţiuni şi informaţii, precum şi orientare şi organizare. Unele dintre cele mai mari disfuncţii pe care le-am văzut la copiii mai mari vin de la părinţi care le-au dat mână liberă în luarea deciziilor, fără să le ofere suficientă» îndrumare adultă, împreună cu această libertatea. Acei copii ajung deseori să fie copleşiţi, nesiguri şi înceţi în luarea deciziilor. Uneori, ei decid chiar să nu ia nicio decizie. Ajung să fie paralizaţi de teamă. Trebuie să ne orientăm copiii în mod responsabil, învăţându-i cum să facă alegeri bune. De exemplu, când un copil trebuie să facă o alegere în viaţă, îl putem ajuta să analizeze posibilele consecinţe ale unor decizii diferite. Discutând cu el fiecare scenariu, copilul va putea să privească situaţiile de viaţă din toate unghiurile. El va învăţa să abordeze deciziile viitoare, mai curând dintr-o

perspectivă circumspectă, decât din dorinţa de a primi răsplata imediat. Acest proces scoate în evidenţă şi în ce mod deciziile pot afecta alţi oameni sau situaţii viitoare. Astfel, copiii vor învăţa să ia decizii bine informate – şi, să sperăm, să facă alegeri potrivite.

Trebuie să spunem adevărul şi să acţionăm conform adevărului, deoarece copiii ştiu când nu o facem. Reacţiile exagerate şi dramatizarea trebuie evitate, deoarece aceşti copii simt totul. Dacă abordăm o atitudine mai calmă şi dacă li se dă o şansă, cei mai mulţi dintre ei sunt dispuşi să analizeze toate aspectele unei situaţii. Cei mai mulţi dintre părinţii şi îngrijitorii care aplică acest tip de comunicare descoperă că, în cele din urmă, copiii sunt cei care îi învaţă pe ei!

MEDIILE FAMILIALE

Aşa cum am discutat mai devreme, Copiii de Acum sunt extrem de sensibili la mediu. Mediu înseamnă nu doar calitatea aerului pe care-l respirăm, terenul pe care locuim şi apa pe care o bem, ci tot ce ne înconjoară. Este oriunde mergem. Mediu înseamnă de asemenea estetica locului: măsura în care ne simţim confortabil într-un loc este legată de felul în care arată şi ce sentiment ne creează el. Deoarece câmpurile energetice ale Copiilor de Acum sunt compuse din frecvenţe de Lumină care au vibraţii mai înalte decât cele ale generaţiilor anterioare, trebuie să fim şi mai atenţi când le creăm mediul

înconjurător. Câmpurile de energie ale acestor copii sunt mai sensibile decât pielea noastră. Ele realmente *simt* culoarea, lumina, sunetul şi chiar formele, aşa cum noi simţim orice, prin cele cinci simţuri. Dar, pentru aceşti copii, este ca şi cum cineva ar fi pus la maxim volumul sensibilităţii lor. Acest simţ sporit se extinde, ca o antenă, la o distanţă de câţiva metri în jurul corpului. Când câmpul energetic al unui copil sensibil e atins de o vibraţie de culoare, sunet, formă sau orice altceva, copilul va fi de regulă suprastimulat şi va reacţiona. Deşi, e posibil ca această hipersensibilitate să nu se înregistreze la un nivel conştient, incapacitatea copilului de a exprima în cuvinte disconfortul resimţit pe subconştient „creează o suferinţă „simţită" care se manifestă apoi în stările şi comportamentele lui.

Stările copilului şi nivelele de confort sunt afectate cu uşurinţă de culorile din jur. Culorile blânde, vesele – cum ar fi pastelurile în albastru, roz, verde, bej şi mov – sunt optime pentru un mediu calm. Trebuie evite galbenul aprins şi roşul, deoarece într-un mediu foarte galben sau roşu, copilul este predispus să devină agitat, nervos sau hiperactiv. Aceasta, deoarece culoarea înseamnă frecvenţă – iar frecvenţa (ca energie) înseamnă sunet şi mişcare. Energia culorii interacţionează cu sistemele noastre personale de energie şi le poate schimba. Culorile închise, cum ar fi brun închise, albastru, verde, mov, au frecvenţe mai

lente şi sunt poate prea apăsătoare pentru copilul sensibil. Pentru un copil sensibil (şi chiar pentru un adult) aceste culori întunecate pot fi simţite ca o greutate ce îi trage în jos. Dacă un copil sensibil petrece perioade mari de timp în încăperi zugrăvite în aceste culori întunecate, va manifesta curând semne de tristeţe sau chiar o depresie moderată. Dacă, din raţiuni estetice, se ia decizia de a combina anumite culori într-o cameră sau locuinţă, trebuie să avem grijă să alegem culori cu frecvenţe similare. De exemplu, n-ar trebui să combinăm albastru marin cu albastru verzui, verde lămâie şi roşu, sau orice alte culori care nu se armonizează una cu alta.

Semnalele auditive şi vizuale sunt şi ele extrem de importante. Prea mult sunet şi/sau prea mult stimul pentru câmpul vizual îi poate face pe aceşti copii să se simtă stânjeniţi şi supra-încărcaţi. Zgomotul unui televizor, al aparatului de radio, al jocurilor video sau chiar vorbitul constant pot duce la comportamente negative, aşa că o idee bună este să se limiteze volumul tuturor aparatelor electronice, precum şi timpul lor de utilizare. Camerele dezordonate şi nefuncţionale, cu pereţi plini de postere şi imagini şi cu puţin spaţiu liber, pot fi perturbatoare sau hiperstimulante. Ordinea şi curăţenia îi calmează pe copii. Organizarea bibliotecii într-un anume fel, imaginile de pe pereţi, doar ca puncte de culoare şi nu ca tapet, mobila potrivită cu restul încăperii

şi amenajarea generală cu locuri special organizate pentru diferite activităţi şi jucării sunt exemple bune despre cum pot fi schimbate spaţiile necorespunzătoare. Deoarece Copiii de Acum sunt foarte legaţi de natură, plante vii, imagini cu grădini şi chiar ape curgătoare, sub forma unor fântâni de interior sau acvarii – reprezintă modalităţi excelente de a le crea un mediu confortabil şi liniştitor.

Formele geometrice de bază adaugă o dimensiune uimitoare energiei încăperii, în ansamblu. Sferele, piramidele, cuburile, octoedrele şi aşa mai departe sunt forme de energie de bază, ce se regăsesc în întreaga creaţie. Ele sunt amintiri intrinsece în noi toţi, cei ce le recunoaştem şi rezonăm armonic cu ele. Formele geometrice sunt, de asemenea, uşor de păstrat curate!

Un alt lucru de reţinut este că undele FEM (frecvenţele electromagnetice) pot interfera cu câmpurile de energie ale copiilor, determinând rearanjarea lor în modele dizarmonice. Interferenţa FEM poate veni dintr-o varietate de surse, inclusiv televizoarele, computerele, cablurile de tensiune, cuptoarele cu microunde, jocurile video şi aşa mai departe. Oricare dintre ele poate cauza probleme comportamentale, sau micşora energia fizică a copilului.

ACTIVITĂŢI

Deoarece Copiii de Acum gândesc

compartimentat, activităţile în format liniar nu servesc bine nimănui, pentru mult timp. Cei ce gândesc compartimentat realizează, în mod firesc, sarcini multiple – aşa că e natural pentru Copiii de Acum să-şi orienteze atenţia în mai multe direcţii deodată. Ce pare a fi un registru limitat al atenţiei, este de fapt abilitatea de a urmări mai multe lucruri, în acelaşi timp. Aceşti copii sunt ca bureţii – absorb tot ce e în jurul lor. Ei pot schimba rapid subiectul, aparent fără nicio legătură. De exemplu, într-un moment pot vorbi despre proiectul lor artistic şi despre realitatea multidimensională în celălalt – aparent din senin. Sau, pot trece de la joaca cu un câine, la o discuţie despre mecanica cuantică – şi înapoi. Acest lucru poate fi uneori enervant pentru părinţi sau pentru cei din jur, care nu sunt familiarizaţi cu fenomenul! Cel mai bun mod de a aborda acest tip de comportament este de a le oferi, simultan, posibilitatea de a alegeri activităţi diverse, în acelaşi timp. Optim este să le oferiţi până la cinci activităţi. De exemplu, pentru un copil mic, o carte de colorat şi creioane; hârtie şi culori; cartoane cu litere, numere sau cuvinte; un joc şi poate ceva de modelat, reprezintă variante potrivite. Activităţile sunt interesante pentru copil ca atare, nesocotind faptul că se intercalează jocul, cu învăţarea. Amintiţi-vă să schimbaţi regulat activităţile, pentru a-i menţine interesul.

Copiii de Acum au tendinţa să lase urme

peste tot unde se joacă, aşa că trebuie învăţaţi cu o anumită ordine de bază. Fiecare activitate va avea propria locaţie, care e acceptabilă pentru părinte – cum ar fi o masă pe care vopselele împrăştiate nu pot fi o problemă. Activitatea trebuie să rămână în aria desemnată. Copilul se poate deplasa de la o activitate la alta, după bunul plac, dar este responsabil pentru curăţarea şi îndreptarea dezordinii făcute. Copilul trebuie obişnuit să termine proiectele începute, înaintea momentului de curăţenie, ceea ce va mai diminua urmele activităţilor şi va uşura părinţii obosiţi să cureţe continuu după copii. Acest lucru funcţionează mai ales atunci când există mai mulţi copii. Angrenarea copiilor în sarcini multiple, care sunt amuzante şi constructive, le hrăneşte curiozitatea şi creativitatea şi le dă supape pentru a-şi folosi energia. Rezultatul va fi: copii mai calmi şi o ambianţă casnică mai odihnitoare.»

Pentru părinţii care au Copii Stelari, excursiile la planetarii sau centre de ştiinţă sunt o cale fantastică de a le potoli setea de informaţii ştiinţifice. Pentru ei sunt potrivite seturile de construit (case, maşini, nave), seturi de chimie (cu supraveghere, desigur), kituri cu cristale (Crystal-growing Kit), kituri cu piese pentru a putea asambla un aparat de radio – practic, tot ce are valoare tehnică. Desigur, cărţile sunt mereu binevenite! Excursiile în parcuri, în natură sau la grădini zoologice (unde copiii pot interacţiona cu

animalele) sunt, de asemenea, minunate.

Mai presus de toate, este vital să organizaţi, constant şi cu blândeţe, timpul acestor copii. Ei au nevoie să ştie ce vor primi şi ce se aşteaptă de la ei. Dacă nu au idee despre cum arată succesul, ei nu-l vor realiza. Dacă nu au o înţelegere clară a regulilor, nu le vor putea accepta. Este absolut obligatoriu să li se comunice clar ce anume se aşteaptă de la ei şi să fie urmărit în mod constant felul în care se realizează activităţile. Copiii de Acum se simt în largul lor, atunci când îşi cunosc parametrii. În acest scop, aprecierea succesului e esenţială pentru reuşită. De asemenea, în loc să-i pedepsească cu lovituri, părinţii trebuie să discute despre actul de indisciplină, astfel încât ei să ştie de ce şi cum să se conformeze unor reguli. De exemplu, dacă un copil nu respectă o regulă a casei, trebuie să începeţi convorbirea, cerându-i să explice cum a încălcat regula, iar acest lucru îl face conştient de ceea ce a făcut. Sau, întrebaţi-l cum şi-ar putea schimba comportamentul data viitoare, astfel încât să facă o alegere diferită. Asiguraţi-vă că-i acordaţi copilului timpul de a răspunde serios. Asta îl ajută să înveţe cum să facă alegeri pozitive şi eficiente. La sfârşit, întrebaţi-l dacă a învăţat ceva din acea situaţie şi fiţi pregătiţi să discutaţi – dar pornind de la punctul de vedere al copilului. În multe cazuri, am descoperit că el, pur şi simplu, avea o perspectivă diferită cu privire la ce era bine în momentul

respectiv, fără intenţia de a face rău, aşa că flexibilitatea şi răbdarea sunt importante. Disponibilitatea de a asculta copilul, la fel ca şi comunicarea regulilor, sunt parte a remediului. O simplă înşiruire seacă a regulilor în faţa Copiilor de Acum – sau a oricărui copil – nu duce la succes şi armonie în cadrul familiei. Copiii ştiu ce e bine şi ce e rău şi, în general, au un simţ mai accentuat al integrării acestor noţiuni, decât majoritatea adulţilor. În esenţă, părinţii trebuie să fie dispuşi să ia în considerare punctul de vedere al copilului. Uneori, percepţiile lor diferite pot uimi şi încânta, sau pot provoca o discuţie mai profundă şi o înţelegere mai conştientă.

CONEXIUNI

Mulţi dintre părinţii cu care am vorbit se simt foarte izolaţi din cauza situaţiei în care se află. Au copii care dau dovadă de haruri uimitoare – şi care pot, sau nu, să arate sau să acţioneze asemenea celor „normali” – dar ei nu au suficiente ocazii de a întâlni alţi părinţi şi copii în situaţii similare. Unele familii sunt tot mai singure, din cauza faptului că au copii foarte diferiţi mental şi fizic. Resursele materiale sunt deseori la limită, din cauza cheltuielilor medicale sau a timpului sporit pe care trebuie să-l petreacă cu copiii. Acest lucru îi face să călătorească rar, sau chiar deloc. Familiile pe care-am ajuns să le cunosc locuiesc în toată ţara – de fapt, în toată lumea. Ele se simt separate de societate, chiar dacă odraslele lor

sunt dintre cele mai măreţe exemple de calitate umană.

Mi-ar plăcea să văd o reţea dezvoltată, care să includă un forum pentru părinţi şi copii. Ea ar putea implica Internetul, liniile telefonice gratuite pentru părinţi, ca şi întruniri sociale – toate acestea le-ar permite părinţilor şi personalului de îngrijire să-i cunoască pe alţii aflaţi în situaţii similare. (Website-ul www.children of the newearth.com plănuieşte extinderea spre exact aceste scopuri. De asemenea, el găzduieşte forum-uri ce le permit părinţilor şi copiilor să vorbească unul cu altul, online.[8]) Poate am putea dezvolta chiar un sistem de şcolarizare care să adune fonduri, astfel încât familiile să aibă bani să călătorească spre aceste activităţi. Acolo, părinţi, profesori, copii şi alţii ar putea să-i împărtăşească lumii povestirile şi mesajele. Acest lucru s-ar putea desfăşura în cadrul unei conferinţe anuale sau bianuale, un simpozion al fiinţelor dăruite şi al celor ce le sprijină. Bineînţeles că acest lucru ar trebui făcut într-o formă corectă. Prea adesea, conferinţele sau întâlnirile încep cu bune intenţii, ca să sfârşească în dezechilibru, cu profesionişti zgomotoşi care îşi prezintă comunicările şi cu familii ce apucă doar şansa de a vorbi pe holuri, între conferinţe. Situaţii cât mai interactive ar fi mai benefice pentru toţi. Poate că unii dintre

8 Vizitaţi siteul www.copiii-indigo.ro, unde exista un forum puternic, susţinut de copii Indigo şi de părinţi. N ed.

experţii domeniului ar vrea să-şi ofere serviciile gratuit. Eu, cu siguranţă, aş vrea! O altă posibilitate este o tabără, unde părinţii şi copiii ar putea merge să facă schimb de experienţă şi să înveţe unii de la alţii, iar copiii înzestraţi şi-ar putea găsi adevăraţii egali. Acolo s-ar desfăşura activităţi centrate pe exersarea darurilor copiilor şi extinderea lor pentru o utilizare mai largă.

Forumurile de discuţii pe Internet sunt alte soluţii facile pentru a le permite părinţilor, profesorilor, şi personalului de îngrijire să-şi compare observaţiile. Am auzit recent despre un grup de discuţii în Wisconsin unde Copii de Acum s-au adunat să vorbească despre darurile şi cunoaşterea lor. (Desigur, ori de câte ori sunt online, ei ar trebui supravegheaţi, întrucât există persoane răuvoitoare, cât se poate de reale, care monitorizează şi chiar participă la discuţiile copiilor.) Concluzia este că trebuie oprită percepţia conform căreia copiii înzestraţi sunt anomalii. Copiii de Acum sunt peste tot şi sunt vitali evoluţiei umane, aşa că trebuie să-i înţelegem şi să-i sprijinim, în orice fel putem.

SUGESTII PENTRU SCHIMBĂRI DE DIETĂ

Eu nu sunt expertă în dietă. Informaţia din această secţiune a fost obţinută din interviurile cu părinţii şi cu persoanele specializate, care au considerat că sugestiile de faţă sunt folositoare, precum şi dintr-un bun, şi de modă veche, simţ al realităţii.

Întrucât relaţiile noastre bazate pe ADN evoluează continuu – şi se vor schimba complet, în cele din urmă – tipul de informaţie primit de corpul nostru se schimbă şi el. În mod cert, calea cea mai bună de a asigura satisfacerea nevoilor alimentare ale Copiilor de Acum este de a crea o dietă în acord cu ADN-ul individual. Dacă dietele copiilor noştri ar fi planificate în funcţie de ADN-ul lor, ei s-ar schimba constant, pe măsură ce câmpurile lor de energie evoluează. Ei ar primi suport optim tot timpul. Imaginaţi-vă că o nutriţie ar evolua continuu, ca o artă! Desigur, această tehnologie nu este cu totul aplicabilă în practică şi nici general accesibilă încă, publicului. Într-o zi, va fi!

În lumea noastră haotică, parcă niciodată nu e destul timp pentru a fi re ceea ce trebuie să facem. Am devenit oameni comozi – şi aşa a apărut dieta săracă. Mulţi dintre noi tindem să mâncăm în fugă şi ne hrănim copiii în acelaşi mod. Alimentele preparate industrial, care pot fi încălzite la microunde, conţin de obicei tot felul de conservanţi şi sunt departe de produsul natural. Dar se pare că oamenii au înţeles aceste neajunsuri şi sunt interesaţi, din ce în ce mai mult, de alimentele naturale, preparate cât mai natural, chiar dacă achiziţionarea lor costă mai mult, deoarece beneficiul oferit organismului nostru e de nepreţuit. Pregătirea unor legume proaspete durează puţin mai mult decât deschiderea unei

conserve şi golirea ei într-o oală. Legumele împachetate comercial sunt deja gătite, iar în timpul procesului şi-au pierdut o mulţime de substanţe nutritive. Doar pentru că ceva ne este oferit într-un magazin alimentar, nu înseamnă că produsul este sănătos sau bun pentru noi.

Pe mulţi dintre noi, publicitatea ne face să mâncăm lucruri care de fapt nu sunt bune, dar noi credem că sunt, datorită etichetelor ce ţipă „alimente sănătoase”. La fel ca şi în celelalte domenii, părinţii ar trebui să fie prevăzători cu privire la nevoile alimentare ale copiilor lor. Copiii de Acum ştiu, în general, să-şi asculte corpurile şi ştiu de ce au nevoie. De regulă, dacă pot, ei vor face alegeri surprinzător de sănătoase. Copiii mici, în special, par să fie foarte conştienţi de nevoile lor şi e o idee bună să-i ascultăm, în loc să facem ce ne este mai comod.

Copiii de Acum au sisteme metabolice care necesită o hrănire diferită – mai ales Copiii de Cristal. Ei au nevoie să mănânce foarte des, în cantităţi mici – mai curând decât mese grele, de trei ori pe zi. Copiii de Cristal şi unii Copii Stelari – în special cei mici – ar prefera mai mult să ciugulească, exact ca nişte păsărele. Asta nu înseamnă să-i lăsăm să se joace, în timp ce mănâncă. În schimb, o pregătire atentă a meselor şi gustărilor are rezultate pe termen lung. (Dacă cineva care citeşte acum acest text cunoaşte sau a cunoscut un copil dotat, probabil că a fost martor

la provocarea pe care o reprezintă el în timpul cinei, atunci când nu este interesat să mănânce. Copilul va ciuguli din mâncare, fără să vrea să mănânce, de fapt. Câţi dintre noi nu am auzit de la un copil vorbe precum: „Câte înghiţituri mai sunt?”. E adevărat că sunt şi copii care, pur şi simplu, nu vor să-şi întrerupă joaca, dar nu despre asta vorbim aici. Întrucât Copiii de Acum sunt foarte sensibili, poate că acest comportament din timpul meselor ar trebui să ne dea de gândit că, de fapt, ideea de a mânca ceva ce nu rezonează cu ei, îi face nefericiţi.

Atunci când nu mănâncă ceva care să le fie benefic, copiii nu funcţionează la un nivel optim. Copiii cei Noi sunt în mod special sensibili la alimente, deoarece, ca orice alt lucru, mâncarea este energie şi fiecare fel de mâncare are o vibraţie proprie. Recent am primit un e mail de la o femeie care era uimită de abilitatea nepoatei ei, Copil de Cristal, de a determina de ce tipuri de mâncare sau băutură are nevoie. De exemplu, mama fetei i-a oferit un suc din mai multe fructe. Fata s-a uitat cu prudenţă la alegerea mamei şi apoi a ales un suc care nu conţinea un anumit fruct. Asta nu era o chestiune de gust, ci o chestiune de a-şi cunoaşte propriile nevoi. Un alt exemplu este o bunică ce şi-a dus cei doi nepoţi la un magazin de legume. De obicei, ei merg cu mama la cumpărături şi aceasta le dă voie să-şi aleagă a mare varietate de mâncare preparată

industrial şi o grămadă de snackuri – bomboane, prăjituri şi altele, în timp ce se plimbau printre rafturi, bunica a observat uimită că, fără nicio sugestie din partea ei, copiii au luat mâncare proaspătă – legume, fructe, sucuri, nuci. Toate erau în coşul lor. Copiii nu aveau nicio educaţie în ce priveşte dieta, însă atunci când au fost lăsaţi să aleagă, au ales înţelept. Nu-i interesa marca produsului, ci făceau cumpărături cu ajutorul unei călăuziri interioare.

În cazul în care copilul vostru, sau un copil pe care îl cunoaşteţi, are cearcăne, probleme digestive sau e lipsit de energie, ar fi o idee bună să-l duceţi la un control, pentru a afla dacă are sensibilităţi alimentare. Sensibilităţile alimentare pot crea toxicitate în corp, ceea ce poate cauza o mulţime de probleme, de la cele mai mici până la unele severe. Cu timpul, corpul poate deveni stresat sau suprasolicitat, pe măsură ce încearcă să lupte cu toxinele. Din aceste motive, ar trebui luate măsuri pentru evitarea mâncărurilor ce pot conţine hormoni sau antibiotice reziduale (precum carnea, ouăle şi laptele), cu excepţia cazurilor în care alimentele sunt produse organic, sau de micii producători. Ar trebui evitate, de asemenea, produsele modificate genetic.

Comunitatea ştiinţifică nu ia în considerare faptul că, de câte ori modifică genetic mâncarea, schimbă şi felul în care sunt asimilate aceste produse de corpul nostru. În cele din urmă, dacă

modificarea genetică va continua, modul în care celule noastre se raportează la diferite molecule din corp se va schimba. Se vor crea relaţii diferite între proteine, lucru ce va afecta felul în care asimilăm nutrienţii şi hrana – şi astfel, felul în care funcţionăm ca organisme biologice. Aceste schimbări vor deveni o parte din evoluţia noastră. Dacă acest lucru va fi lăsat să continue, fără a fi controlat, el va afecta până la urmă întregul lanţ trofic – iar aceasta ar putea produce mutaţii în plante şi animale şi chiar şi în noi înşine.

Corpurile noastre conţin circa 80 la sută apă. Pe măsură ce ardem caloriile, iar energia se deplasează prin corp, mare parte din apă se evaporă. Este important pentru noi să ne menţinem hidrataţi. Copiii de Cristal, în special, au nevoie de cantităţi mari de lichide. Mulţi dintre ei par să fie însetaţi continuu. Datorită metabolismului ridicat, şi pentru că sunt conductori de energie, ei consumă lichidele rapid. Copiii Stelari au şi ei nevoie de multe lichide, dar sunt ceva mai rezistenţi. În afară de apă, o alegere bună pentru a-i ajuta să rămână hidrataţi ar fi: sucurile de fructe sau legume, laptele (organic, atunci când este disponibil), băuturile folosite de sportivi, care înlocuiesc electroliţii (cu moderaţie) şi alte băuturi naturale.

Zahărul ar trebui evitat, deoarece Noii Copii intră repede în „hipervitezã”, chiar şi când mănâncă mici cantităţi. Zahărul inversează

temporar polarităţile, sau încărcăturile electrice din sistemul nervos, până în profunzime, iar aceasta provoacă excitarea particulelor subatomice minuscule din corp. Datorită acestui efect, ne simţim temporar „în mare formă” şi mai târziu, obosiţi, deoarece corpul nostru ar trebui să facă eforturi mari pentru a echilibra aportul de zahăr. Întrucât sistemul nervos este sistemul de comunicaţie al corpului, trebuie să-l tratăm cu respect şi să nu-l obligăm să facă eforturi prea mari. Dacă ne trebuie neapărat zahăr, zahărul brun este foarte bun.

Un alt înlocuitor bun este ştevia rebaudiana, un aditiv alimentar derivat dintr-o plantă subtropicală din familia florii soarelui, care îndulceşte cam de 300 de ori mai mult decât zahărul obişnuit. Poate fi găsit în general în magazinele cu hrană sănătoasă, ca pudră sau în formă lichidă.

În loc de mâncare toxică, gustările pot fi alcătuite din fructe proaspete, cum ar fi merele sau portocalele, rulouri din fructe naturale şi alte produse similare. Untul de arahide şi ţelina, crema de brânză pe biscuiţi sau legumele cu sos făcut în casă sunt şi ele bune. Nu e nevoie de multă imaginaţie pentru a face gustări sănătoase pentru copii, ci doar ceva timp în plus. Felul în care sunt combinate alimentele este şi el important. N-o să vă vină să credeţi, dar corpul are nevoie de enzime diferite, pentru sarcini digestive diferite.

Un anume tip de enzime este necesar pentru digerarea cărnii, alt tip pentru fructe, altul pentru lactate şi aşa mai departe.

Când sunt servite în acelaşi timp, alimente incompatibile din punct de vedere digestiv, rezultatul este o digestie inadecvată, ce poate duce la o mulţime de probleme – una dintre cele mai obişnuite fiind creşterea în greutate.

O idee la fel de bună în alimentaţia copiilor este limitarea carbohidraţilor. Cel mai bine e să se evite pâinea cu conservanţi chimici; atâta timp cât copilul nu are sensibilitate la făină sau gluten, e bine să se menţină pâinea integrală în locul celei albe. De asemenea, se recomandă evitarea grăsimilor parţial hidrogenate. Acestea rămân în sistem de circa patru ori mai mult timp decât grăsimile naturale, care sunt benefice organismului uman. Alimentele cu conţinut scăzut de grăsimi nu sunt neapărat sănătoase!

Suplimentele nutritive pot fi şi ele de ajutor copiilor. Sfatul cel mai frecvent pe care l-am primit de la părinţi, profesori şi personalul de îngrijire, cu privire la hrănirea Copiilor de Acum este acela de a le ajuta sistemul imunitar.

Uleiul de peşte bogat în acizi graşi omega 3, vitamina C din citrice, care contribuie la curăţarea sistemului limfatic şi perfectează conductivitatea electromagnetică din corp, vitaminele E, A şi D, usturoiul, multivitaminele cu minerale sunt toate alegeri bune. Legumele închise la culoare, cu

frunze verzi (cum ar fi spanacul şi napii) au proprietăţi ce sporesc sănătatea şi pot ajuta chiar la prevenirea cancerului. Desigur că e bine să se consulte un medic, înainte de a începe o dietă sau un regim de vitaminizare a copilului.

De fapt, important este să ne folosim bunul simţ, să observăm efectele pe care le are hrana şi fim foarte flexibili în ceea ce priveşte nevoile şi dorinţele de hrană ale copiilor.

CAPITOLUL
SOLUŢII LA ŞCOALĂ

INTENSIFICAREA EXPERIENŢEI ŞCOLARE

Încolo de mediul de acasă, sistemul şcolar este un alt factor important prin care societatea poate avea impact asupra vieţii Copiilor de Acum. A avea grijă de întreaga fiinţă a copiilor – corp, minte şi spirit – are o importanţă vitală în creşterea lor şi în reuşita proceselor de învăţare. În momentul de faţă, noi hrănim mintea copiilor şi nu sufletul lor. Zi de zi, le furnizăm un mediu şcolar care îi uzează, până când, dintr-un efort de a funcţiona cât de cât bine, copiii se pierd sau devin apatici şi indiferenţi. Mulţi se îmbolnăvesc de boli ce nu par să aibă vreo cauză organică. (Aceste observaţii, ca şi cele ce urmează, sunt valabile şi pentru mulţi copii „normali”.)

Copiii de Acum sunt atât de sensibili, încât

ambianţa instituţională rigidă şi adesea haotică din şcolile noastre publice şi private pot să-i facă să se simtă foarte incomod. Pentru aceşti copii, haosul este literalmente dureros. Sălile de cursuri pline cu copii din medii diferite şi cu atitudini diferite le fac dificilă adaptarea şi dezvoltarea. De fapt, zarva şi dezordinea din şcoli e doar începutul problemei. Colţurile dure, suprafeţele aspre şi prea mulţi stimuli vizuali şi auditivi, le creează un mare disconfort. Iluminatul cu neon este nepotrivit şi le cauzează probleme de vedere şi migrene. Toate acestea, plus emisiile de frecvenţe electromagnetice din lămpile din tavan, din computere şi din alte echipamente din şcoli îi pot seca de energie. Înconjuraţi de comportamentul agresiv al altor copii, sau al unui profesor aflat în pasă proastă, Copii de Acum nu pot face faţă, la fel ca alţi copii. Fiecare subgrupă tinde să înfrunte situaţiile de acest tip, în mod diferit: Copiii de Cristal le simt direct în esenţa lor şi vor dori să „repare” totul, astfel încât toată lumea să fie mulţumită – o treabă uriaşă pentru copii atât de micuţi! Copiii Stelari, pe de altă parte, se vor retrage într-o carte sau într-o activitate care îi interesează din punct de vedere intelectual, ignorându-i pe ceilalţi. (Mulţi dintre Copiii Stelari îşi interiorizează sentimentele, ceea ce le poate dăuna, pe termen lung.) Copiii de Tranziţie fie că vor propune modalităţi fantastice pentru a schimba lucrurile, fie vor atrage atenţia asupra

situaţiei, într-un mod nu tocmai acceptabil. Alţii din acest grup vor adopta pe de-a-ntregul un comportament negativ.

Sistemul şcolar a devenit atât de supra-încărcat, de prost înzestrat material şi bugetar, încât până şi profesorilor le este greu să funcţioneze la parametri optimi. La toate acestea se adaugă o combinaţie de copii proveniţi din case, culturi şi mediii socio-economice diferite, extinderea printre copii a unui sistem de grupări, indiferenţa celei mai mari părţi a personalului didactic şi un sistem şcolar care nu reuşeşte să ajungă la toţi copiii. Pe măsură ce copiii încearcă să supravieţuiască în faţa unei astfel de provocări insurmontabile, perspectivele devin confuze şi deseori violenţa devine predominantă. Rezultatul final al acestor lucruri este un public ignorant şi needucat, ce trece cu vederea nu numai materiile şcolare, dar şi problemele lumii şi evenimentele ei, în general. Am devenit o naţiune de oi, care sunt conduse şi hrănite de politicieni şi de mass-media. Am fost condiţionaţi să acceptăm ideile şi idealurile altora, de fiecare dată când ne sunt servite pe tavă, iar aceasta îndreaptă lumea noastră spre o mare neînţelegere, ce ia forma violenţei, războaielor şi a declinului culturii în rândul maselor.

Mare parte din toate astea începe în şcolile noastre. E timpul să se facă o schimbare importantă. E timpul să ne îngrijim copiii şi să ne

schimbăm atitudinile, dacă vrem să trăim într-o societate benefică pentru toţi. Pe măsură ce-i îngrijim copiii de azi, implementând medii sociale noi (şi mult mai benefice) şi îmbrăţişând metode diverse de predare, vom începe să vedem cum conştiinţa noastră socială se reflectă în ochii lor. Copiii vor deveni indivizi puternici şi vor folosi acea putere şi darurile lor, în tot ceea ce vor face.

De atâtea ori am auzit despre copii speciali şi despre copii cu nevoi speciale că li se cere să părăsească şcoală după şcoală. Se pare că există o lipsă generală de capacitate pentru „direcţionarea" copiilor care sunt diferiţi. Aceasta se aplică atunci când e vorba de dizabilităţi fizice, dar şi de alte diferenţe mai subtile, dintre care unele au fost prezentate în această carte. Când nu se iau în considerare aceste diferenţe, se face un deserviciu nu numai copiilor, dar şi familiilor lor, comunităţii şi generaţiei viitoare. În concluzie, mediile şcolare publice sau private actuale nu contribuie la crearea stării de bine a acestor copii încântător de sensibili şi de dotaţi.

Recent, am auzit despre o fetiţă dintr-o şcoală publică din Georgia, înzestrată cu puteri psihice paranormale. Mi s-a spus că are şase ani. Este un Copil de Cristal. Aceasta micuţă le citea în palmă celor de pe terenul joacă, folosindu-şi cu inocenţă darurile intuitive. Pentru acest lucru a fost exmatriculată din şcoală – ca vrăjitoare! Da, în secolul al 21-lea şi în Statele Unite, oamenilor le-a

fost frică de ceea ce ea avea diferit! E al doilea copil despre care am auzit în ultima vreme că a fost ostracizat pentru că avea calităţi speciale. Primul a fost suspendat pentru trei zile, pentru o situaţie similară.

Cum să ne descurcăm în această situaţie, într-o lume în care şcolile sunt subfinanţate, au lipsă de personal şi supraaglomerate? Pentru a descrie cel mai bine schimbările care sunt necesare în şcoli, m-am gândit că cel mai potrivit lucru ar fi să auzim ce spune unul dintre copiii noştri speciali, despre propria sa experienţă

Propria mea experienţă, când am urmat cursurile unei şcoli speciale, a fost că eram tratat ca şi cum aş fi fost invizibil. Asta nu avea legătură atât cu trăsăturile mele fizice, cât cu trăsăturile mele de Copil de Cristal. În fiecare zi când mama mă ducea la şcoală, ascultam cele mai frumoase cântece cu afirmaţii pline de suflet – şi totuşi, atunci când ajungeam la şcoală, acele idei minunate dispăreau rapid.

Am devenit invizibil în ochii lor. Cred că ei puteau să simtă conştienţa mea profundă şi, pur şi simplu, nu erau pregătiţi. Aşa că, în loc să mă asculte pe mine şi sentimentele mele rănite, m-au trimis afară din clasă, în aşa numitul „Hali Hang-Out”, unde am început să urlu de durere. Ce bine ar fi fost dacă ei m-ar fi putut auzi, m-am gândit atunci, dacă s-ar fi putut opri un minuptentru a-mi vedea întregirea şi să nu (îmi) ceară să mă separ

în părţi distincte. Anihilarea părţilor, o sfărâmare a întregului, este drumul pe care tindem să o luăm noi, Copiii de Cristal, atunci când nu avem experienţă să trăim ca un întreg.

Cred că problema şcolii poate fi rezolvată dacă se acordă un timp pentru a se lua, cu mare atenţie, decizii – şi totuşi, atunci când Spiritul este pe scaunul şoferului şi familiile Copiilor de Cristal sunt pe locurile pasagerului, poate avea loc o relaxare, prin observare atentă şi ascultare profundă. Aceasta este trezirea Spiritului în noi toţi. Acesta este universul, care ştie că e ascultat. Acesta este fiecare Copil de Cristal, care răspunde cu bucurie şi sărbătoreşte co-creaţia, împreună cu Spiritul. Trebuie să subliniez că ascultarea profundă reprezintă cheia către o relaxare a acestei întregi situaţii.

Aducător al Luminii şi Speranţei *TIU/tala* 7K. 7 & căeK & e, 9 ani*

Felul în care Nicholas a descris anihilarea părţilor lui, m-a izbit puternic. El dezvăluie punctul de vedere tipic pentru un Copil de Cristal, că totul şi toţi sunt parte dintr-un întreg mai mare. Când acest lucru nu este luat în considerare, unimea pe care ei o întrupează este sfărâmată şi asta îi doare profund. Câţi dintre aceşti copii, care nu au abilitatea lui Nicholas de a-şi împărtăşi sentimentele, mai există pe Pământ, zi după zi, şi care se simt la fel? Mulţi dintre ei devin tăcuţi, îşi lasă capul să atârne şi se lasă duşi de curgerea

zilelor, până când găsesc altceva de făcut.

ŞCOALA LA DOMICILIU

Ca remediu pentru această situaţie, numeroşi părinţi conştienţi au luat problema în propriile mâini şi au început şcolarizarea acasă pentru copiii lor. Şcolarizarea acasă permite flexibilitate pentru program, iar elevilor le permite să înveţe într-un ritm cu care ei se simt confortabil. Unii dintre ei excelează, au nevoie de mult mai puţin timp pentru a învăţa şi au realizări mai bune acasă, decât la şcoală. Alţii, care au nevoie de mai multă atenţie şi ajutor pot beneficia de aceste lucruri cu uşurinţă, fără să fie denigraţi pentru faptul că învaţă mai încet.»

Există o schimbare profundă în cadrul familiilor acestor copii, care au devenit foarte creative în legătură cu şcolarizarea acasă. Din câte am observat, reuşitele cele mai mari le au familiile care organizează educaţia în funcţie de pasiunile copilului. Copiii îngrijiţi astfel nu numai că se adaptează mai bine, dar chiar excelează. Desigur că părinţii nu limitează materiile doar la această pasiune (care poate fi muzica, arta sau ştiinţa), dar creează modalităţi ingenioase şi pentru restul, astfel încât copiii să-şi menţină interesul – lecţii de cântat la un instrument sau mai multe; excursii la galerii de artă, centre de ştiinţă, sau alte puncte de interes ce implică lucruri de care copilul este preocupat. De exemplu, părinţii unei fetiţe care au o fermă în

Kansas i-au permis acesteia, ca parte a educaţiei, să cultive un câmp de floarea soarelui. Câmpul era o splendoare şi a devenit curând un punct de atracţie locală. Minunata creatură blondă, cu ochi albaştri, fusese fascinată de floarea soarelui, aşa că, pe măsură ce şi-a dus proiectul până la capăt, a învăţat întregul proces al cultivării plantelor – de la plantare la recoltare, dar şi toate operaţiunile intermediare. Fata şi-a crescut propriii viţei, hrănindu-i cu biberonul şi îngrijindu-i şi, de asemenea, cântă la cinci instrumente muzicale diferite. Vorbeşte ca o cunoscătoare despre aproape orice, deoarece a fost încurajată să-şi exprime sentimentele şi ideile. Şi alte familii se îndreaptă spre această cale, făcând un efort concertat de a oferi o programă de învăţare bogată, astfel încât copiii să primească o educaţie completă.

Socializarea e un alt lucru ce trebuie avut în vedere, atunci când discutăm despre şcolarizarea la domiciliu. În unele cazuri, aceasta poate izola copilul şi chiar întreaga familie. Interacţiunea cu alţi copii şi adulţi reprezintă o parte vitală a învăţării abilităţilor sociale, la fel ca şi a procesării sentimentelor şi experienţelor. Ca o soluţie, familiile din multe zone se asociază, pentru a favoriza întâlnirea copiilor şcolarizaţi la domiciliu, în excursii sau la evenimente sociale. Unii formează propriile grupe de cercetaşi. În alte grupuri, excursiile sau alte programe comune sunt

făcute în colective mai mici, mai apropiate şi dându-se o mai mare atenţie calităţii şi experienţei, în general, acest tip de acţiuni pare să funcţioneze foarte bine.

SITUAŢIA GENERALĂ ŞI MEDIUL DIN ŞCOLILE PRIVATE

În învăţământul de stat, la fel ca şi în şcolile private, schimbarea mediului şi a structurii fiecărei zile pot avea efecte uriaşe, atât în rezultatele la învăţătură ale copiilor, cât şi în comportamentul lor. Aşa cum ştim deja, Copiii de Acum sunt extrem de sensibili la mediile în care se află şi la acţiunile şi sentimentele altora. Imaginaţi-vă cum se simt copiii noştri, dotaţi sau nu, când sunt obligaţi să se aşeze în bănci sau scaune care nu sunt confortabile. În general, ele sunt aranjate în rânduri, cu locuri desemnate sau sunt fixate aşa de elevi, prin foiţa obişnuinţei. Fiecare e obligat să găsească un spaţiu cu care să se identifice, iar copiii sunt antrenaţi să sară din acel spaţiu imediat ce sună clopoţelul, fie că au terminat, fie că nu.

LUMINĂ, SUNET ŞI CULOARE

Să începem cu mediul înconjurător. Mai întâi, personalul şi copiii vor fi mult mai bine serviţi de o iluminare indirectă, naturală, care nu emite câmpuri de frecvenţe electromagnetice (FEM) atât de puternice sau atât de largi, ca cele ale lămpilor fluorescente. Emisiile de FEM afectează pe toată lumea într-un anumit grad, dar Copiii de Acum le

simt ca pe câmpuri de energie palpabile, ce intra în corpul lor şi-i fac să le fie rău. FEM rearanjează alinierile armonice ale particulelor din cadrul câmpurilor noastre de energie şi, când se întâmplă acest lucru, relaţiile energetice din corp şi din jurul lui se schimbă, adesea cu efecte nocive asupra copiilor. Copiii de Cristal, în special, sunt extrem de afectaţi de emisiile de FEM şi mulţi dintre ei suferă de oboseală şi migrene, din cauza acestui tip de iluminare. Alte aparate electronice, cum ar fi computerele şi monitoarele, sunt de asemenea dăunătoare câmpurilor de energie umană şi, în consecinţă, sănătăţii acestor copii. Emisiile de FEM din clase pot fi reduse, prin schimbarea monitoarelor vechi de la computere, cu cele mai noi, plate. Monitoarele plate emit mai puţină poluare cu FEM. (Aceste emisii pot fi uşor măsurate cu un aparat ieftin.)

Un alt factor care afectează atât atenţia, cât şi confortul general al acestor copii, este ceva ce aş numi supra-încărcare vizuală şi auditivă. Acest tip de „atac senzorial” apare atunci când se află atât de multe lucruri în câmpul vizual, încât se creează o senzaţie interioară de haos, sau când este atât de mult zgomot, încât devine copleşitor. Gândiţi-vă numai: când cineva are televizorul cu sonorul prea tare, nu-l putem suporta foarte mult şi îi cerem să-l dea mai încet. În şcoală există un bruiaj constant, începând cu zgomotul de fundal din clasă şi de pe coridoare şi terminând cu cel ce

vine de afară, de dincolo de ferestre. Toate acestea afectează abilitatea de concentrare a celor mai mulţi dintre copii. Iar într-o instituţie în care există multă activitate, nu-i poţi cere nimănui să dea sonorul mai încet.

Rezolvarea problemei legate de mediul înconjurător, la nivel vizual şi auditiv, va contribui mult la confortul tuturor copiilor. Aceasta se poate realiza uşor, prin reamenajarea claselor şi a coridoarelor. Materialul didactic trebuie aranjat ordonat, astfel încât să fie plăcut ochiului. Pentru picturi şi alte proiecte create de copii, e bine să se amenajeze locuri speciale, cu denumiri semnificative: „Holul Reuşitei”, sau un „Perete al Viselor”? Să-i ducem regulat pe copii să viziteze aceste locuri. Astfel, îşi vor împărtăşi creaţiile cu ceilalţi. De ce să nu facem ceva special din realizările lor? Ele sunt cu adevărat ceva special! Ca o alternativă la supra-încărcarea auditivă, un fundal muzical liniştitor poate ajuta la crearea unei atmosfere calme şi echilibrate şi poate acoperi zgomotele mici

Culoarea este, de asemenea, extrem de importantă, atunci când e vorba de crearea unui mediu paşnic, mai puţin haotic, care să favorizeze învăţarea. Din nefericire, cele mai multe şcoli folosesc griul sau verdele de o anumită nuanţă. Aşa cum am mai spus, culoarea înseamnă energie – fiecare culoare are o anumită frecvenţă, iar aceste frecvenţe pot afecta stările noastre şi chiar

performanţa pe care o avem. Pentru a crea un mediu pozitiv, culorile vii, luminoase sunt absolut obligatorii. Combinaţii ale acestor culori pot schimba modul în care arată încăperea şi eu te simţi în ea. Pastelurile cum ar fi nuanţele deschise de galben, mov, violet, albastru, trandafiriu, roz şi verde (deschis ca iarba) sunt alegeri bune. Tonurile de pământ tind să creeze sentimente prea apăsătoare pentru o sală de clasă, aşa că, feriţi-vă de ele – dacă nu cumva doriţi să-i adormiţi pe copii! De asemenea, evitaţi culorile întunecate, intense, cum ar fi albastru închis şi roşul.

ARANJAREA ÎNCĂPERII

Odată ce este creată atmosfera cromatică potrivită, mai sunt şi alte lucruri ce pot schimba situaţia în bine. Mai întâi, atenuaţi colţurile ascuţite şi unghiurile, oriunde e posibil, în mobilier şi în aranjarea lui. Clasa optimă ar trebui să fie rotundă, fără colţuri. Aceasta ar crea un mediu mai blând, mai apropiat de geometria sacră – formele care sunt elementele de construcţie ale creaţiei. Aranjaţi lucrurile în încăpere astfel încât să fie claritate şi ordine. În noi toţi există o recunoaştere înnăscută a formei geometrice, iar toate aceste forme pot avea efecte interesante şi pozitive asupra fiecăruia. Formele care sunt în mod special benefice sunt câteva dintre cele găsite în ceea ce se cheamă „solidele platonice”. Aceste constau din formele de bază ale creaţiei: sfera, piramida, cubul şi pătratul. Ele atrag ochiul

şi favorizează învăţarea.

Cum am spus mai devreme, clasele sunt în general aranjate cu rânduri de scaune sau mese, ca la armată. Dar puteţi rupe sentimentul de înregimentare, făcând aranjarea mai personală. Separaţi pupitrele sau băncile în grupuri mai mici, cu copii care sunt înzestraţi similar. Dacă nu e o clasă prea mare, faceţi un singur cerc. Scoateţi din ecuaţie orice noţiune de superioritate sau sugestie de comparaţie. Profesorii ar trebui să fie parte a grupului, aşezaţii în cadrul cercului, sau în centru lui. Mesajul creat de acest aranjament e că fiecare este la fel de important. În consecinţă, se pot vedea unii pe alţii şi pot interacţiona mai uşor şi nimeni nu este distras de faptul că are pe cineva în faţă sau în spate. Aşezarea devine instantaneu mai intimă şi mai personală. Aranjamentul circular facilitează, de asemenea, plasarea copiilor în grupuri cu realizări asemănătoare, sau amestecarea lor, astfel încât însuşirile lor să se completeze. În acest tip de situaţie, copiii învaţă să lucreze împreună, să se provoace reciproc şi să se dezvolte ca o echipă. Astfel devin mândri de interacţiunile lor şi pot dezvolta însuşiri de viaţă cum ar fi loialitatea, prietenia, responsabilitatea şi comunicarea.

Pentru cel care gândeşte compartimentat, un format circular aduce şi alte beneficii. O sarcină sau o întrebare problemă poate fi introdusă în mijlocul unui grup de pupitre. Copiilor li se poate

spune că cercul lor e ca şi cadranul unui ceas. Întrebarea din mijloc este poziţionată acolo unde sunt prinse braţele ceasului. Fiecare copil, aşezat pe o poziţie diferită în jurul cercului, contribuie cu perspectiva lui asupra întrebării. De exemplu, va începe copilul aflat la poziţia orei 12, exprimându-şi opinia şi intuiţiile despre problema în chestiune. Următorul copil, de la ora 2, să zicem, va trebui să găsească o altă perspectivă din care să privească chestiunea. Şi aşa, se va face turul întregii clase. Apoi, discuţia între copii va aduce o soluţie foarte chibzuită.

CONTACTUL CU NATURA

Copiii de Acum sunt foarte conştienţi de mediul lor, de natură şi de planetă în general. Plantele vii contribuie imens la un aranjament cât mai aproape de natură. Alte lucruri vii sunt adaosuri foarte puternice pentru clase – un acvariu mare cu peşti, animale mici ce pot fi hrănite şi studiate de copii şi chiar animalele de casă, aduse în vizită la ocazii speciale vor crea o atmosferă paşnică şi plină de viaţă, atât pentru profesor, cât şi pentru elevi. Apa curgătoare sub forma unei mici fântâni va curăţa energia din încăpere şi va adăuga un sunet de fundal natural, ce va îndulci asprimea împrejurimilor.

O altă modalitate de a încuraja o atitudine calmă şi pozitivă este de a scoate clasa în aer liber, atunci când vremea o permite.

Îngăduiţi-le copiilor să-şi aducă un covoraş

sau o pătură, care să reprezinte locul lor de afară. Lăsaţi-i să-şi scoată pantofii (dacă sunt destul de mari ca să se încalţe singuri) şi să simtă iarba sub tălpi, încurajaţi-i să închidă ochii şi să simtă adierea vântului şi, după ce s-au relaxat câteva minute, lăsaţi-i să se aşeze în spaţiul lor personal şi să participe la lecţie. Mişcări de tipul tai chi, întinderi ale corpului sau dans cu gesturi libere ar înviora atenţia copiilor şi nivelul energetic. Asta se poate face fie ca primul lucru, de dimineaţă, fie după prânz, pentru a îndepărta inevitabila somnolenţă de după masă. Cu puţin efort, şcoala poate fi amuzantă!

MAI PUŢINĂ RIGIDITATE, MAI MULT CONFORT

Deseori, programa şcolară este prinsă într-o structură rigidă, ce include anumite materii, la anumite ore şi termene pentru realizarea şi finalizarea sarcinilor – toate creând o presiune neobişnuită spre performanţă, asupra multor copii.

Deoarece Copiii cei Noi gândesc compartimentat, ei sunt capabili să realizeze sarcini multiple, pe tot parcursul zilei. În loc să lucreze într-un format liniar, ar fi mai benefic să se creeze un sistem-roată, în care există cam cinci activităţi sau grupuri de activităţi ce sunt progresive. Într-o zi stabilită, sunt date sarcini pentru diferite materii, iar materialul pentru fiecare materie este plasat într-un chioşc, într-o

anumită zonă. Fiecare materie este grupată într-un loc stabilit, cu teme de făcut, cărţi de citit, povestiri de interpretat şi aşa mai departe. Regulile de bază trebuie stabilite, dar ordinea îndeplinirii sarcinilor e lăsată la latitudinea copilului. El poate lucra la mai multe teme deodată, dar nu poate progresa spre următorul pas al roţii, decât atunci când fiecare sarcină de la nivelul desemnat e-te realizată.

Ideea este ca ei să nu lucreze într-o zi temele la matematică, pentru o săptămână şi nimic altceva. Ei trebuie să parcurgă anumite nivele ale realizării, totuşi li se dă posibilitatea de a alege, astfel încât să poată lucra într-un ritm confortabil.

Sistemele şcolare ce aplică schema roţii descoperă că mulţi dintre copiii catalogaţi odată cu SAD sau SADH încep să exceleze. Copiii au oportunitatea de a lucra în continuare, dacă îşi termină nivelul zilei sau săptămânii, iar cei ce sunt un pic mai înceţi, nu mai sunt atât de presaţi să se compare cu alţii. Competiţia poate fi un instrument de învăţare excelent, atâta timp cât e făcută cu responsabilitate şi integritate. Compararea făţişă a copiilor nu e bună niciodată. Fiecare copil e diferit şi fiecare are o perspectivă şi o opinie particulară despre orice situaţie dată. Compararea copiilor între ei îi poate determina să pună la îndoială propria forţă – ceea ce poate duce la probleme de stimă de sine.

PRIMIŢI CU BUCURIE COMUNICAREA DESCHISĂ

Comunicarea este unul dintre bunurile cele mai de preţ pe care le putem oferi copiilor noştri speciali. Cea mai mare parte a timpului când sunt în şcoală li se spune ce să facă şi când să facă, dar rareori cum, sau de ce. Nu li se spune ce se va întâmpla mai târziu, aşa că ei n-au idee la ce să se aştepte. Un copil care ştie ce urmează, se simte mai în siguranţă în ceea ce trăieşte ca experienţă, decât unul care nu ştie. Deseori necunoscutul produce stres, dar acesta se poate evita cu uşurinţă, prin comunicare clară şi consistentă.

În fiecare clasă sunt momente în care anumiţi copii devin turbulenţi. Problemele apar în clasă sau pe terenul de joacă şi, în general, cineva e pedepsit, iar viaţa merge mai departe. Totuşi, pentru copiii care sunt martori la eveniment sau chiar iau parte la el, acele probleme rămân deseori nerezolvate. Am fost încântată să aud recent despre o şcoală privată, care rezervă în fiecare zi timp pentru discuţia deschisă între copii. Acel timp petrecut în cercul lor este considerat o „zonă sigură”, în care copiii îşi pot afirma deschis sentimentele faţă de profesor şi faţă, de ceilalţi, fără teama că vor fi judecaţi sau pedepsiţi. Copiilor li se permite să spună ce au pe inimă şi în minte, să-şi exprime preocupările şi chiar să le spună colegilor despre ceea ce simt în legătură cu

experienţele avute împreună în clasă. Desigur că acest forum este supervizat şi încurajat de conducere, şi are şi anumite reguli menite să păstreze conversaţiile într-o lumină pozitivă şi constructivă. Ceea ce descoperă administratorii unei şcoli, pe măsură ce îngăduie acest proces minunat, este că, de fapt, copiii se simt mult mai în largul lor şi sunt mult mai comunicativi, în general.

Mulţi copii sunt obraznici, deoarece vor atenţie, sunt plictisiţi, sau au alte probleme care nu au fost discutate sau rezolvate nici la şcoală, nici acasă. Într-o organizare mai pozitivă, copiii turbulenţi pot învăţa că acţiunile lor nu sunt acceptabile pentru ceilalţi copii. Dar ei aud şi lucruri bune despre ei înşişi (face parte din reguli), astfel încât, în loc să primească o întărire negativă a acţiunilor lor, ei învaţă din acceptarea unor oameni cărora le pasă de ei, că îşi pot schimba uşor comportamentul şi pot obţine un rezultat pozitiv, fără ceartă sau luptă.

În general, sprijinirea Copiilor de Acum cere mult bun simţ, dorinţa de a face efort şi o coerenţă permanentă. Dacă putem avea priceperea de a le oferi copiilor ceea ce au nevoie, acasă, în şcoală şi în situaţiile sociale, vom creşte o generaţie uimitoare de oameni sensibili, înzestraţi, care pot să ducă – şi vor duce – lumea noastră spre înălţimi incredibile de împlinire, pentru cea mai înaltă şi mai bună experienţă colectivă.

CAPITOLUL *t4*

CE URMEAZĂ?

eu toate aceste schimbări şi cu evoluţia accelerată, unde ne îndreptăm de aici? Ce se va întâmpla mai departe? Mai întâi, dacă nu opunem rezistenţă la transformarea inevitabilă a rasei umane şi dacă învăţăm să îmbrăţişăm toate schimbările şi să le permitem să înflorească din posibilităţile infinite pe care întreaga creaţie le are de oferit, vom descoperi, treptat, că lumea noastră devine un loc ce ne oferă promisiuni deosebite. Vom trăi experienţa unei treziri spontane a darurilor noastre, la nivele infinite. Unii dintre noi răspund cu uşurinţă la aceste schimbări. Conştiinţa tuturor oamenilor poate să se ridice şi se va ridica la o experienţă mai puternică, mai pozitivă, dacă avem curajul să participăm conştient la evoluţia noastră şi să ne dăm nouă copiilor noştri foiţa de a face o schimbare pozitivă.

Câmpurile de energie Cristalină ale Copiilor de Acum au început deja să se lumineze. Ele se vor transforma într-un curcubeu de culori pastelate şi, în cele din urmă, în într-o lumină albă, pură. Pe măsură ce apar aceste schimbări, procesul evolutiv va lua avânt. Curând vom fi martori la apariţia unui tip diferit de omenire – una care-şi aminteşte rădăcinile şi Sursa. Ea se va naşte din istorie nesfârşită şi din viitor infinit. Vom

trăi experienţa unor noi şi emoţionante moduri de a percepe realitatea şi vom recunoaşte unimea în noi înşine, în alţii şi în toate lucrurile.

Pe măsură ce timpul merge înainte, tot mai mulţi dintre Copiii de Acum vor avea poziţii în care este nevoie de responsabilitate, ca lideri care vor schimba lumea din punct de vedere social, politic şi tehnologic. Lecţiile lor despre măreţie vor fi despre atingerea perfecţiunii şi acceptarea necondiţionată a tot ce înseamnă viaţă, spre binele cel mai înalt al tuturor.

Curând, peste circa 12 ani, va fi un alt val de copii născuţi din planeta Pământ şi din ceea ce e dincolo de ea. Mulţi dintre ei vor veni în lumea noastră deplin realizaţi, purtând amintirile unui timp infinit, de dinainte de istoria noastră cunoscută, până departe în viitor. Ei vor aduce toate acele amintiri şi vasta lor cunoaştere în viaţa tuturor celor pe care-i vor atinge şi fiecărui loc de pe Pământ, ce se va bucura de graţia prezenţei lor.

Noii Copii îi vor aduce lumii noastre daruri pe care nici măcar nu ni le putem închipui deocamdată. Ei vor fi Copii ai Luminii Albe, iar fiecare frecvenţă va rezona într-o perfecţiune armonică, într-un spectru de Lumină deplin echilibrat, care vine de la Sursa tuturor lucrurilor. Câmpurile de energie ale acestor copii se vor mişca în spirală, reinventându-se constant, în fiecare moment. Ei vor fi telepaţi înzestraţi, vindecători, profesori şi lideri spirituali – chiar

înainte de a începe să vorbească. Simpla lor prezenţă va schimba, pentru totdeauna, viaţa celor din jurul lor.

Copiii Luminii Albe îşi vor accepta complet harurile, folosindu-le instinctiv şi fără ezitare. Vor fi creaturi magice – înţelepţi ce ies din vasta realitate şi intră în lumea noastră, ca Maeştri ai tuturor timpurilor. Ne vor ajuta să vedem exemple dintr-o existenţă mai vastă şi vor arăta ceea ce a fost întotdeauna şi ceea ce poate fi în lumea noastră din nou – cu condiţia să ne deschidem inimile şi să ne amintim că: *Suntem cu toţii Una şi nu există altceva decât iubire*.

Mai presus de toate, trebuie să continuăm să le acordăm atenţie Copiilor de Acum. Având în vedere că evoluţia noastră continuă prin copiii noştri, trebuie să acţionăm ca să schimbăm mediul, şcolile, casele şi relaţiile. Trebuie să ne amintim să rămânem flexibili; cu aceşti copii, orice e posibil!

Copiii de Acum sunt cei care au nevoie de noi, acum. Pe măsură ce învăţăm să-i sprijinim, ne sprijinim pe noi înşine în timpul procesului şi ne pregătim pentru următorul val magic al generaţiilor viitoare.

Aşa cum spune prietenul meu, Nicholas, trebuie să-i ascultăm serios pe copii. Nu e prea târziu.

Chiar acum este momentul perfect pentru a începe.

ANEXĂ

MAI MULTĂ INFORMAŢIE DESPRE COPIII DE ACUM

În continuare, sunt liste de Website care oferă multe informaţii despre Copiii de Acum. Ele nu sunt recomandări, întrucât nu le ştiu pe toate. Cele mai multe mi-au fost recomandate de către părinţi, profesori şi cadre de specialitate care lucrează cu aceşti copiii. Toate sunt oferite ca instrumente opţionale pentru a învăţa despre ei. Folosiţi-le, vă rog, cu înţelepciune – sfat valabil pentru toată informaţia disponibilă oriunde.

www.copiii-indigo.ro www.indigochild.com www. artakiane.com www.greatăreams.com/indigo, htm www. indigochild.net/a homeframe, htm www.children of the newearth.com www.indigochildren, meetup.com www. starchild, za/articles.html

SITE-URI DESPRE COPIII DE CRISTAL

www.spiritlite.com (site-ul autoarei) www.children of the newearth.com www.nicholas, citymax.com/indigo nicholas. (site-ul lui Nicholas)

www.thecrystalchildren.com www.lightworker.com/beacons/101502 Awakening Crystal Children www.megagifted.org/ topics/ megagifted/crystalchildren

(cuprinde linkuri spre multe alte site-uri)

www.experiencefestival.com/Crystal Children www.leamnc.org/index, nsf www.ket.org/cgi-

plex/watchseries, pl? & id = AJONO

www.learner.org/morţii www.children of the newearth.com/infoforteachers/index www.theindigoevolution.com www.cosmikids.org www. childrenlights.com www.planetlightworker.com

ALTE LINKURI FOLOSITOARE

www.healingarts.org/children/holmes, htmexam (oferă opţiuni pentru tratarea autismului)

www.academy. d20.co.edu/kadets/lundberg/doamna (arată imagini ale ADN-ului uman)

www.drboylan.com (site-ul lui Richard Boylan. Vezi şi cele 42 de semne că un copil este Copil Stelar, pe www.drboylan.com/strkidsigns.)